

diendan
LÊ QUÝ ĐÔN
com

diendan
LÊ QUÝ ĐÔN
com

Chinh phu

Chu
Ảnh
Huy

Editor
Melodysoyani

Chinh Phu

Tác giả: Chu Ánh Huy

Thể loại: Cổ đại, nam cường, nữ cường, HE

Số chương: 8 + 1 Hồi kết

Editor: Melodysoyani

Nguồn edit: SƯU TẦM

Nguồn eBook: cungquanghang.com

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Hồi kết](#)

Giới thiệu:

Nói đến “Mã Trường của Đình gia” ở một dãy Đông Bắc, thì không ai không biết.

Nhưng chuyện ngoài dự đoán của mọi người, chính là chủ tử của mã trường lại là một cô nương mới mười tám xuân xanh!

Bởi vì sau khi mẫu thân sinh hạ Đinh Mạt Mạt nàng, không còn cách nào có thể tiếp tục sinh con bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn.

Phụ thân lại cố tình không muốn nạp thiếp, vì vậy từ nhỏ nàng đã được dạy dỗ nghiêm khắc.

Nàng vừa muốn học cầm kì thi họa, nhưng mà cũng không thể không tập bắn cung cưỡi ngựa tính sở thích như nam nhân.

Thật may nàng là cô nương có tư chất thông minh, chuyện lớn nhỏ gì cũng không thể làm khó được nàng!

Thân là chủ tử của mã trường, nàng hiên ngang mạnh mẽ ở trên lưng ngựa, chói mắt như ánh nắng mặt trời gay gắt.

Nhưng mà vì quá chói mắt, bọn nam tử không ai dám theo đuổi nàng, chỉ vì sợ bị hạ thấp.

Dĩ nhiên, nàng cảm thấy bọn họ càng phải sợ bị nàng tàn nhẫn cự tuyệt chứ?

Tóm lại, tuy nàng có dung mạo xinh đẹp hơn người, nhưng lại vì quá ưu tú mà gả không được.

Mặc dù bà mai đều dậm chân lo lắng vì nàng, nhưng ngược lại bản thân của nàng lại không gấp.

Hôm nay, nàng cứu một người bị thương về cũng không hỏi tới thân phận, lại lịch của nam tử.

Mặc dù cả người hắn tản ra hơi thở nguy hiểm, nhưng nàng lại cho rằng hắn là người tốt.

Hơn nữa, tim nàng đập thành thịch vì hắn, cũng không biết hắn có chịu làm phu quân của nàng hay không?

Chương 1

Gió lớn cao vút, thổi quét trên một cánh đồng bát ngát và mênh mông.

Ở trong tiếng gáo thét của gió, một con ngựa màu nâu từ vùng quê bên kia chạy tới.

Người có thuật cưỡi ngựa điêu luyện trên lưng ngựa, chạy bằng băng nhanh như chớp trên đoạn đường, giống như là muốn cạnh tranh tốc độ với cuồng phong (gió lớn), vốn là còn có một con ngựa màu nâu đuổi theo ở phía sau, nhưng đã bị bỏ xa trong giây lát.

Khoảng chừng một phút sau, con ngựa màu nâu đến dưới một góc cây đại thụ cao lớn tươi tốt.

Đinh Mạt Mạt ghì cương ngựa lại, quay đầu lại nhìn. Ánh sáng rực rỡ của mặt trời lúc ban ngày xuyên qua cành lá Si Lạc, chiếu rọi lên dung nhan xinh đẹp của nàng.

Nàng có gương mặt xinh xắn, nước da màu mật ong sáng bóng trông rất khỏe khoắn, tuy rằng có ngũ quan tinh tế và xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại phát ra một chút anh khí(khí khái hào hùng) mà một tiểu thư khuê cát ít khi có được.

Mới vừa tròn mười tám tuổi, đang lúc thanh xuân, không chỉ có thân thể mềm mại yếu điệu, dung mạo xinh đẹp có một không hai, giờ phút này nàng cầm dây cương ở trên lưng ngựa, cả người lại càng hiện ra thần thái sáng láng, chói mắt đến phi phàm.(lạ thường)

Nhưng nếu là người đến từ bên ngoài, cho dù là ai cũng không nghĩ ra một cô nương trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy, chính là chủ tử đương gia của “Mã Trường Đinh gia” có tiếng tăm lừng lẫy ở một dãy Đông Bắc.

Hơn hai năm trước, cha của nàng là Đinh Kiến Phương không may mắc phải bệnh nặng nên qua đời, vì mình là đứa con gái duy nhất nên nàng phải tiếp nhận quản lý gia nghiệp lớn như vậy.

Vốn mọi người không coi trọng nàng vì nàng là nữ nhân lại còn trẻ tuổi như thế, thậm chí còn có một số người có tâm trạng hả hê

(vui sướng khi người gặp họa) chờ xem kịch vui, nhưng biểu hiện của nàng lại khá xuất sắc, không chỉ không làm ảnh hưởng tới việc buôn bán của Mã Trường, mà ngược lại còn làm cho nó tốt hơn, khiến mọi người không thể không phục bản lãnh của nàng.

Toàn bộ nhưng thứ này, tất cả công lao là do ngay từ lúc nhỏ nàng đã được dạy dỗ nghiêm khắc, năm này qua tháng nọ, nàng đã có đầy đủ năng lực để tiếp nhận gia nghiệp.

Đinh Mạt Mạt đợi một lúc lâu ở trên lưng ngựa, con ngựa đen ở phía sau rốt cuộc cũng đuổi tới.

Nam tử thở hổn hển trên lưng ngựa, thất bại dưới tay nàng, gương mặt chính trực ngăm đen có vẻ khó coi.

“Không công bằng!” Tưởng Kiệt Vũ la hét tới đỏ mặt tía tai, năm nay hắn hai mươi bảy tuổi, là nhị công tử của Tưởng gia kinh doanh hăng vãi ở vùng lân cận.

Nghe hắn kháng nghị, Đinh Mạt nhú mày liễu lại, mặt đẹp xẹt qua một chút khinh thường.

“Không công bằng ở chỗ nào? Lần trước ngươi nói con ngựa của nhà ngươi bị bệnh, mới có thể thua ta, cho nên vừa rồi trước hết ta đã để cho ngươi chọn ra một con ngựa từ trong chuồng ngựa của nhà ta, mà ta cũng không cười “Truy nguyệt”, ngươi còn không phục cái gì?” Nàng hỏi ngược lại.

Con ngựa yêu thích “Truy Nguyệt” trong miệng của nàng, có bước chân Nhất Nhật Thiên Lý (một ngày ngàn dặm), nếu như vừa rồi nàng cười “Truy Nguyệt”, nhất định hần sẽ bị thua thảm hại hơn.

Rõ ràng đây là một cuộc tỷ thí công bằng, thế như hần lại cảm thấy bất bình với kết quả này, có chút không thể nào nổi.

“Ta...Cái đó...Còn ngựa này còn trẻ tình trạng không tốt, căn bản là chạy không nhanh!” Tưởng Kiệt Vũ vẫn bịa ra một lý do.

Đinh Mạt Mạt vừa nghe được, trong lòng biết được chuyện này căn bản là nói dóc.

Nàng thân là chủ tử của mã trường, đối với tình trạng của ngựa còn không rõ ràng sao? Con ngựa đen này căn bản không có chút vấn đề nào, tình trạng rất tốt!

“Được rồi, nếu người thật sự cho rằng tình trạng của nó không tốt, không bằng chúng ta trao đổi tọa kỵ (ngựa cưỡi), rồi lại so tài một chuyến nữa?” Đinh Mạt Mạt mở miệng đề nghị.

Tưởng Kiệt Vũ nghe vậy sắc mặt cứng đờ, một chút chắc chắn cũng không có ở trong lòng.

Thấy hấn thật lâu cũng không lên tiếng, dĩ nhiên là sợ lại bại dưới tay nàng phải mất hết mặt mũi, Đinh Mạt Mạt cũng không phải là người thích gây sự nên cũng không thể kiên quyết muốn đo sức với hấn thêm một cuộc nữa.

Nàng nhún vai một cái, nói: “Không muốn thì coi như xong! Nếu chúng ta lại đo sức thêm một cuộc nữa, mặc kệ kết quả như thế nào, sau này đừng cứ ba ngày hai bữa lại la hét đòi tỷ thí nữa được không?”

Nàng cũng không phải là người tranh cường háo thắng, cũng không có nhiều hứng thú với tỷ thí, nếu không phải lúc trước Tưởng Kiệt Vũ tỷ thí với nàng còn đã thua rồi mà không phục, la hét nói vì con ngựa yêu thích của hấn bị bệnh nên mới có thể thua, không ngừng kêu gào đòi cùng nàng “công bằng” phân cao thấp, nàng nghĩ thầm, nếu lại so đo thêm một cuộc nữa có thể khiến hấn từ nay về sau câm miệng lại, cũng chưa hấn không phải là một chuyện tốt, vì vậy mới đồng ý.

Tưởng Kiệt Vũ cắn răng, đối với tài cưỡi ngựa của mình lại bại dưới tay một nữ nhân thì cảm giác sâu sắc được không có chút ánh sáng trên mặt.

Miệng hấn cứng rắn nói: “Ta cũng không muốn so đo với một cô nương giống như nam nhân, cho dù có thắng một giả nam nhân thì cũng không còn thú vị nữa!” (Melody: Eto.. “giả nam nhân” hình như là có ý châm chọc chị này thì phải =.= hình như ý nói chị nam nhân giả nữ nhân @_@)

Giọng điệu hằn trần đầy giễu cợt ác ý, khiến Đinh Mạt Mạt không khỏi có chút giận.

“Giống như nam nhân thì thế nào? Dù sao cũng tốt hơn kiên quyết muốn cùng người ta tỷ thí rồi lại thua không nổi(không chịu chấp nhận thua cuộc), đó mới là giống như nữ nhân!” Nàng nhin không được phản kháng và chê trách lại.

Là người nào cả ngày kêu gào muốn tỷ thí với nàng, vào lúc này không chỉ không muốn thừa nhận mình thất bại, thậm chí còn ác ngôn(nói lời ác độc) với nàng, thật là một chút khí phách cũng không có!

Nếu nói bản lĩnh của nàng không thua kém nam nhân, nàng sẽ xem đó là một câu ca ngợi, nhưng nếu nói nàng là một “giả nam nhân ” hoặc là “cô nương giống như nam nhân”, nàng không thể nào tiếp nhận được.

Phải biết, năng lực bắn tên cưỡi ngựa và tính sổ sách của nàng không chỉ không thua kém nam nhân, chuyện cầm kỳ thi họa mà tiểu thư khuê cát cần phải học, nàng cũng không qua loa chút nào.

Mọi thứ này, tất cả đều dành cho nàng đưa con gái duy nhất của Đinh gia.

“Mã Trường của Đình gia” là do một tay tổ phụ của nàng sáng lập ở mấy chục năm trước, qua nhiều năm như vậy, vẫn là mã trường nổi bật và đông đảo ở một dãy Đông Bắc.

Ban đầu vì sau khi mẫu thân nàng sinh nàng, lại bị trọng thương vì nguyên nhân ngoài ý muốn, mặc dù lúc ấy may mắn nhất được một mạng trở về, nhưng mà lại không có cách nào có thể tiếp tục sinh con, mà phụ thân lại yêu mẫu thân nên không muốn nạp thiếp, vì vậy nàng thân là con gái duy nhất, nên từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, thật may là nàng có tư chất thông minh, chuyện gì cũng không thể làm khó được nàng.

Nàng xuất sắc lại chói mắt, nhất định là “Cái đình trong mắt” của các nam nhân kia, dù sao cho dù là ai cũng không muốn tiếp nhận sự thật là mọi thứ của mình đều không bằng một cô nương.

“Ngươi.....Ngươi nói cái gì?”

Bị một cô nương châm chọc mình giống như nữ nhân, thoáng chốc sắc mặt của Tưởng Kiệt Vũ càng trở nên khó coi.

“Hừ, ngươi có cái gì tốt mà đắc ý? Thay vì tranh cường hão thắng ở khắp nơi, không bằng lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của ngươi đi! Cũng đã mười tám tuổi rồi, vẫn còn thiếu người hỏi thăm, không có ai đồng ý theo đuổi ngươi!”

Đình Mạt Mạt thân là chủ tử của “Mã Trường Đình gia”, không chỉ có dung mạo xinh đẹp, lại có năng lực làm việc không thể khinh

thường, giống như ánh nắng mặt trời gay gắt khiến người ta không thể bỏ qua.

Vậy mà, chính bởi vì nàng thật sự xuất sắc đến mức quá chói mắt, các nam nhân trong thành không ai dám theo đuổi nàng, chỉ sợ bị nàng vung vàng hạ thấp, càng sợ bị nàng tàn nhẫn mà cự tuyệt, đây chẳng phải là thể diện bị mất sạch, còn trở thành trò cười của mọi người trong trà dư tửu hậu (thời gian rảnh rỗi) sao?”

Tưởng Kiệt Vũ nghĩ thầm, chuyện này cũng có thể khiến Đinh Mạt Mạt cảm thấy khó chịu chứ? Không ngờ, Đinh Mạt Mạt nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng.

Chuyện này đối với tiểu thư khuê cát bình thường mà nói, có lẽ là một nỗi đau lớn, nhưng mà đối với Đinh Mạt Mạt mà nói, căn bản chỉ là việc rất nhỏ và hờ hợt.

Nàng không quan tâm mình chưa được ai theo đuổi, cũng không để ý tất cả bà mai đều gấp đến tận chân ở trong thành, có lẽ vì các nam nhân ở bên cạnh nàng phần lớn là người ngu ngốc có một chút khá khá nhưng vẫn không thể sử dụng được, vì vậy nàng đối với chuyện chung thân đại sự của mình không nóng nảy một chút nào.

Thay vì tùy tiện tìm một nam tử bình thường để phò thác cả đời, nàng thà rằng chuyên tâm vào việc kinh doanh của mã trường mà phụ thân nàng đã để lại.

Lại nói, nàng tin tưởng nhân duyên là do trời định, chỉ cần thời cơ đến, duyên phận tới, như vậy thì người trong mục tiêu kia nhất định sẽ xuất hiện trước mặt của nàng.

“Chuyện chung thân đại sự của ta không cần Tưởng công tử phải hao tâm tốn sức, trước tiên ngươi nên lo lắng là cô nương nhà nào sẽ nguyện ý gả cho ngươi đi!” Nàng nhìn hắn cười, mắt đẹp tỏa sáng rực rỡ.

“Ngươi nói cái gì?!” Sắc mặt Tưởng Kiệt Vũ lúc thì xanh, lúc thì trắng.

Hắn ái mộ Tô cô nương bán đậu hũ ở trong thành đã lâu, thời gian trước hắn cố gắng lấy dũng khí để đi tới cửa cầu hôn, không ngờ lại bị từ chối, chuyện như vậy khiến trên mặt hắn đã không còn thấy được ánh sáng, cũng làm hắn cảm thấy rất đau lòng.

Đinh Mạt Mạt nhún vai một cái, thật sự không muốn hao tổn vì hắn nữa.

“Ta còn có chuyện, trước xin lỗi vì không thể tiếp được, nhớ cưới con ngựa của ta trở về, nhưng nếu ngươi vừa ý nó, thấy chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, ta có thể tính rẻ một chút cho ngươi!”

Nàng khẽ kéo dây cương, quát một tiếng, con ngựa màu nâu lập tức cất vó chạy như điên, cũng không lâu sau, lập tức Tưởng Kiệt Vũ gần như không nhìn thấy được bóng dáng của nàng.

Đinh Mạt Mạt giục ngựa bay nhanh trong gió, tiếng gió gào thét bên tai như đang ngân xướng một bài hát vui vẻ, sợi tóc bị gió thổi giống như vũ công đang thỏa thích nhảy múa ở trong gió.

Tùy Tiện chạy băng băng để cảm nhận sự vui vẻ, khiến nàng không nhìn được phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, đã sớm để những thứ không vui kia bay mất, trên mặt nàng chỉ còn nụ cười phấn khởi, quả thật so với mặt trời lúc ban ngày còn rực rỡ và chói mắt hơn!

Thân là chủ tử của “Mã Trường Đình gia”, mã trường to như vậy nhưng một ngày phải có ít nhất một lần đi tuần tra, chính là công việc thường ngày của Đinh Mạt Mạt.

Một ngày này, sau khi nàng đi tuần tra hết mã trường, chột hăng hái, cưỡi con ngựa “Truy Nguyệt” mà nàng yêu thích chạy ra ngoài thành một chút.

Nàng một đường chạy về hướng rừng núi, lá cây ven đường, còn có gió mát khiến nàng không thể dừng lại được, lại tiếp tục cưỡi tới nhiều đoạn đường trong rừng.

Cho đến lúc nàng đã thỏa thích rồi, mới ghìm cương ngựa để dừng lại.

“Đứa bé ngoan, biểu hiện hôm nay của ngươi rất tốt!” Nàng vừa ca ngợi ở chỗ tọa kỵ vừa vuốt ve lông bờm màu trắng của con ngựa.

Con ngựa giống như nghe hiểu lời của nàng, hí một tiếng nhẹ nhàng, khiến nàng cười đến vô cùng sáng lạng.

“A, ngươi cũng thật sự thích chỗ này sao? Nơi này thật đẹp!” Đinh Mạt Mạt nhìn chung quanh, cong môi đỏ mọng lên một cách chân tình.

Vậy mà, khi ánh mắt của nàng nhìn theo một con bướm bướm đang nhẹ nhàng bay múa, sau khi lơ đãng liếc về phía dưới tàng cây của bụi hoa thì lập tức giật mình, nụ cười bên môi cũng lập tức biến mất.

“Đó là cái gì?”

Nàng nghi hoặc nheo mắt lại, nhìn chăm chăm dấu vết màu nâu sẫm bên cạnh bụi hoa.

Nàng nhìn thấy có điểm giống như là....Vết máu? Thật sự là máu sao?

Đinh Mạt Mạt kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ) trong lòng, định nhảy xuống lưng ngựa, đi tới nhìn kỹ càng hơn.

Vừa nhìn thấy, nàng không khỏi nhăn mày lại.

Đây chính là vết máu, hơn nữa khi nhìn thì hình như là vừa nhỏ xuống cách đây không lâu, không chỉ có như thế, vết máu kia còn chảy theo một đường vào chỗ sâu nhất của rừng núi.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Là con thú nào đó bị thương? Hay là....người?” Sau khi Đinh Mạt Mạt cau mày và do dự một lát, mắt đẹp xẹt qua một chút quyết tâm.

Nếu những vết máu này đã bị nàng nhìn thấy, không điều tra rõ ràng chuyện này, nàng thật sự không cách nào để yên lòng rời khỏi.

“Được, <Truy Nguyệt>, trước tiên thì người ở chỗ này một lát, ta đi xem thử một chút.”

Sau khi Đinh Mạt Mạt vỗ nhẹ con ngựa, lập tức nín thở, bước chân nhẹ nhàng, cẩn thận men đi theo hướng chảy của vết máu.

Sau khi vòng qua một cây đại thụ, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy đối tượng bị thương, đó là một nam tử mặc y phục màu xanh thẫm, đang nằm ở trên cỏ.

Nhìn thân thể cao lớn không hề nhúc nhích , Đinh Mạt Mạt có chút kinh hãi.

“Người nọ....Làm sao lại bị té ở nơi này?” Là bị tập kích sao? Nhưng anh ninh ở vùng này tương đối yên ổn, căn bản không có bọn cướp lui tới!

Đinh Mạt Mạt không có nhiều suy đoán, lập tức bỏ qua những thứ nghi ngờ kia, sù sao cũng chưa biết nam tử kia con sống hay chết! Hiện tại cũng không phải là lúc để nàng từ từ suy đoán nguyên nhân.

Việc cấp bách, trước tiên cần phải xem một chút thương thế của hắn rốt cuộc như thế nào?

“Công tử? Công tử?” Nàng thử kêu mấy tiếng, chỉ thấy người nọ không có chút phản ứng nào, khiến lòng nàng không khỏi trầm lại.

Theo như tình huống ở trước mắt, nếu không phải hắn bị trọng thương, chính là đã mất mạng, mà nếu nàng không lại gần để nhìn kỹ càng, chắc là sẽ không biết câu trả lời.

Đinh Mạt Mạt cắn môi, có chút thấp thỏm trong lòng.

Mặc dù lá gan của nàng so với cô nương bình thường thì lớn hơn rất nhiều, vậy mà khi đối mặt với người không biết con sống ha

đã chết, nàng vẫn không khỏi có chút khăn trương.

Đầu tiên nàng hít một hơi thật sâu, mới nhắm mắt tiến lên phía trước.

Đi tới bên người của nam tử, Đinh Mạt Mạt đưa tay kéo thân thể hắn lại gần mình, lúc nàng còn chưa kịp nhìn rõ tướng mạo cung thương thể của hắn thì cổ tay lập tức bị nắm chặt!

Nàng kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, còn chưa ý thức được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cả thân thể liền bị một lực đạo lôi về phía trước.

Lúc nàng bị ngã nhào xuống, bỗng dưng có một hồi lộn ngược lại, sau một khắc nặng đã bị nam tử kia đè ở phía dưới, mà một bàn tay khác của hắn còn vững vàng bóp chặt cổ họng của nàng!

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong lúc đó, khiến Đinh Mạt Mạt vì bất ngờ mà giật mình không kịp phòng bị, dù thế nào cũng không nghĩ tới nam nhân vừa rồi không có nhúc nhích, lại có thể tấn công như vậy!

Nàng kinh hoàng vừa gương mặt lên nhìn, chỉ thấy nam tử này khoảng chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, có một gương mặt cân đoan chánh, ngũ quan thâm thúy và tuấn lãng, nhưng giờ phút này vẻ mặt và khí sắc rất kém, mà đôi mày kiếm kia lại nhíu chặt như đao, tròng mắt đen tràn đầy đề phòng nhìn chằm chằm vào nàng, đầy mắt ẩn hiện ánh sáng nguy hiểm.

Chỉ trong một cái chớp mắt như vậy, Đinh Mạt Mạt hoài nghi mình sẽ bị bóp chết, nhưng Đinh Mạt Mạt không biết có phải nàng sợ đến choáng váng hay là sao, nhưng khi nhìn vào tròng mắt đen thâm thúy kia, lại vô pháp biểu hiện ra bất kỳ phản ứng nào, ngay cả một chút giấy dựa cũng không có.

Nam nhân nhìn chăm chăm vào nàng một lát, giống như đang phán đoán xem nàng có tính chất nguy hiểm hay không, thấy nàng giống như vô hại, đau khổ chóng đờ ý chí rồi cuộc mới buông lỏng, thoáng chốc hôn mê bất tỉnh.

Thân hình cao lớn của hắn cứ như vậy nặng nề đè trên người của Đinh Mạt Mạt, mà lúc này mặt của hắn cũng chôn vùi ở cổ vai của nàng, mặc dù người đã hôn mê, nhưng hơi thở yếu ớt không ngừng thổi nhẹ nhàng ở trên cổ của nàng, để thân thể nhạy cảm của nàng khẽ run vì có một cảm giác khác thường chạy qua.

Một chút đỏ ửng nhàn nhạt trên gò má của Đinh Mạt Mạt, nàng tỉnh tường cảm thấy thân thể của hai người đang căng thẳng và thân mật dán sát vào nhau trên mặt đất, hoàn toàn không chút khe hở nào.

Chưa bao giờ nàng có tiếp xúc thân mật với bất kỳ nam nhân nào, thoáng chốc tiết tấu của nhịp tim bị rối loạn, nhưng nàng rất cố gắng muốn để bản thân giữ được sự tỉnh táo, vì bây giờ không phải là lúc để nàng xấu hổ!

Sau khi Đinh Mạt Mạt lấy tay đẩy nhẹ thân thể của nam tử ra, nhanh chóng đứng dậy kiểm tra thương thế của hắn, lông mày tỉ mỉ lập tức chau lại.

Có rất nhiều vết thương trên người hắn, cả người có nhiều vết máu, thoát nhìn rất đáng sợ, mới vừa rồi hắn còn có thể lật người và giữ chặt nàng, chắc là đã hao hết sức lực cuối cùng của hắn rồi!

Đến tột cùng tại sao hắn lại bị thương nặng như vậy? Người ra tay có thâm thù đại hận như thế nào với hắn? Đối phương rõ ràng muốn dồn hắn vào con đường chết!

Hiện tại....Nàng nên làm gì?

Đinh Mạt Mạt không do dự lâu, có quyết định rất nhanh.

Nàng huyết sáo, con ngựa yêu thích “Truy Nguyệt” lập tức chạy tới nhẹ nhàng.

“Được, <Truy Nguyệt>, chúng ta phải dẫn hắn rời khỏi mới được.”

Mặc dù nàng còn chưa biết lai lịch của nam nhân này, mặc dù vừa rồi hắn bóp chặt cổ họng của nàng, uy hiếp tánh mạng của nàng, nhưng mà nàng lại không cảm thấy hắn tản ra chút hơi thở hung ác nào trên người.

Trực giác nói cho nàng biết.....hắn không phải là một ác nhân(người xấu), vì vậy nàng không thể thấy chết mà không cứu.

Thương thế của hắn phải lập tức tìm đại phu để chữa trị, nếu không không bao lâu nữa nhất định sẽ mất mạng, nhưng mà nàng không thể vì tìm đại phu cho hắn mà bỏ một người ở vùng hoang dã này.

Khoảng cách nơi này cách trong thành rất lớn, co dù bước chân của “Truy Nguyệt” có mau hơn nữa, qua lại ít nhất cũng tốn hơn hai khắc.

Nếu quãng thời gian ở đây, bị kẻ thù của hắn đuổi tới, hoặc là thú vật ở nơi rừng xanh này bị mùi máu tanh hấp dẫn mà tới đây, hậu quả kia nhất định không thể tưởng tượng được rồi!

Nàng cũng không hy vọng khi nàng trở về cánh rừng lần nữa thì phát hiện hắn đã đầu và mình ở hai nơi, nàng nhất định sẽ áy náy và tự trách cả một đời.

Vì để tránh chuyện đáng tiếc như vậy xảy ra, nàng cũng chỉ có thể dẫn hắn đi.

Đinh Mạt Mạt cố gắng đỡ thân thể nam nhân kia dậy, thật may lúc nỏ nàng ngoài bắn tên cùng cưỡi ngựa ra, còn học chút công

phu, hơi sức không thể với nam nhân trẻ bình thường, nếu không lúc này không có người hỗ trợ thì có thể gặp phiền toái.

Sau khi cố sức đưa hấn lên lưng ngựa, Đinh Mạt Mạt cũng lên lưng ngựa.

Vì sợ hấn vô ý ngã xuống ngựa làm thương thể nặng thêm, nàng đành phải để hấn tựa người về phía sau và nằm trong ngực nàng, tình huống này quả thật giống như nam nhân đang ôm và bảo vệ nữ nhân vậy, chẳng qua tình huống lúc này lại tương phản lại.

Thân thể sát vào nhau như vậy thật sự không hợp lẽ nghĩa, nếu để những người lắm mồm kia nhìn thấy ở trong thành, khẳng định lại muốn nói chút lời đồn đại, nhưng giờ phút này tình huống rất đặc biệt, nàng thật sự không thể lo nhiều như vậy!

“Giá” Nàng khẽ quát một tiếng, khiến “Truy Nguyệt” bình ổn mà nâng nhẹ bước chân rời khỏi rừng núi.

Thích Doãn Dương tỉnh lại từ trạng thái cực độ suy yếu.

Mặc dù ý thức của hấn đã từ từ hồi phục, nhưng mà tứ chi giống như bị người tháo ra thành trăm mảnh mà lại quên gần về vậy, cả người đau đớn đến vô lực.

Hấn yếu đến nỗi gần như ngay cả hơi sức để mở hai mí mắt ra cũng không có, định nhắm hai mắt lại và tiếp tục nằm, nhưng

chuyện đã từng xảy ra trước khi hấn hôn mê lại hiện lên trong đầu.

Nghĩ đến hấn bị trúng kế, bị nghĩa muội mà mình tin tưởng hảm hại, người bị thương nặng, cũng nghĩa đến hấn bị thương nhưng lại có thể một đường đi tới vùng núi rừng xa lạ, cuối cùng cũng chống đỡ không nổi nữa mà ngã xuống đất, mà lúc ý thức của hấn sắp rơi vào tình thế tối tăm không có ánh sáng, hấn mơ hồ nghe được tiếng bước chân, cho rằng sát thủ đã đuổi theo.

Khi đó hấn cố gắng duy trì tỉnh táo, vứt bỏ chút sức lực cuối cùng của mình để chế trụ đối phương, lại phát hiện nàng chỉ là một cô nương xa lạ, rồi sau đó lập tức lâm vào hôn mê.....

Là vị cô nương kia đã cứu hấn?

Thích Doãn Dương vừa mới nghĩ như vậy, bên tai liền truyền tới cuộc đối thoại giữa hai nữ nhân.

“Mạt Mạt à, bây giờ nên làm gì?”

“Mẫu thân đừng lo lắng, mới vừa rồi không phải đại phu đã nói rồi sao? Thật may là dường như vị công tử này căn bản có võ công thâm hậu, thân thể cường tráng, hơn nữa lại được chữa trị kịp thời, cho nên sẽ không chết. Chỉ là hấn bị trọng thương, nên giờ phút này tương đối yếu, phải tịnh dưỡng thật tốt để chữa thương mới được.”

“Mạt Mạt, không phải con muốn chữa chập hấn chứ?”

“Dĩ nhiên, nếu không chẳng lẽ muốn con ném hấn ra ngoài?”

“Nhưng.....Lại còn không biết lai lịch của hấn.....”

“Mẹ, mặc kệ như thế nào, hấn bị trọng thương, chẳng lẽ chúng ta lại thấy chết mà không cứu sao?”

“Ai....Ý ta không phải như vậy, đúng là nên cứu người, nhưng mà con cũng phải chú ý tới thanh danh của con chứ! Con còn chưa gả, lại nhặt một nam tử không rõ lai lịch về, chỉ sợ không thể cắt đứt được lời ra tiếng vào ở bên ngoài.”

“Hừ, Đinh Mạt Mạt con làm việc quang minh lỗi lạc(minh bạch rõ ràng), có cái gì mà phải sợ người ta khua môi múa mép chứ? Nếu như thấy người bị thương lại bỏ mặc, vậy con mới phải lo lắng mình rơi vào cảnh thấy chết mà không cứu, bị tiếng xấu là người lang tâm cầu phế (lòng lang dạ sói) đấy !”

Nghe đến đó, Thích Doãn Dương cảm thấy chắc chắn là vị cô nương tên là Đinh Mạt Mạt kia đã cứu hấn, mà mới vừa rồi hấn nghe qua những lời này, tính tình của nàng phải rất thẳng thắn, là một cô nương tốt vừa thiện lương lại nhiệt tâm!

“Nữ biết rõ mình đang làm chuyện gì, mẹ cũng đừng lo lắng nhiều như vậy, được không?” Đinh Mạt Mạt gọi lên một nụ cười nhạt, mở miệng trấn an cảm xúc của mẫu thân.

Mắt thấy thái độ kiên định của nữ nhi, Lư Thu Tuyết cũng chỉ có thể bắt đất dĩ mà than thở.

“Từ nhỏ đứa bé này đã có ý nghĩ riêng của mình, mẫu thân cũng không có cách nào khiến con thay đổi chủ ý phải không? Ai, ta tới phòng bếp chuẩn bị lo liệu bữa tối thôi.”

Sau khi mẫu thân rời khỏi, Đinh Mạt Mạt đi về phía giường nhỏ.

Thích Doãn Dương cảm giác được nàng đang đi tới gần, suy yếu mà mở hi mắt ra.

Vừa nhìn thấy hẩn tỉnh lại, trên mặt của Đinh Mạt Mạt khó nén được vui mừng.

“Ngươi đã tỉnh? Thật sự quá tốt!”

Thích Doãn Dương giương mắt nhìn nàng, lúc trước ở cánh rừng thì khi ấy ý thức của hẩn đã tan rã, không có nhiều ấn tượng về dáng vẻ của nàng, vào lúc này hẩn mới có thể nhìn dung mạo của nàng một cách cẩn thận.

Nàng là một cô nương trẻ tuổi, có dung mạo xinh đẹp, ngũ quan tinh tế và mỹ lệ, trên trán tỏ ra một chút anh khí và kiên định, thoát

nhìn thì cả người tràn đầy tinh thần phấn chấn cùng sức sống.

“Lúc trước người bị thương, ngã ở trong rừng, còn nhớ rõ không?”

Thấy hắn không gật đầu mà cũng không lắc đầu, Đinh Mạt Mạt cũng không để bụng, tiếp tục cầm đầu cầm cổ nói tiếp.

“Chẳng qua cũng đừng lo lắng, mới vừa rồi đại phu đã giúp người xử lý qua thương thế, cũng cho vài phương thuốc, chỉ cần uống đúng giờ, sẽ khá hơn.” Nàng vừa mở miệng an ủi, vừa quan sát khí sắc của hắn.

Mặc dù hắn đã tỉnh dậy, nhưng nhìn vẫn rất suy yếu, xem ra thì ít nhất cũng phải điều dưỡng khoảng mười ngày hoặc nửa tháng nữa, thì mới có thể hoàn toàn hồi phục như trước được.

“Ta tên là Đinh Mạt Mạt, không biết họ tên của công tử là gì? Đến từ nơi nào? Tại sao lại bị thương vậy? Là ai đã ra tay?” Nàng quan tâm nên hỏi liên tiếp rất nhiều vấn đề.

Thích Doãn Dương mím môi, đáy mắt xẹt qua một chút tối tăm, không muốn trả lời những vấn đề này chút nào. Đối với hắn mà nói, những thứ kia đều là chuyện mà hắn cực kỳ không muốn nhớ lại.

Hắn làm sao cũng không ngờ được, nghĩ mọi cùng chung sống với nhau hơn mười năm, trên danh nghĩa chính là thê tử chưa cưới

của hắn, thế nhưng lại cùng một tên nam tử khác muốn mưu hại tới tánh mạng của hắn!

Hai mươi năm trước, khi hắn gần bốn tuổi, vốn là cuộc sống gia đình rất sung túc và ổn định, nhưng vào một ngày ấy phụ mẫu đi du ngoạn bị thổ phi tập kích.

Lúc ấy phụ mẫu đã bị sát hại thâm, bỏ mình ở đó, ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa bị độc thủ, thật may là đúng lúc đó Hồ Định Viễn chủ nhân của “Khiếu Vân Sơn Trang” đi ngang qua đã cứu hắn.

Hồ Định Viễn đưa hắn về sơn trang, nhận hắn làm nghĩa tử, không chỉ truyền thụ công phu cho hắn, còn đối với hắn tương đối ưu ái, định gã nữ nhi duy nhất là Hồ Lan Nhi cho hắn.

Một năm kia khi mà hắn mười bảy tuổi còn Hồ Lan Nhi thì mười tuổi, nghĩa mẫu mắc phải bệnh nặng, nghĩa phụ vì không muốn để cho nghĩa mẫu mang theo luyến tiếc mà rời khỏi nhân thế, lập tức thành lập hộ sự cho hắn và nghĩa muội, cũng quyết định đợi đến lúc nghĩa muội mười bảy tuổi thì để họ bái đường thành hôn.

Ba năm trước, nghĩa phụ qua đời vì bệnh nặng, trước khi lâm chung giao lại cho hắn “Khiếu Vân Sơn Trang” và ái nữ duy nhất, hắn cũng chính miệng đồng ý nhất định sẽ chăm sóc nghĩa muội thật tốt.

Chờ đến tháng sau, thì nghĩa muội tròn mười bảy tuổi, mặc dù tình cảm của hần với nghĩa muội thủy chung chỉ là tình huynh muội, không có chút tình yêu nam nữ, nhưng hần tự giác biết được mình có một phần trách nhiệm và nghĩa vụ với nghĩa muội, vì vậy định theo y như kế hoạch ban đầu mà bãi đường thành hôn với nghĩa muội.

Sáng sớm hôm nay, nghĩa muội hẹn hần sau giữa trưa thì đến phòng ngựa ở phía sau Sơn Trang, nói là muốn thảo luận với hần một chút chuyện có liên quan đến chuyện thành thân của bọn họ.

Mặc dù hần không hiểu vì sao nghĩa muội lại hẹn đến một nơi kì quái như vậy, nhưng nghĩ thâm có lẽ nghĩa muội còn đang băn khoăn, vì vậy vẫn đi đến đó đúng hẹn.

Không ngờ vừa mới tới chuồng ngựa, chợt có một luồng khói mù khả nghi thoát ra, hần chợt phát giác rằng nội lực của mình đang bị cắt giảm nhanh chóng, dĩ nhiên là bị trúng thuốc mê.

Lúc hần quyết định sẽ nhanh chóng rời khỏi, nhưng lại bị một nam tử che mặt đang lao ra từ nơi ẩn núp chạy về phía hần chém giết.

Bởi vì tác dụng của mê hương làm công lực của hần giảm đi rất nhiều, lúc ấy mặc dù hần đã nỗ lực chống đỡ, nhưng vẫn bị tên nam tử che mặt kia chém mấy đao, vả lại đao còn chém về phía chỗ yếu, dĩ nhiên là đôi phương quyết tâm muốn đưa hần đến chỗ chết.

Bởi vì thân chịu trọng thương, hắn biết rõ đây không phải là lúc để gắng gượng và ngoan cố chống lại, chỉ đành phải tạm trốn đi.

Y vào địa hình quen thuộc, hắn xông vào phía sau rừng của “Khiếu Vân Sơn Trang”, gắng gượng thi triển khinh công để ẩn náo trên đoạn cây, định đợi nguy hiểm trôi qua rồi mới trở về sơn trang.

Khoảng chừng hai khắc sau, hắn mơ hồ nghe thấy nghĩa muội đang gào thét tên hắn, nên hắn vội vàng muốn cảnh báo cho nghĩa muội biết, để tránh nàng bị người bịt mắt kia sát hại.

Vậy mà, lúc hắn sắp hiện thân, nhìn từ trên cao xuống, lại liếc thấy nghĩa muội cùng đi chung với tên sát thủ che mặt kia, mà quý dị nhất chính là....chẳng những vẻ mặt của nghĩa muội không có một chút kinh hoảng cùng hoảng sợ, ngược lại giống như là cùng kết bè kết đảng hợp lực với tên sát thủ đó vậy!

Càng đi lại gần bọn họ, hắn cũng từ từ mà nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, mới đột nhiên hiểu ra đây là mưu kế.

Thì ra, nghĩa muội không những yêu tên ma tử che mặt này, mà còn mang thai!

Bởi vì sợ hắn kiên quyết muốn bái đường thành thân, sợ hắn phát hiện nàng đã không còn trong sạch, thậm chí sợ hắn độc ác cho nàng uống thuốc độc để phá thai nhi trong bụng nàng, nghĩa muội lại quyết định trợ giúp đối phương để diệt trừ hắn, mà mới vừa rồi

nghĩa muối vào trong rừng gào thét gọi tên hắn, cũng là vì muốn giúp tên kia dụ hắn hiện thân!

Sự phát hiện này khiến hắn cực kỳ khiếp sợ, mặc dù hắn tin tưởng nghĩa muối bị tên nam nhân kia kích động và lừa gạt, mới có thể làm ra những chuyện như vậy, nhưng vẫn khiến trái tim hắn băng giá không dứt.

Nhưng vào lúc này, máu tươi nhỏ xuống từ ngọn cây đã tiết lộ hành tung của hắn, nam nhân kia lập tức đuổi giết, hắn đành phải cố gắng chống đỡ thân thể trọng thương của mình, một đường đi về phía rừng núi Đông Bắc, cố gắng hết sức chạy đi càng xa càng tốt, cho đến cuối cùng cũng tiêu hao hết sức lực, và mất đi ý thức...

Đinh Mạt Mạt thấy mây rậm của hắn nhúu chặt lại, trằm mắt không lên tiếng, đáy lòng không khỏi dâng lên một chút lo lắng.

“Hồngбет, chắc không phải bị thương nên tổn thương đầu, mất trí nhớ rồi chứ?”

Lúc Đinh Mạt Mạt còn đang thật sự lo lắng muốn tìm một đại phu đến xem thử, rốt cuộc hắn cũng suy yếu mà mở miệng.

“Tại hạ....Thích Doãn Dương...Đa tạ cô nương....Ra tay cứu giúp.....Nơi này.....Là nơi nào?” Mấy câu nói ngắn ngủi này, dường như đã tiêu hao hết sức lực còn sót lại của hắn.

Nghe hấn mở miệng trả lời, lúc này Đinh Mạt Mạt mới yên tâm.

“Nơi này là < Mã Trường Đình gia”, người yên tâm, nơi này rất an toàn.”

Thích Doãn Dương khẽ gật đầu, thì ra hấn đã được cứu về “Mã Trường Đình gia”.

Hấn biết, vị trí của “Mã Trường Đình gia” là ở hướng Đông Bắc của “Khiếu Vân Sơn Trang”, thực ra thì hai khoảng cách này cũng không xa, chỉ cách hai ngọn núi ở trung gian, hơn nữa nghề nghiệp của “Khiếu Vân Sơn Trang” là kinh doanh và buôn bán đồ cổ, vì vậy tuy là qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn không hề quen biết tới “Mã Trường Đình gia”.

Cỉ là cho dù hai bên không có qua lại, nhưng thật ra hấn cũng có nghe được chút chuyện về mã trường này.

Nghe nói chủ tử đương gia của “Mã Trường Đình gia” là một cô nương trẻ tuổi, xem ra thì chắc là nàng rồi!

Khó trách trên trán của nàng lại tản ra một chút kiên định, thần thái tự tin, không nhỏ bé yếu đuối giống như các cô nương bình thường, xem ra đúng là một vị cô nương tương đối xuất phạm.

“Thích công tử từ đâu tới? Làm sao lại bị thương nặng như vậy?” Nàng không nhin được lại hỏi.

Những vấn đề này, khiến Thích Doãn Dương mím môi lần nữa, một chữ cũng không muốn nói thêm.

Hắn trầm mặt khiến Đinh Mạt Mạt có chút xấu hổ, lúc này mới ý thức được có lẽ chuyện này ngoài ý muốn này với hắn mà nói, là một chuyện cũ không muốn nhớ lại, nàng cũng không thể nghiêm hình bức cung!

“VẬY....Cần ta giúp người liên lạc với người nhà không?” Nàng thử dò xét hỏi.

Người nhà? Đáy mắt Thích Doãn Dương xét qua một chút tối tăm.

“Ta....Không có.....Người nhà....” Nghĩa muội đã có ý định đưa hắn tới cái chết, sợ rằng căn bản là trong lòng của nàng không thể coi hắn như người trong nhà mà đối đãi.

“À?” Đinh Mạt Mạt kinh ngạc ngẩn ra.

Không có người thân? Lần này lại phiền phức rồi.

Nàng vốn nghĩ muốn thông báo cho người nhà của hấn để đoán hấn về dưỡng thương, thứ nhất tránh người nhà của hấn vì không rõ tin tức của hấn mà lo lắng, thứ hai mẫu thân cũng không cần lo ngại người ở bên ngoài sẽ bí mật nói lời nhiều ra tiếng vào, không ngờ hấn lại không có người thân.

“Đã như vậy, Thích công tử hãy ở lại đây để dưỡng thương đi!”
Đinh Mạt Mạt sáng khoái nói.

“Như vậy....Có thể hay không.....gây thêm phiền toái cho cô nương?” Thích Doãn Dương hỏi.

“Đừng lo lắng, không có phiền toái gì, Thích công tử chỉ cần an tâm chữa thương là được.”

Nếu nàng đuổi hấn ra ngoài vì sợ lời đồn đại, chuyện đấy sẽ khiến nàng khinh thường, khi dễ mình. So với những lời ra tiếng vào kia, mạng người quan trọng hơn nhiều.

“Vậy thì....Đa tạ cô nương rồi....”

“Đừng khách khí, Thích công tử bị trọng thương chưa khỏi, hay là nghỉ ngơi nhiều hơn một chút đi!”

Thích Doãn Dương suy yếu gật đầu một cái, nhắm mắt lại lần nữa, rất nhanh lại lâm vào cảnh ngủ mê man.

Đinh Mạt Mạt nhìn khuôn mặt đang ngủ mê kia nhưng vẫn giữ được mảy rậm thâm tỏa cùng gương mặt tuần tú, không nhìn được suy đoán đến cuối cùng thì hắn có thân phận và lai lịch gì?

Cho dù lúc này trừ tên họ của hắn ra, còn lại thì hoàn toàn không biết gì hết, nhưng vừa rồi hắn lại bắn khoả vì mình có thể sẽ gây thêm phiền toái cho nàng, chắc là không phải người lãnh huyết và ích kỷ, vậy khiến nàng càng thêm cảm thấy không hồi hận khi cứu hắn.

Chỉ là nàng không khỏi cảm thấy tò mò, muốn biết cuối cùng thì đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn? Là ai lại có lòng dạ độc ác như thế, có ý muốn cướp tính mạng của hắn?

Vừa rồi thấy hắn không có ý định muốn nói thêm, nhất định là tương đương với việc gặp phải đau thương kịch liệt rồi!

Nghĩ đi nghĩ lại, đáy lòng của Đinh Mạt Mạt lại dâng lên một chút xúc động, muốn đưa tay vuốt mi tâm(ấn đường) nhăn nhoeo của hắn, thậm chí ngay cả tay cũng thật sự đưa ra.

Khi nàng ý thức được nàng đang cử động tay thì thoáng chốc dừng lại ở không trung, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng chủ động muốn đụng vào một tên nam tử!

Cổ thể là thấy ánh mắt hấn quá uất ức, vả lại thân còn bị trọng thương thiếu chút nữa là ngay cả mạng sống cũng không còn lại gặp phải quá nhiều bất hạnh, chuyện này khiến nàng nhất thời đồng tình, mới có thể có cử chỉ khác thường như vậy!

Đinh Mạt Mạt vội vã thu tay về, tâm tư có chút lúng túng, sau khi thâm sâu liếc hấn một cái, mới xoay người rời khỏi phòng.

Chương 2:

Tuy rằng đại phu nói không cần lo lắng cho tính mạng của Thích Doãn Dương, nhưng việc hấn bị trọng thương cùng suy yếu, vẫn khiến Đinh Mạt Mạt không dám xem thường.

Nàng không chỉ phải một gã sai vặt phụ trách chăm sóc, còn cần thận chọn một nha hoàn linh hoạt phụ trách sắc thuốc, trừ lần đó ra, chỉ cần nàng không có việc, sẽ tới đây thăm hấn.

Một ngày này, Đinh Mạt Mạt tuần tra hết Mã Trường, đến lúc quay lại gia trang chợt nghe nói Thích Doãn Dương đã uống thuốc ở hai khắc trước, hình như khí sắc cùng thể lực đã khôi phục lại khá tốt.

Tin tức này khiến cho tâm tình của nàng vui vẻ lên, thân thể của hấn phục hồi lại như cũ, tình hình này không tồi so với mong đợi.

Vốn dĩ hấn suy yếu đến mức dường như ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng có thể làm hao tổn hết hơi sức của hấn,

đừng nói là đứng dậy, chỉ là bây giờ mới là ngày thứ năm, đã có khởi sắc rõ ràng, thật sự là quá tốt.

Đinh Mạt Mạt quyết định thăm dò quá khứ của hắn, vừa vào phòng, chỉ thấy Thích Doãn Dương đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, thoát nhìn như đang vận công trị thương.

Nàng đứng lặng im bên cạnh cửa, lẳng lặng nhìn hắn, tuy rằng đến giờ hắn vẫn không hề đề cập đến lai lịch của mình, nhưng mà nàng vẫn cho rằng hắn là người tốt.

Một người phát ra khí chất thần vận (say mê hấp dẫn) thì không lừa người được, cảm thấy trên người của hắn không có một chút hơi thở thô bạo hung tàn, vì vậy nàng tin tưởng hắn tuyệt đối không phải là một ác đồ làm xằng làm bậy.

Sở dĩ hắn không đề cập đến mọi thứ về mình, nhất định là có cái gì đó khó nói nên lời, nàng cũng không muốn truy hỏi đến cùng làm cho người khác khó chịu, dù sao chỉ cần nàng xác định được hành động cứu người của mình là đúng, vậy là đủ rồi.

Mất thấy Thích Doãn Dương còn đang vận công trị thương, Đinh Mạt Mạt vốn định rời khỏi, nhưng ánh mắt của nàng dừng lại trên gương mặt tuấn tú của hắn không cách nào dời đi, thậm chí ngay cả hai chân của nàng cũng giống như rễ mọc ở cạnh cửa, nửa bước cũng không thể chuyển động.

Nhìn ánh mắt chuyên chú kia của hắn, cũng không biết tại sao, bỗng dung nàng nhớ lại năm ngày trước hắn ngất ở trên người của nàng, tình cảnh thân thể hai người dán chặt vào nhau, cũng nhớ lại hơi thở thân mật của hắn phả vào da thịt trên cổ của nàng, làm dâng lên từng đợt cảm giác khác thường.....

Khuôn mặt của nàng nóng lên, sự lúng túng cùng xấu hổ cùng dâng lên trong lòng.

Trời ạ, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Ngày đó, hắn bị thương hôn mê, cũng không phải cố ý cột nhả nàng, huống chi chuyện này trừ nàng ra, không có ai biết được, vì vậy tốt nhất nàng nên mau quên chuyện này đi, đừng luôn luôn đề ở trong lòng.

Chỉ là.....tâm tư rối loạn vì một nam tử, đây là lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải...

Ai nha, đây là thế nào? Tại sao tâm tư của nàng lại đi vòng qua búi tóc vậy?

Đinh Mạt Mạt căn môi có chút ảo não, thật sự là không có cách không chế suy nghĩ của bản thân. Nàng vội vã hít một hơi sâu, ép buộc mình không được suy nghĩ nhiều.

Sau khi nàng liếc Thích Doãn Dương một cái, định nhẹ nhàng rời khỏi, để tránh lại quấy rầy hắn, hại hắn phân tâm. Dù sao thì vận công trị thương sợ nhất là bị người ta quấy rầy, nếu sơ ý một chút sẽ Tẩu Hỏa Nhập Ma, vậy thì nguy rồi.

Trong lúc Đinh Mạt Mạt định xoay người rời khỏi, vừa vặn Thích Doãn Dương đã vận khí xong một vòng. Hắn vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy bóng dáng của nàng.

“Đinh cô nương.” Hắn mở miệng khẽ gọi.

Đinh Mạt Mạt kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy hắn đã ngừng vận công trị thương, không khỏi lo lắng hỏi: “Thích công tử, ta quấy rầy ngươi rồi sao?”

“Yên tâm, không có.”

“Vậy thì tốt. Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?” Nàng hỏi, động thời rất quan tâm mà quan sát hắn mấy lần.

Mặc dù khí sắc của hắn thật sự đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hình như vẫn còn suy yếu, nhưng mà chuyện này cũng khó tránh khỏi, dù sao lúc trước hắn thật sự bị thương quá nặng.

Năm ngày ngắn ngủi mà có thể hiệu quả như vậy, đã là rất hiếm thấy rồi.

“So với lúc trước, thì bây giờ đã tốt hơn nhiều.” Thích Doãn Dương đáp.

Mặc dù vết thương trên người hấn vẫn còn nhiều chỗ chưa khỏi hẳn, thể lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng ít ra hấn đã có thể bắt đầu vận khí để trị thương, tin tưởng về sau tiến triển có thể sẽ nhanh hơn.

“Đa tạ Đình cô nương, mấy ngày làm phiền các người rồi.” Thích Doãn Dương nói cảm ơn từ đáy lòng.

Đình Mạt Mạt lắc lắc đầu cười: “Làm gì có phiền toái? Thích công tử đừng suy nghĩ nhiều, hoàn toàn không có chút phiền toái nào!”

Thích Doãn Dương nhìn nàng, chỉ thấy nụ cười xinh đẹp cùng lúm đồng tiền vừa ấm áp lại chân thật, nhìn không có miễn cưỡng một chút nào, khiến cho trong lòng của hấn không khỏi dâng lên một tia ấm áp cùng cảm động.

Tuy rằng nàng đã lắc đầu phủ nhận rồi, nhưng hấn biết rõ mình thật sự đã khiến nàng gặp không ít phiền toái.

Cho dù tạm thời nàng hao phí tâm lực (tâm tư và sức lực) vì chăm sóc cho hấn, chỉ là là sự hiện hữu của hấn, lập tức sẽ tạo rắc

rối tương đối lớn với nàng.

Tuy rằng năm ngày nay hấn đều ở trong phòng chữa thương, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể mơ hồ nghe không ít lời ra tiếng của người hầu ở bên ngoài đi qua nói về ngoại nhân(người ngoài).

Thật ra thì chuyện này cũng không khó hiểu, dù sao trừ người hầu của Đinh gia ra, cũng chỉ có hai mẹ con nàng, vào lúc này lại xuất hiện một nam tử “Không rõ lai lịch”, nếu không chộc người khác chỉ trích cũng khó.

Đối với lần này, trong tim của hấn cảm thấy rất hồ thẹn.

Sở dĩ hấn không đề cập đến thân phận và lai lịch của mình, không chỉ đơn thuần là không muốn nhiều lời, mà là lo lắng nếu thân phận của hấn bị truyền ra ngoài, một khi truyền vào tai của tên sát thủ che mặt kia, chẳng phải sẽ làm liên lụy đến những người vô tội này sao?

Vì không thể để cho chuyện đó xảy ra, hấn thà không nói câu nào.

Nhìn thấy hấn trầm mặt, Đinh Mạt Mạt chẳng những không hỏi tới, vào lúc này lại không đề cập tới hấn đã gây phiền phức, dường như sợ sau khi hấn biết sẽ tự trách.

Nàng quan tâm tới suy nghĩ của hắn như thế, phần tâm tư dịu dàng thiện lương kia khiến cho người ta cảm động, đồng thời cũng khiến hắn cảm thấy càng thêm áy náy ở trong lòng.

“Nhờ có Đinh cô nương, tại hạ vô cùng cảm kích.”

“Ai nha, Thích công tử đừng cảm tạ nữa, nhanh khỏe lên một chút mới quan trọng. Người mới vừa vận công xong, không bằng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút đi! Tối nay ta lại mời đại phu tới giúp người xem lại một chút!”

“Vậy làm phiền cô nương rồi.”

“Đừng khách khí, Thích công tử nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Sau khi nhìn theo Đinh Mạt Mạt rời khỏi, Thích Doãn Dương mới khẽ thở dài, quay về nằm lại trên giường.

Nghĩ tới mấy ngày nay nhận được sự chăm sóc hết lòng, lập tức hắn nhận không được nghĩ mình thật may mắn gặp được nàng trong lúc suy yếu và nguy cấp nhất, nếu không chỉ sợ hắn đã mất mạng ngay từ lúc năm ngày trước rồi.

So với tấm lòng thiện lương của cô nương tốt này, hành động của nghĩa muội hắn thật sự khiến cho lòng của hắn nguội lạnh, hắn tin tưởng nếu nghĩa phụ ở dưới suối vàng biết được, nhất định cũng sẽ cảm thấy vô cùng đau lòng!

Thích Doãn Dương nhíu mày rậm lại, vẻ mặt nghiêm túc thờ dài.

Hai mươi năm trước, lúc bốn tuổi hấn được nghĩa phụ nhận nuôi, ba năm sau nghĩa muội ra đời, vậy mà dù hai huynh muội bọn họ sống chung một mái nhà, nhưng bởi vì hấn chuyên tâm luyện công và đi theo nghĩa phụ học buôn bán, mỗi ngày bận tới mảy tới mạt, thật ra thì cũng không thường xuyên gặp mặt nghĩa muội.

Chỉ là bất kể như thế nào, bọn họ cũng sống chung với nhau hơn mười năm, hấn rất tin tưởng bản tính của nghĩa muội vốn thiện lương, nhất định là bị tên nam tử kia mê hoặc và kích động, mới có thể trong nhất thời mất đi lý trí, làm ra chuyện như vậy.

Bất kể đối phương có thật lòng yêu nghĩa muội hay không, người máu lạnh và hung tàn như vậy tuyệt đối không phải là đối tượng đáng giá để phó thác cả đời, hấn tuyệt đối sẽ không để nghĩa muội ở cùng một chỗ với tên kia.

Thích Doãn Dương nheo tròng mắt đen lại, đáy mắt ẩn chứa ánh sáng kiên định.

Chờ thương thế của hấn khỏi hấn, lúc đó hấn phải trở về xử lý chuyện này thật tốt!

Vào một buổi xế chiều của ba ngày sau, trời chiều làm cho đám mây ở chân trời nhuộm đậm sắc thái rực rỡ.

Sau khi Đinh Mạt Mạt làm xong công việc thường lệ, cưỡi con ngựa “Truy Nguyệt” ưa thích trở về.

Nàng không trực tiếp trở về phủ đệ, mà đi tới chỗ bên cạnh. Nơi này có một mảnh đất trống lớn, lại dán sát vào đại trạch (khuôn viên) của Đinh gia.

Mấy chục năm trước, vì quý mến khách yêu thích võ thuật mà “Mã Trường của Đinh gia” do tổ phụ sáng lập ra lại đặc biệt ở bên cạnh mảnh đất trống này.

Vây quanh bốn phía đất trống chỉ có một hàng rào thấp, làm như vậy là để cho bất luận kẻ nào cũng có thể tự do qua lại, mọi người có thể tùy ý luyện công ở chỗ này, bắn tên, luyện võ, mà thuở nhỏ Đinh Mạt Mạt cũng học bắn cung và công phu ở chỗ này.

Bỗng nhiên ngày hôm nay nàng nổi lên lòng hăng hái, muốn tới nơi này để bắn tên. Cùng so sánh với con ngựa mà nàng thích nhất, thì nàng cũng tương đối thích bắn cung.

Nàng luôn nhớ năm đó khi nàng sáu tuổi cha dạy cho nàng làm sao để giương cung, tình cảnh lúc bắn cung, khi mà nàng bắn trúng vào điểm đầu của mục tiêu thì phần vui mừng chờ đợi cha tán thưởng ấy vĩnh viễn nàng cũng không thể quên quên được.

Ngày hôm nay tâm tình đang tốt, phải luyện thân thủ một chút chứ!

Đinh Mạt Mạt cưỡi “Truy Nguyệt” tiến tới mảnh đất trống này, chỉ thấy ở bên cạnh góc hàng rào, ở đằng kia đã có mấy nam tử ngồi vừa ăn lê, dưa và trái cây, vừa tán gẫu.

Nhìn kỹ lại, một người trong đám đó không phải là Trương Kiệt Vũ sao? Về phần mấy người nam tử bên cạnh hắn, thường chính là mấy tên hỗn đản hay đi cùng với Trương Kiệt Vũ.

Đinh Mạt Mạt khẽ cau mày lại, nhưng giãn ra rất nhanh. Mặc dù không phải nàng rất thích khi nhìn thấy cái tên Trương Kiệt Vũ kia, nhưng cũng không muốn mất hứng hái vì hắn.

Nàng xoay người xuống ngựa, đi tới một bên bắt đầu chuẩn bị luyện tập bắt tên.

Vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, đáy mắt của Trương Kiệt Vũ thoáng qua một tia ánh sáng ác ý, mấy nam nhân nháy mắt với nhau mấy cái, cố ý đề cao giọng, rõ ràng là cố ý muốn nói cho nàng nghe.

“Ta thấy, nữ nhân đó muốn nam nhân muốn tới phát điên rồi, rất sợ không ai thèm lấy mình, cho nên vừa nhìn thấy nam nhân bị

thương hôn mê, lập tức vội vàng dẫn người ta về nhà, định ý vào mình là ân nhân cứu mạng ép buộc đôi phương cưới nàng đây!”

Tuy lời nói của Tưởng Kiệt Vũ không có trực tiếp nói rõ ra, nhưng cho dù là ai cũng biết “Nữ nhân đó” trong miệng của hắn là chỉ người nào.

Một tràng tiếng nói chầm biểm truyền đến, khiến Đinh Mạt Mạt thiếu chút nữa đã nhin không trọn mắt xem thường.

Mặc dù có một chút không vui dâng lên trong lòng nàng, nhưng nàng đè nén xuống rất nhanh, không muốn để ý tới những người nhàm chán này, quyết định biến lời nói của họ thành gió thoảng bên tai.

“Nghe nói đôi phương có thân phận không rõ ràng, làm như vậy cũng có chút mạo hiểm chứ?” Một người nam nhân khác tên là Chu Đại Vĩ lớn tiếng nói.

“Có nam nhân là tốt rồi, còn quan tâm lại lịch sao? Nếu có nhiều bản khoán như vậy, không phải sẽ mất cơ hội từ trên trời rơi xuống này sao?” Tưởng Kiệt Vũ cười mỉa đầy ác ý.

“Không phải chứ? Nàng phải dùng tới loại thủ đoạn này mới có thể tìm được vị hôn phu sao?”

“Tin ta, sử dụng loại thủ đoạn này cũng không nhất định sẽ thành công! Nói không chừng một khi người ta chữa khỏi thương thế, lập tức vội vã trốn mất, chạy trốn khỏi ma chương của nàng!”

Lời nói của Tưởng Kiệt Vũ lại lần nữa đưa bọn họ tới một đợt châm biếm, đồng thời cũng khiến sự bức mình trong lòng của Đinh Mạt Mạt thoáng chốc lại dâng lên.

Mấy nam nhân này cũng quá đáng ghét rồi, nàng không lên tiếng, là hy vọng bọn họ có thể tự thấy mặt mặt mà câm miệng lại, không ngờ lại càng nói càng quá đáng!

Tưởng Kiệt Vũ liếc nàng một cái, thấy sắc mặt của nàng không vui, lại càng thêm đắc ý ở trong lòng.

Chu Vĩ Đại ở bên cạnh còn nói: “Nhưng nếu người nọ thật sự bỏ chạy, chẳng phải nàng sẽ tiền mất tật mang sao? Dù sao mấy ngày cũng xài không ít tiền để xem bệnh cho người kia chứ?”

“Vậy cũng không còn biện pháp, ai bảo nàng đáng sợ như vậy, một chút dáng vẻ của tiểu thư khuê các cũng không có, nếu không làm sao có thể đã mười tám tuổi rồi, còn chưa có nửa nam nhân dám theo đuổi chứ?”

Sau khi Tưởng Kiệt Vũ ác ý giễu cợt xong, đang định cầm một quả lê trong tay, không ngờ một mũi tên nhọn chọt bay tới, không nghiêng không lệch bắn trúng vào hạt của quả lê!

Hắn kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào mũi tên trên quả lê, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nếu như mũi tên này hơi lệch qua vài tấc nữa, vậy sẽ bắn trúng vào đầu của hắn!

Tưởng Vũ Kiệt quay đầu lại nhìn vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy trong tay của Đinh Mạt Mạt đang cầm đoản cung, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hắn.

“Ngươi ngươi ngươi....Ngươi ngươi ngươi....”

Hắn chỉ tay về phía Đinh Mạt Mạt, tức giận muốn mở miệng mắng chửi, nhưng vì kinh sợ quá độ, hồn vẫn chưa trở lại hoàn toàn, lắp bắp thật lâu, cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Đinh Mạt Mạt hừ lạnh một tiếng, mắt nhìn bộ dáng uất ức kia của hắn, đôi mắt đẹp xẹt qua một chút khinh bỉ.

“Vừa rồi nói xấu rất lưu lút, bây giờ như thế nào? Đầu lưỡi bị cắn rớt rồi sao?”

“Ngươi—”

Thoáng chốc Tưởng Kiệt Vũ giận tới mặt đỏ tía tai, vừa nghĩ tới mới vừa rồi ở trước mặt bằng hữu mình bị nữ nhân này dọa tới sống người, hắn đã cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Đáng ghét! Hình như chỉ cần chống lại nữ nhân này, kết quả sẽ luôn dẫn đến thể diện bị mất sạch sẽ, khiến hấn không khỏi thẹn quá hóa giận.

“Ta nói sai sao? Người cứu nam nhân không rõ lai lịch đó về, ai biết có dụng ý gì?” Tưởng Kiệt Vũ tức giận.

“Dụng ý? Dụng ý của ta chính là muốn cứu người, chẳng lẽ nhìn thấy người khác bị thương, phải khoanh tay đứng nhìn mặc kệ đối phương té ngã ở một bên, thấy chết mà không cứu sao?” Nàng hỏi ngược lại.

“Hừ, ta mới không tin thật sự chỉ đơn thuần như vậy, nhất định là người có mục đích khác!” Tưởng Kiệt Vũ chính là một mục khẳng định nàng có ý đồ “Bất chính” với nam nhân kia.

“Tưởng Kiệt Vũ! Ta làm việc thẳng thắn vô tư, nhất định là người lấy lòng dạ tiểu nhân phỏng đoán lung tung!”

“Thẳng thắn vô tư?” Tưởng Kiệt Vũ nhếch môi, trào phúng nói : “ Ta thấy người phải tương đối muốn tự mình cởi sạch, 『 thẳng thắn vô tư 』 đi hấp dẫn người ta chứ? Chỉ là nếu người thật sự làm như vậy, nói không chừng ngược lại người ta sẽ chạy trốn nhanh hơn, dù sao cũng không ai muốn nhìn một——” Lời nói ác ý của hấn còn chưa nói hết, chợt một mũi tên bắn tới, cũng bắn vào ngay giữa quả lê trong tay hấn!

Lần này Tưởng Kiệt Vũ bị dọa tới phát ra tiếng kinh sợ tựa như đàn bà, thoáng chốc quả lê trong tay cũng rơi xuống, lăn bịch bịch qua một bên.

Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện rõ ràng người bắn tên chính là một nam tử cao lớn và anh tuấn. Mới vừa rồi bọn họ đang bận tranh luận, căn bản không ai chú ý tới hắn đến đây từ lúc nào.

Vừa nhìn thấy Thích Doãn Dương, đáy mắt của Đinh Mạt Mạt xẹt qua một chút vui mừng, dường như mấy tên đáng ghét đang thảo luận kia toàn bộ đều biến mất trong nháy mắt, nàng không để ý một chút nào.

Thích Doãn Dương nhìn Tưởng Kiệt Vũ, vẻ mặt lạnh lùng.

“Xin lỗi, nhất thời trượt tay, bắn chệch rồi.” Mặc dù hắn mở miệng nói xin lỗi, nhưng giọng nói không áy náy một chút nào, vẻ mặt cũng không nhìn ra áy náy.

Trên thực tế, căn bản hắn không có bắn trật, mà là cố ý làm như vậy.

Mới vừa rồi hắn đang ngồi ở trong phòng vận công chữa thương trong chốc lát, cảm thấy tình trạng của cơ thể đã tốt hơn nhiều, vì vậy lập tức muốn ra ngoài hóng mát một chút.

Mới vừa đi ra khỏi phòng, chỉ thấy có mảnh đất trống ở bên cạnh, mà khi hấn từ xa nhìn thấy Đình Mạt Mạt, lập tức đi tới không chút nghĩ ngợi.

Không ngờ đến khi hấn tới gần, thì nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

Mặc dù hấn đã sớm biết mình khiến nàng gặp nhiều phiền toái, nhưng lại không ngờ những người ở bên ngoài này lại có thể nói những lời độc ác khó nghe như thế, có phần hơi khinh người quá đáng rồi.

Nghe bọn họ nói chuyện không biết giữ miệng càng nói càng quá đáng, hấn mới không kiềm chế được mà ra tay.

Thích Doãn Dương nhìn Đình Mạt Mạt, nói: “Đình cô nương, ta thấy có mũi tên ở bên cạnh, thì tự ý lấy ra luyện tập một chút, không ngại chứ?”

Đình Mạt Mạt có chút ý cười, nói : “Dĩ nhiên không ngại, Thích công tử cứ việc sử dụng tùy ý.”

“Tốt lắm.”

Thích Doãn Dương lại lấy mũi tên ra lần nữa, đặt lên trên cung, trông mắt đen liếc Tưởng Kiệt Vũ và mấy người bằng hữu của hắn một cái, ánh mắt lạnh lùng.

“Tại hạ vẫn còn đang trong thời gian chữa thương, công lực chưa hồi phục hoàn toàn, mũi tên không có mắt, nếu không cẩn thận đả thương các vị, xin hãy thứ lỗi cho ta!”

Vừa nghe thấy lời của hắn, Tưởng Kiệt Vũ nhảy dựng tại chỗ, bỏ chạy thật nhanh như chớp cùng với mấy tên hỗn đản hay đi cùng với hắn, bước chân hoảng hốt này giống như chỉ cần chậm nửa bước, trên người sẽ bị bắn ra mấy cái lỗ thủng vậy.

Đinh Mạt Mạt nhìn dáng vẻ chật vật của bọn họ, không nhìn được bật cười hì hì một tiếng.

“Ha ha ha, thật sự là hả lòng hả dạ!” Nàng quay đầu lại, nhìn Thích Doãn Dương cười, khen từ đáy lòng: “Tài bắn cung của Thích công tử thật lợi hại!”

Thương thế của hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, đã có bản lĩnh như thế, như vậy chờ sau khi hắn khỏi hoàn toàn, chẳng phải sẽ có công lực bách phát bách trúng rồi sao?

Thích Doãn Dương nhìn nàng, chỉ thấy trên dung nhan xinh đẹp kia tràn đầy tán thưởng, nhìn không ra một chút tức giận nào,

hình như mấy người vừa rồi nói như vậy cũng không gây ra bối rối gì với nàng.

“Miệng của bọn họ đều nói như vậy thì không ngăn cản lại sao?” Hắc hỏi.

“Đúng vậy, nhất là cái tên gọi là Tưởng Kiệt Vũ kia.” Đinh Mạt Mạt nhún vai một cái, nói: “Chỉ cần hắc nhìn thấy ta, giống như là không thể không chế được cái miệng của mình vậy, không thể không nói vài lời châm chọc, thật sự là không có biện pháp nào với hắc.”

Thích Doãn Dương nghe vậy không khỏi cau mày, lại thấy hình như nàng không có chút tức giận nào.

“Người không để ý sao?” Hắc nhìn không được hỏi.

“Nếu nói là hoàn toàn không để ý, vậy nhất định là để gạt người, có thể xem như là không thoải mái ở trong lòng, cũng chỉ là cảm xúc chợt dâng lên thôi. Nếu biết là bọn họ cố ý, mà vẫn để lời nói vô vị của bọn họ ở trong lòng, chẳng phải là quá ngu ngốc rồi sao? Chỉ cần ta biết là mình làm đúng, không có lỗi với lương tâm của mình, vậy là được rồi. Về phần những thứ không thể giải thích được kia, lập tức cố gắng xem như nó là gió thoảng bên tai.”

Nghe lời nói độ lượng và thản nhiên của nàng, nhìn vẻ mặt nàng hiện ra một nụ cười yếu ớt, Thích Doãn Dương dâng lên một chút bội phục ở trong lòng, cũng thêm vài phần yêu thích với nàng.

Đối mặt với nhiều lời đồn đại như vậy, cùng công kích ác ý, nàng còn có thể có tính tình thẳng thắn cùng cởi mở như thế, thật không dễ dàng!

“Người thật sự không đơn giản.” Hắc khen từ trong thâm tâm.

Một câu khen ngợi ngắn gọn, khiến Đinh Mạt Mạt vui mừng trong lòng, khoe mắt và chân mày đều lộ ra ý cười.

Nói cùng kỳ quái, bởi vì từ nhỏ nàng đã học cầm kì thi họa, lại tập quản lý sổ sách, nàng đã nghe rất nhiều lời ca ngợi về bản lĩnh của nàng, cũng đã sớm thành thói quen, nhưng bây giờ từ trong miệng hắn nói ra lời nói giống như vậy, lại khiến cho nàng giống như có rất nhiều chim Tước Liễu bay vào trong lòng nàng, giống như đang vỗ cánh dữ dội, một chút rung động lại dâng lên trong lòng.

Hai gò má của Đinh Mạt Mạt nóng lên, nhuộm lên một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, thật may là lúc này có ánh chiều tà chiếu xuống người, chắc là sẽ không nhìn thấy rõ ràng chứ?

“Làm sao Thích công tử lại đi ra ngoài đây, không nghỉ ngơi nhiều hơn ở trong phòng?” Nàng quan tâm hỏi, thuận tiện nói sang chuyện khác, liền trông mong hắn sẽ không nhận ra được sự khác thường của nàng.

Thích Doãn Dương lắc đầu một cái, nói: “Ta đã khỏe nhiều rồi, cho nên muốn ra ngoài hóng mát một chút, thuận tiện để gân cốt được linh hoạt.”

Mấy ngày nay vận công chữa thương, quả thật có giúp ích cho thương thế của hắn.

Trước mắt ước chừng hắn đã khôi phục được năm phần nguyên khí cùng công lực, chỉ là những vết đao tương đối nghiêm trọng trên người sẽ không lành lại nhanh như vậy, phải cần thêm nhiều thời gian nữa.

Đinh Mạt Mạt gật đầu một cái, chẳng qua cũng có cùng nhận thức ở trong lòng.

“Nói cũng phải, cả ngày ở trong phòng quả thật khiến cho người ta hết sức buồn chán, ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, nói không chừng sẽ mau chóng hồi phục hơn.”

“Đúng rồi.”

Con người của Đinh Mạt Mạt đảo một vòng, nói: “Như vậy đi, chờ sau khi vết thương của Thích công tử khỏi hẳn, để người chọn một con ngựa tốt chạy một chuyến, bảo đảm tinh thần của người sẽ được sảng khoái, cả người thoải mái! Không phải là ta khoe khoang, trong “Mã Trường của Đinh gia” chúng tôi ngàn chọn trăm lựa đều có thể chọn ra con ngựa khỏe mạnh, tùy tiện chọn một con cũng có được một bàn chân khỏe mạnh đấy!”

“Tốt!” Thích Doãn Dương nhìn nàng.

Vừa nhắc tới con ngựa, lập tức vẻ mặt của nàng vô cùng phấn khởi, ngay cả nụ cười cũng phát sáng, nhìn dung nhan tràn đầy phấn chấn cùng sức sống này, tâm tình của hắn cũng vui vẻ theo.

Hắn phải thừa nhận, mới vừa rồi trừ bỏ việc đợi đến khó chịu ở trong phòng, cùng với muốn ra ngoài để gân cốt được linh hoạt một chút, bề ngoài của hắn là vậy, nhưng thực sự thì hắn cũng muốn gặp nàng. Cũng không biết tại sao, mới vừa rồi bóng dáng của nàng cứ xuất hiện trong đầu của hắn, có lúc xúc động muốn nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của nàng.

Chỉ là không nghĩ tới, tuy là hắn đã nhìn thấy nàng, nhưng mới vừa rồi cũng nghe thấy ác ngôn ác ngữ(lời nói ác độc) của những tên kia.

Nghĩ đến nàng vẫn phải chịu những thứ công kích ác ý kia, lập tức hắn nhin không được cảm thấy bất bình cho nàng, hận không thể bắt mấy tên kia về, hung hăng cảnh cáo lần nữa, dạy dỗ một trận.

Rõ ràng nàng là một cô nương tốt như vậy, lương thiện, nhiệt tình lại chu đáo, lại bị người ta nói xấu, thật sự là quá ghê tởm!

Cũng may tính tình của nàng lạc quan lại cởi mở, giống như những chuyện không vui, chỉ cần mỉm cười và nhún vai thì sẽ trôi qua. Vẻ mặt luôn tươi cười, giống như là vĩnh viễn sẽ không bị bất kỳ khó khăn nào đánh bại, kiên cường và dũng cảm như vậy, tự tin đến chói mắt.

Thấy hấn không chớp mắt cũng không nháy mắt mà cứ nhìn chăm chăm vào mình, bỗng nhiên nhịp tim của Đinh Mạt Mạt bị rối loạn.

Giống như vì che dấu phản ứng của mình, nàng rũ mi xuống, vừa đúng lúc liếc thấy trên hạt của quả lê kia vẫn cắm hai mũi tên.

Nghĩ đến vừa rồi hấn giúp nàng hạ giận, đáy lòng của Đinh Mạt Mạt dâng lên một chút ấm áp, nàng nghĩ thầm nếu tài bắn cung của hấn cao như vậy, thì có lẽ khả năng cưỡi ngựa cũng tương đối điêu luyện chứ?

Chợt nàng có chút không đợi được muốn thúc ngựa chạy băng băng với hấn, dù sao cũng không có người nào cưỡi ngựa giỏi hơn nàng ở một dãy vùng lân cận này, muốn tìm một đối thủ có khả năng đấu thỏa thích với nàng cũng rất khó.

Chỉ là...Chờ đến khi thân thể hấn phục hồi đến mức có thể thúc ngựa chạy nhanh, không phải là lúc hấn phải rời khỏi “Mã Trường của Đinh gia” sao?

Suy nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu của nàng, bỗng dung lòng của Đinh Mạt Mạt thắt chặt lại, mong đợi lúc đầu cũng giống như bị hắt một chậu nước lạnh.

Bỗng dung có một chút cảm xúc uất ức cùng phiền não tắt nghẽn ở trong ngực, vậy hãy để khát vọng về một cuộc chạy băng băng tốt lành, vứt xa chút phiền lòng cùng xúc động này.

“Thích công tử cần ta dẫn người đến vùng lân cận một chút không?” Nàng hỏi.

“Không cần phiền phức, ta ở đây được rồi.”

“Vậy cũng tốt, trước tiên cho ta xin phép rời khỏi đây một lát, cưỡi ‘Truy Nguyệt’ chạy một chuyến.”

Thích Doãn Dương gật đầu một cái, chỉ thấy nàng xoay người lên lưng ngựa một cách linh hoạt, nắm chặt dây cương, quát một tiếng, ‘Truy Nguyệt’ lập tức cất vó chạy băng băng.

Nhìn theo bóng dáng của nàng, đáy mắt của Thích Doãn Dương xẹt qua một ánh sáng tán thưởng.

Tài cưỡi ngựa của nàng tương đối điêu luyện, hiên ngang mạnh mẽ trên lưng ngựa, chói mắt rực rỡ như nắng gắt, không chỉ vững vàng hấp dẫn được ánh sáng của hắc, thậm chí ngay cả tim của hắc giống như cũng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp này.

Quá khứ luyện võ của hắn, toàn bộ ý định đều là đặt sự nghiệp của Sơn Trang lên trên hết, đây là lần đầu tiên trong đời, tâm mắt của hắn không thể rời khỏi một cô nương, ngay cả khi luôn bình tĩnh như hồ nước thu, cũng mơ hồ có từng đợt rung động nổi lên....

Chương 3

Thích Doãn Dương ở lại Đình gia thêm hai ngày, sau khi uống thuốc đúng giờ thì đã có thể tự vận công chữa thương, hắn cơ hồ đã hoàn toàn hồi phục lại như cũ.

“Không khác biệt lắm cũng đã đến lúc nên rời khỏi.” Hắn đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Chuyện của nghĩa muội không thể không giải quyết nhanh, tên sát thủ che mắt kia hùng tàn ác độc, căn bản không phải là người tốt, mặc dù lúc này nghĩa tử tâm thác địa (một lòng một dạ) với tên kia, thậm chí còn mang thai con của đôi phương, nhưng mà hắn tuyệt đối sẽ không giao nghĩa muội cho tên kia.

Cho dù nghĩa muội không tha thứ, thậm chí còn căm hận hắn, nhưng hắn không thể không giao tên ác đồ có âm mưu giết người kia cho quan phủ xử trí.

Trừ bỏ phải giải quyết chuyện của nghĩa muội ra, thân là chủ tử của “Khiếu Vân Sơn Trang”, hắn cũng không thể bỏ mặt “Khiếu Vân Sơn Trang” được.

Nếu như không phải phải đến khi thương thế có thể phục hồi cơ bản lại như cũ, mới có thể trở về đối phó sát thủ tàn nhẫn và âm tàn kia, hắn cũng sẽ không cho phép mình bỏ đi nhiều ngày như vậy.

Bất kể như thế nào, hắn đã rời khỏi quá lâu rồi, không thể không mau chóng trở về.

Chỉ là, vừa nghĩ tới phải rời khỏi nơi này, trong đầu của hắn lập tức hiện lên bóng dáng xinh đẹp lại chói mắt...Đinh Mạt Mạt.

Nàng là ân nhân cứu mạng của hắn, nếu như ban đầu không có nàng chìa tay ra giúp đỡ, nói không chừng hắn đã sớm chết rồi, trải qua mấy ngày chung đụng, trong lòng hắn trừ lòng cảm kích cùng hâm mộ ở bên ngoài ra, hình như còn có cảm giác gì đó khác sâu hơn, nhưng mà hắn vẫn không thể hiểu rõ tâm tư của mình, nhất định là phải đi rồi.

Vừa nghĩ tới bây giờ mình sắp phải rời khỏi, ngực của hắn lập tức dâng lên một chút dày xéo, nên có chút không đành lòng với nàng....

Không nói đến chuyện trở về, cũng không phải là “Khiếu Vân Sơn Trang” và “Mã Trường Đình Gia” cách xa nhau vạn dặm, chẳng qua là cách nhau hai ngọn núi mà thôi, chờ sau khi hắn về xử lý xong toàn bộ chính sự, lúc đó đi tìm nàng cũng không muộn.

Sau khi đã quyết định chủ ý, Thích Doãn Dương định nói với Đình Mạt Mạt về chuyện hấn sắp rời khỏi, từ lúc buổi sáng khi nàng rời khỏi đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

“Đi nơi nào rồi hả? Chắc không phải là đi tuần tra mã trường chứ?”

Hấn liếc thấy một nha hoàn từ hành lang đi tới, lập tức tiến lên hỏi thăm.

“Tiểu Đào, chủ tử của ngươi đâu?”

“Thích công tử trở về đi, sáng sớm ngày hôm nay chủ tử đã đi đến chuồng ngựa, chắc là lúc này vẫn còn ở nơi đó rồi!” Tiểu Đào cung kính trả lời.

Sáng sớm đã đi tới chuồng ngựa? Vào lúc này cũng đã giữa trưa, có chuyện gì quan trọng mà vẫn phải ở nơi đó?

Nói cảm ơn với nha hoàn, Thích Doãn Dương có chút nghi hoặc, đi về hướng chuồng ngựa.

Thích Doãn Dương mới vừa đến gần, chỉ nghe thấy giọng nói của Đình Mạt Mạt.

“Cố gắng lên, tiếp tục cố gắng, phải sống đây!”

Ah? Nàng đang nói chuyện với ai? Còn những người khác trong chuồng ngựa sao?

Thích Doãn Dương vừa đến gần vừa nhìn, giờ phút này mới phát hiện ra đối tượng nói chuyện với nàng là một con ngựa nhỏ. Xem ra, con ngựa mẹ này sắp sinh sản, nên nàng vẫn ở lại chỗ này.

Đinh Mạt Mạt không phát hiện ra Thích Doãn Dương đã tới, tất cả lực chú ý của nàng đều đặt trên người của con ngựa mẹ. Nàng vừa trấn an vừa vuốt ve con ngựa mẹ, vừa không ngừng cố gắng động viên vì nó.

“Người nhất định làm được, 『 Mẫu Đan 』 , cố gắng lên, người nhất định sẽ làm được.” Nàng mở miệng khích lệ, mà 『 Mẫu Đan 』 chính là tên tuổi của con ngựa mẹ.

Giọng nói của nàng tương đối dịu dàng, nhưng lại ẩn chứa khả năng khuyến khích lòng người, khiến cho lòng của Thích Doãn Dương cảm thấy ấm áp, khóe miệng cũng không nhịn được mà nâng lên chút tươi cười.

Trừ kiên cường, bề ngoài sáng sủa, nàng cũng có một mặt nhu tình như vậy.

“Cần giúp không?” Hắn nhẹ giọng mở miệng.

Đinh Mạt Mạt ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hấn.

Cho đến khi hai người bốn mắt giao nhau, lúc này Thích Doãn Dương mới phát hiện ra đôi mắt xinh đẹp kia của nàng lại ửng một tầng lệ quang. (nước mắt)

Giọt nước mắt sáng sữa đang chớp động kia làm hấn ngẩn ra, bỗng dung ngực bị níu chặt lại.

“Làm sao vậy?” Hấn quan tâm hỏi.

Đinh Mạt Mạt cắn môi, đáy mắt xẹt qua một chút vô dụng.

“Vị trí bào thai của nó không phù hợp, nỗ lực rất lâu rồi mà vẫn không sinh được, nếu như không thể chống đỡ tới cùng, sợ rằng.....Sợ rằng.....”

Ánh mắt cùng giọng điệu của nàng rõ ràng đang lộ ra sự lo lắng, nhưng nàng lại ý thức được phản ứng của mình rất nhanh, vội vàng hít sâu một cái, cố gắng điều hòa cảm xúc, chỉ sợ con ngựa lại lo lắng vào nóng nảy theo nàng, chuyện kia chỉ làm tình huống càng trở nên khó giải quyết.

“Không có việc gì, không có chuyện gì, 『 Mẫu Đan 』 , người nhất định sẽ có thể bình an mà sinh hạ bảo bảo (cục cưng), nhất

định có thể, cố gắng lên!” Nàng dịu dàng vuốt ve con ngựa lần nữa.

Mắt thấy nàng rõ ràng đang cảm thấy tràn ngập bất an cùng không yên, lại liều chết đè nén tâm tình của mình xuống, mày của Thích Doãn Dương không khỏi nhíu lại.

Từ chuyện ở nơi này, hắn giống như có thể nhìn thấy quá khứ nàng vì săn sóc người khác, mà tự một mình lặng lẽ chịu biết bao nhiều gánh nặng.

Nàng dịu dàng săn sóc như thế, khéo hiểu lòng người, nhưng mà sự lo lắng bất an của nàng, nàng cô đơn, nàng vô dụng, ai tới chia sẻ với nàng? Đường như căn bản là không có người!

Một cảm giác thương tiếc mãnh liệt dâng lên trong lòng, đột nhiên Thích Doãn Dương có chút xúc động, muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng hắn cũng không thật sự làm như vậy, mà là nhắc chân lên đi tới, đi tới bên cạnh nàng, hy vọng ít nhất vào thời khắc này có thể khiến nàng cảm nhận được, nàng không cô đơn.

“Đừng lo lắng, nhất định là nó có thể sinh hạ bảo bảo một cách thuận lợi, có người động viên nó nghiêm túc như vậy, nhất định là nó cũng sẽ cố gắng chống đỡ tới cùng.”

Giọng điệu của hắn trầm thấp mà hùng hậu, mang theo năng lực an ủi lòng người, mặc dù Đinh Mạt Mạt biết hắn chỉ muốn an ủi nàng, nhưng cảm giác lo lắng của nàng thoáng chốc đã giảm đi rất nhiều.

“Cám ơn người.” Nàng cong môi đỏ mọng lên, nâng lên một chút tươi cười cùng cảm kích với hã, ngay sau đó lại đặt lực chú ý lên người của con ngựa mẹ.

Nàng vừa giúp con ngựa mẹ nhẹ nhàng xoa bóp bụng, vừa dịu dàng kích lệ, Thích Doãn Dương vẫn đứng ở bên cạnh nàng, một tác cũng không rời khỏi.

Có lẽ là sự trấn an cùng kích lệ của nàng đã có tác dụng, một phút lại trôi qua, con ngựa con đã được sinh ra! Không chỉ có ngựa bảo bảo rất khỏe mạnh, ngay cả con ngựa mẹ cũng bình an không có việc gì.

Đinh Mạt Mạt cẩn thận từng li từng tí ôm con ngựa con ra, thở phào nhẹ nhàng, mà nước mắt đã nhịn thật lâu rốt cuộc lại rơi xuống như đã trút được gánh nặng.

An tâm, cảm động lạt cảm xúc xùng dâng lên trong lòng, khiến nàng không ngừng khóc, máu trên tay cũng dính lên mặt, nhưng nàng không để ý chút nào.

“Thật tốt quá, thật sự quá tốt!” Nàng thật sự vô cùng vui vẻ!

Nhìn dáng vẻ vừa khóc vừa cười của nàng, Thích Doãn Dương cảm thấy có chút lay động không hề nhỏ.

Quá khứ hắn đã gặp rất nhiều thiên kim tiểu thư đoan trang thanh tao và lịch sự, tuy rằng những cô nương kia ăn mặc rất thỏa đáng(thích hợp), cử chỉ ưu nhã, nhưng mà dù sao thì ở trong mắt hắn họ vẫn kém khi so với khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy vết máu ở trước mắt này.

Giương mặt vừa khóc, vừa cười, dung nhan lại bị bẩn, so với bất kỳ cô nương nào hắn từng thấy qua cũng đều đẹp!

Chỉ là, nhìn nàng không ngừng đưa ta lau lệ, kết quả lại càng khiến gương mặt nàng bẩn hơn, hắn không khỏi mỉm cười thật khẽ một tiếng.

“Ta tới giúp ngươi!”

Hắn tới gần, nghiêng người lau nước mắt và dơ bẩn trên gương mặt của nàng.

Hành động thân mật lại dịu dàng này, khiến hai gò má Đinh mặt Mạt nóng lên, bỗng dưng tiết tấu của nhịp tim bị rối loạn. Nàng không biết phản ứng như thế nào mới đúng, cứ như vậy ngoan ngoãn mặc hắn lau sạch gương mặt nàng.

Mặt hồng tim đập, nàng tinh tường cảm thấy đầu ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng xoa nhẹ trên gương mặt nàng, cái xoa nhẹ dịu dàng này khiến một cảm giác xôn xao khác thường dâng lên trong lòng nàng, mà hắn lại dựa vào rất gần, gần đến nỗi khiến nàng có cảm giác mình bị một luồng hơi thở dương cương vây quanh.

Nàng không tự chủ được lập tức nín thở, ngẩng mặt nhìn về mặt tuấn tú của hắn, cảm thấy hai gò má cùng ngực của mình đang càng lúc càng nóng.

Thích Doãn Dương phát hiện sự trầm mặt của nàng, cúi đầu thoáng nhìn, chỉ thấy hai gò má nàng đỏ tươi, khoe mắt và lông mày mang theo một chút then thùng cùng luống cuống.

Dáng vẻ xinh đẹp kia khiến lòng hắn chột rung động, tay cũng không tự giác được mà dừng ở trên gương mặt của nàng.

Hai người bốn mắt nhưng lại đối lập nhau, khi ánh mắt giao nhau lại không có cách nào có thể tách ra, ngay lúc này yên lặng nhìn nhau, giống như bọn họ có thể nghe thấy âm thanh áy náy đến từ ngực.

Thích Doãn Dương ngẩng nhìn nàng, từ đôi mắt đẹp mang theo xấu hổ của nàng, chậm rãi nhìn xuống đôi môi đỏ tươi trơn bóng và mềm mại của nàng, cuối cùng lại bốn mắt giao nhau với nàng lần nữa.

Cảm thấy ánh mắt của hắn càng trở nên nóng rực, Đinh mạt Mạt cũng cảm thấy tim của mình đập càng ngày càng nhanh, một chút một chút chạm vào ngực của nàng, mãnh liệt đến nỗi khiến nàng hoài nghi hắn có thấy nghe thấy nhịp tim của mình. Không chỉ có như thế, nàng vẫn không tự giác được mà nín thở, cảm giác mình không thở được.

“Éc...éc.....Ta....Ta phải đi làm chuyện khác.....”

Nàng vội vàng muốn đứng dậy, nhưng vì ngồi dưới đất quá lâu nên hai chân đã bị tê, còn chưa đứng vững đã lập tức lao đảo, ngược lại khiến cho cả người ngã vào trong ngực Thích Doãn Dương.

Chuyện này làm cho nụ cười bên ngoài của nàng đỏ nóng lên, cũng không nhìn được nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt hắn thì hắn đã ngất ở trên người nàng.

“Đúng.....Thực sự xin lỗi....Ta.....Chân ta bị tê, cho nên...” Nàng cực kỳ lúng túng, lắp bắp nói xin lỗi, chỉ sợ hắn cho là nàng cố ý nhảy vào ôm lấy lồng ngực của hắn.

Dĩ nhiên Thích Doãn Dương không có hiểu lầm, trên thực tế, hắn nghĩ sợ rằng không chỉ có chân của nàng bị tê, mà cũng tương đối mệt mỏi đi!

Nghe nha hoàn nói nàng đã canh giữ ở chuồng ngựa từ sáng sớm, nói không chừng cùng chưa ăn trưa, gánh nặng như vậy thì sức lực nào chịu được đây?

Người nhỏ nhắn trong ngực, một mình gánh chịu nhiều trách nhiệm như vậy, thật khiến người ta đau lòng không thôi. Ngực Thích Doãn Dương núm chặt lại, hận không thể chia sẻ mọi thứ với nàng.

Vào thời khắc này, hắn ôm nhẹ thân thể mềm mại của nàng, tình tường phát hiện ra mình đã động lòng, mà phát hiện này tuyệt đối không khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

Một cô nương mỹ lệ lại đặc biệt như vậy, muốn hắn không động tâm mới khó khăn.

Những lời nói ác độc của nam tử bên ngoài, do ngu xuẩn không biết thương thức nàng, nàng rõ ràng là tốt đẹp tới như vậy, đặc biệt như thế, sợ rằng không thể tìm được một cô nương thứ hai giống như nàng ở trên đời này.

Chỉ là, mặc dù phát hiện mình động lòng với nàng, thế như hắn hiểu là giờ phút này không thích hợp để nói ra những điều này, ít nhất trước tiên hắn cần phải xử lý xong chuyện của nghĩa muội, mới có tư cách chờ đợi ở bên cạnh nàng.

Thích Doãn Dương đề nàng xuống ý nghĩ muốn tiếp tục ôm nàng thậm chí là hôn nàng, cẩn thận đỡ nàng dậy, để nàng ngồi trên đồng cỏ khô ở bên cạnh, mình cũng ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Hay là trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút, nhất định là người đã mệt mỏi rồi. Vừa rồi ta mới nghe nha hoàn nói, mới sáng sớm hôm nay người đã tới nơi này?”

Bên cạnh bọn họ, con ngựa mẹ 『 Mẫu Đan 』 đang dịu dàng liếm láp con ngựa con, hình ảnh ấm áp này, khiến Đinh Mạt Mạt nâng lên một nụ cười cảm động.

Mới vừa rồi nàng sợ 『 Mẫu Đan 』 không thể chống đỡ tới cùng, cũng may là mẫu thân kiên cường này rốt cuộc cũng sinh hạ bảo bảo, mẹ con đều bình an.

“Thật tốt, 『 Mẫu Đan 』 làm mẫu thân rồi đó! Năm năm trước, nó là món quà sinh thần mà phụ thân tặng cho ta.” Đinh Mạt Mạt nói xong, giọng nói toát ra sự nhớ nhung với phụ thân.

Nghe ra trong lời nói của nàng mang theo một chút sầu não, Thích Doãn Dương không khỏi đau lòng. Gần mười tám tuổi nàng đã làm chủ tử của “Mã Trường Đình Gia”, trong trách nhiệm này không khỏi cũng quá nặng.

“Những năm gần đây, người thật cực khổ.”

Giống như hần có thể nhìn thấy nàng lúc nhỏ, bờ vai nhỏ bé mảnh khảnh đã khiêng gánh nặng nhưng lại không muốn người biết. Trong khi tất cả những đứa bé gái khác chơi đùa không buồn không lo thì nàng lại cố gắng học kinh doanh trường ngựa.

Đinh Mạt Mạt lắc đầu một cái, trên gương mặt xinh đẹp không có chút oán hận hoặc hối tiếc.

“Giúp phụ mẫu giải tỏa ưu phiền, dù khổ cực thế nào cũng không sao.” Nàng cười nói: “Thật may là chuyện này không làm khó được ta, nếu không phụ mẫu ta lại bị nhức đầu rồi!”

Nghe tiếng cười nhanh nhẹn của nàng, trong lòng Thích Doãn Dương cũng hưng hăng nín chặt.

Một cô nương thiện lương lại hiếu thuận như vậy, thật sự nên có người quý trọng nàng, chỉ sợ tất cả với nàng, không cần để nàng phải chịu những lời đồn đại ác liệt ở bên ngoài kia.

Mặc dù nàng sẽ không để những lời vô vị này ở trong lòng, nhưng những lời bàn tán kia với cô nương mà nói, dù sao cũng là thương tổn nghiêm trọng.

Ý nghĩ này không ngừng nảy lên ở trong lòng, khiến cho hấn càng muốn bảo vệ nàng, nhưng trước đó, hấn phải giải quyết nhanh chuyện của “Khiếu Vân Sơn Trang” và nghĩa muội mới được.

Sau khi trầm mặt một hồi, hấn mở miệng nói: “Trải qua sự điều dưỡng của mấy ngày nay, ta đại khái đã có thể phụ hồi lại như cũ, cũng không sao rồi có lẽ nên đi.”

Đinh Mạt Mạt nghe vậy ngẩn ra, nụ cười vốn bên môi lại thoáng chốc cứng đờ.

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái, buồn buồn đáp nhẹ một tiếng, một cảm giác mát mát mãnh liệt dâng lên ở đáy lòng, khiến cho trái tim nàng giống như bị lũng một lỗ.

Mặc dù đã sớm biết sau khi thương thế của hắn khỏi sẽ phải rời khỏi, nàng cũng cho làm mình cũng đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng giờ khi nghe hắn nói, lòng nàng cũng giống như bị một bàn tay vô hình hung hăng níu lấy.

Từ trước đến giờ nàng chưa từng có nhiều cảm giác buồn phiền và lo lắng với người khác như vậy, nhưng khó có thể bỏ qua cảm giác đau đớn ở ngực kia, để nàng tinh tường ý thức được mình không thể buông tay hắn.

Đây chính là lần đầu tiên trong đời, nàng sinh ra tình cảm lưu luyến không đành lòng xa rời với một nam tử, mà bây giờ ngoài tên họ của hắn ra, thì hoàn toàn không biết về lai lịch và thân phận của hắn.

Lần này hắn đi, có phải không trở về nữa hay không?

Sau này bọn họ có phải vĩnh viễn không gặp lại nhau hay không?

Trong tim hắn có chút lưu luyến nào với nàng hay không?

Những chuyện suy đoán tiếp theo này cứ nổi lên trong lòng, giống như gai của từng loại dây leo đang trói vòng qua lòng của Đinh Mạt Mạt, để cho cảm giác đau đớn ở ngực kia càng thêm mãnh liệt.

Nàng chợt có chút kích động muốn mở miệng hỏi rõ ràng, muốn biết thân phận lai lịch của hắn, muốn biết hắn có trở về nữa hay không, muốn biết hắn có loại cảm giác gì với nàng, nhưng mà nàng sợ hắn sẽ không nói chuyện gì hết, càng sợ những vấn đề này sẽ khiến hắn gặp phiền phức.

Qua nhiều năm như vậy, nàng đã có thói quen suy nghĩ cho người khác, và cũng có thói quen đè nén tâm tình của mình, cho dù lúc này có rất nhiều cảm xúc trong lòng, nhưng một chữ cũng không thể hỏi.

Vậy mà, mặc dù nàng không hề nói gì, nhưng ánh mắt của nàng lại lộ ra vẻ cô đơn cùng luyến tiếc, để cho ngực của Thích Doãn Dương cũng căng thẳng theo.

Hắn nghĩ muốn nói cho nàng biết, hắn sẽ nhanh chóng trở lại bên cạnh nàng, nhưng mà lúc này thì hôn ức lúc nhỏ của hắn và nghĩa muội chưa được giải trừ, hắn còn chưa có tư cách nói ra những cảm giác của mình. Trước tiên chỉ có thể giải quyết hết tất cả vấn đề này, hắn mới có thể thân nhiên trở lại bên cạnh nàng.

Hai người đều có tâm sự riêng, cũng không có ai mở miệng nói chuyện, mặc dù rất vắn vưng và luyến tiếc nhau, nhưng vì mỗi người đều có điều lo lắng và do dự nên chỉ có thể trầm mặt.

Chuyện lưu luyến khi phải rời khỏi như một tảng đá lớn, đè nặng ở trên ngực của hai người, không khí trầm mặt bao phủ bọn họ, gần như sắp làm người ta không thể thở nổi.

Một lát sau, Đinh Mạt Mạt cảm thấy im lặng như vậy thật sự có chút xấu hổ, nàng âm thầm hít một cái, cố gắng lấy lại tinh thần, ép buộc mình nặn ra một nụ cười.

“Thích công tử định rời đi vào lúc nào? Lần trước khi đại phu kê đơn thuốc vẫn còn lại đơn thuốc của hai ngày nữa, không bằng hãy dùng xong số thuốc này rồi hãy đi”

Đáy mắt của nàng lộ ra vẻ chờ mong, hy vọng hắn có thể ở bên cạnh nàng lâu thêm chút nữa, mặc dù là chỉ thêm một ngày nữa nhưng cũng rất tốt rồi.

Thích Doãn Dương nghe vậy chân chờ trong chốc lát.

Hắn vốn định sẽ lập tức rời đi vào sáng sớm ngày mai, nhưng.....Nhìn đôi mắt đẹp kia của nàng đang lộ ra vẻ chờ mong, hắn lại không thể nói ra quyết định ban đầu của mình.

Cuối cùng, hấn gật đầu một cái.

Lập tức vì nàng, ở lại thêm một ngày nữa đi!

.....

Ngày kế, Đinh Mạt Mat ra cửa sớm hơn so với bình thường, cỡi Truy Nguyệt đi tuần tra mã trường, mà sau khi Thích Doãn Dương uống thuốc xong, định tới luyện công một chút.

Mặc dù mảnh đất trống ở ngoài phòng này là một chỗ luyện công rất tốt, nhưng chỉ cần nghĩ tới sẽ có thể gặp Tưởng Kiệt Vũ và những người khiến người ta chán ghét kia ở nơi này, hấn lập tức bỏ đi ý niệm này.

Không bằng tìm một chỗ ở bên trong nhà đi, đình viện Đinh gia rất rộng rãi, nhất định phải có chỗ để luyện công.

Sau khi hạ quyết tâm, Thích Doãn Dương nhắc chân đi về phía đình viện, định đi tìm kiếm địa điểm thích hợp, vậy mà hấn vừa mới đi vòng qua hành lang, đã nhìn thấy có vài bóng người ở phía sau rừng cây.

Ah? Những người kia là ai? Làm sao phải núp trong góc?

Đáy lòng Thích Doãn Dương dâng lên một chút nghi hoặc, vốn là hoài nghi họ có ý đồ bất chính, nhưng cẩn thận nhìn lại, rất nhanh hẳn nhìn ra một phu nhân trung niên trong đó chính là Lư Thu Tuyết mẫu thân của Đinh Mạt Mạt, ở bên cạnh bà còn có một vị phu nhân khác gần bốn mươi tuổi, cùng một nam tử khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi.

Nếu cũng có mẫu thân Đinh Mạt Mạt ở đây, vậy thì không có gì để hoài nghi rồi, mà bọn họ lại cố ý chọn một góc vắng vẻ như vậy, chắc là không muốn để người khác nghe thấy cuộc đối thoại rồi!

Hắn thân là người ngoài, không chỉ không nên quấy rầy bọn họ, càng không nên nghe lén.

Thích Doãn Dương đang định xoay người rời đi, vậy mà mơ hồ có thể nghe thấy cuộc đối thoại truyền vào trong tai, lại khiến hắn kinh ngạc không nhận được mà dừng bước lại.

“Cái gì? Muốn lấy Mã Trường Đình Gia làm hội môn?” Lư Thu Tuyết kinh ngạc hét lên.

Hội môn?!

Thích Doãn Dương đứng tại chỗ ngơ ngẩn, tuần nhan tràn đầy kinh ngạc.

Thì ra là....Bọn họ đang nói tới hôn sự của Đinh Mạt Mạt sao? Sự phát hiện này làm mây rậm của hắn lập tức nhả lại, ngực cũng dâng lên một chút cảm giác tức giận cùng không vui, giống như có người muốn cướp đi trân bảo quý báu mà hắn yêu thương vậy.

Hắn nheo tròng mắt đen lại, nhìn về phía tên nam tử mặc áo xanh kia, hận không thể đá hắn ra ngoài! Hắn cắn răng, cố kìm chế kích động này.

Bỏ qua chuyện hắn biết được tên kia muốn lấy Đinh Mạt Mạt, mới vừa rồi Lư Thu Tuyết có nói họ muốn lấy Mã trường Đình gia làm hôn môn là chuyện gì đang xảy ra?

Sau khi Thích Doãn Dương do dự trong chốc lát, mặc dù biết là vô lễ chớ nghe, nhưng mơ hồ cảm giác thấy chuyện này có gì đó không đúng, khiến hắn nhin không được tiếp tục nghe lén.

“Nhưng....Hiện tại chủ tử của Mã trường Đình gia là Đinh Mạt Mạt, ta không có cách nào để làm chủ!” Lư Thu Tuyết nhìn hai người trước mặt với vẻ khó xử.

Vị đại thẩm mặc áo đỏ này tên là Giang Phụng Nương, là bà mai nổi danh nhất ở vùng lân cận, vị công tử áo xanh bên cạnh là thiếu gia Điền Đại Khánh của “Điền gia Trà hành” (.= nói chung là dòng họ bán trà) ở phía Bắc của kinh thành.

Mấy năm qua, Lư Thu Tuyết cực kỳ phiền não vì hôn sự của nữ nhi.

Kể từ khi nữ nhi cập kê tới nay, bà đã đề cập tới chuyện hôn sự tận mấy lần rồi, nhưng nữ nhi lại không có chút hứng thú nào với đề tài này, khiến nó thành mối lo dự trong lòng bà.

Mất thấy cuộc sống ngày ngày trôi qua, nữ nhi vẫn như cũ không có nửa người theo đuổi, năm ngoái bà chỉ tốt bụng mới đi gặt nữ nhi, lén lút nhờ Giang Phụng Nương giúp một tay tìm cách giật dây.

Vốn tưởng rằng bà mai danh tiếng này rất có bản lĩnh, chắc là hôn sự của nữ nhi sẽ đến rất nhanh, không ngờ đã hơn nửa năm mà vẫn chưa có kết quả.

Thật may là lúc này đã có người đồng ý lấy nữ nhi làm thê tử, nhưng cũng không ngờ họ muốn lấy Mã Trường Đình Gia làm hồi môn.

Việc này có quan hệ trọng đại, sao bà có thể tùy tiện đánh ứng chứ?

“Làm sao lại không có cách nào làm chủ chứ?” Giang Phụng Nương cười vui vẻ, nói : “Dù nói thế nào, tỷ cũng là mẫu thân của nàng, chẳng lẽ nàng có thể cãi lại lời nói của tỷ sao?”

“Nhưng....”

“Ai nha, tử cứ thoải mái đi, Mạt Mạt là cô nương tốt thiện lương lại hiếu thuận, chỉ cần tử đồng ý, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Giọng Giang Phụng Nương tha thiết, muốn nhanh chóng nói xong chuyện hôn sự này.

Phải biết, năm ngoái nhận được việc nhờ vả này khiến bà cực kỳ nhức đầu.

Một năm qua, bà không phải chưa từng cố gắng thúc đẩy chuyện tốt của Đình Mạt Mạt, nhưng đối phương chỉ cần nghe thấy Đình Mạt Mạt của Mã trường Đình gia, tất cả đều lắc đầu không chút suy tính, không muốn nghe bà nói tiếp nữa.

Chuyện này khó đến nỗi bà phải gấp đến độ âm thầm giậm chân, rất sợ danh tiếng nhiều năm mình gây dựng lại mất vì Đình Mạt Mạt.

Thật vất vả, cuối cùng cũng có người có cảm giác hứng thú với Đình Mạt Mạt vốn là “Củ khoai lang làm phỏng tay” này, dĩ nhiên bà không nói hai lời lập tức dẫn người đến.

Ngày hôm nay bà quyết định, sẽ hoàn toàn phát huy miệng lưỡi dài tới ba tấc này của mình, bất kể như thế nào cũng phải để cho hôn sự này được thành lập!

Điền Đại Khánh ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt làm khó của Lư Thu Tuyết, liền mở miệng nói: “Bá mẫu đừng hiểu lầm, văn bối vốn không mơ ước tới mã trường, mà là một lòng muốn giúp đỡ cho Đinh cô nương. Nếu Đinh cô nương thành thân với tại hạ, nàng chính là thê tử của ta, ta thương yêu nàng còn không kịp, sao chịu nổi khi thấy cả ngày nàng phải hao tâm phí sức vì mã trường chứ? Văn bối bảo đảm, nếu ta cưới Đinh cô nương là thê, ta nhất định sẽ thật yêu thương nàng, sẽ không để nàng phải khổ cực như vậy.”

Ánh mắt cùng giọng điệu của hắn cũng tương đối thành khẩn, khiến Giang Phụng Nương phải gật đầu mãnh liệt tán thưởng, mà khi suy nghĩ đến Đinh Mạt Mạt trong lời nói kia, cũng khiến cho sự do dự trên mặt của Lư Thu Tuyết được giảm bớt.

“Nhìn xem, Điền công tử thật sự là một người thành thật !” Giang Phụng Nương thêm chút khuyên bảo: “Trà nhà hắn trông bóng bẩy trong kinh thành, trên cũng tính là môn đăng hộ đối rồi!”

Lư Thu Tuyết nhìn bọn họ, mặc dù có chút giao động trong lòng, nhưng cũng không có cách nào đưa ra quyết định.

“Nhưng mà, dù nói thế nào....Lấy mã trường làm hồi môn, chuyện này thật sự là...”

“Bá mẫu đừng cho là ta một lòng muốn chiếm tiện nghi.” Điền Đại Khánh vội vàng nói: “Vừa rồi văn bối đã nói qua, cũng không phải mơ ước mã trường, mà là hy vọng sẽ không để Đinh cô nương khổ cực như vậy nữa. Để tỏ lòng thành ý của văn bối, hôm nay văn

bồi đã mang chi phiếu năm trăm lượng tới làm sinh lễ, dĩ nhiên, nếu nói đến chuyện đính hôn, sau này sinh lễ tuyệt đối càng thêm phong phú.”

“Ai nha, Điền công tử thật đúng là người có lòng!” Giang Phụng Nương lập tức nhận lấy chi phiếu, xoay người đưa cho Lư Thu Tuyết, ý bảo bà mau mau nhận lấy.

“Chuyện này....”

Lư Thu Tuyết nhăn mày, trên mặt thoáng qua chút do dự, chậm chạp không nhận lấy.

“Chuyện này có quan hệ trọng đại, ta còn phải hỏi qua ý kiến của Đình Mạt Mạt.”

“Ai nha, khỏi phải hỏi á! Hôn nhân là chuyện lớn từ xưa đến nay đều là do phụ mẫu làm chủ!” Bà chợt đi đến bên cạnh Lư Thu Tuyết, nhỏ giọng nói: “Không phải là ta nói chứ...., nhưng mà cơ hội lần này rất khó có được! Nếu bỏ qua, khiến chàng rể hiền này chạy mất, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.”

“Chuyện này....”

“Thứ cho ta nói thẳng, lấy danh tiếng bây giờ của Đình cô nương ở bên ngoài, nếu Điền công tử không phải thật lòng yêu nàng, chỉ sợ sẽ không dám tới của cầu hôn!”

Lời nói này, nói đến Lư Thu Tuyết đau đớn.

Mặc dù bà không muốn nghe những chuyện đồn đãi ở bên ngoài kia, nhưng vẫn truyền vào trong tai, khiến bà cảm thấy nóng nảy với chuyện lớn cả đời của nữ nhi.

Thấy Lư Thu Tuyết dao động, Giang Phụng Nương không nói lời nào nhét ngân phiếu vào trong tay của bà.

“Tốt lắm, tử hã cắt đi! Nếu Điền công tử đã thật lòng và có thành ý như thế, người còn do dự gì nữa? Đây chính là nhân duyên tốt khó có được!”

Nếu Lư Thu Tuyết đã cầm ngân phiếu kia, như vậy Giang Phụng Nương sẽ xem như bà đã đồng ý.

“Tốt lắm tốt lắm, chuyện lớn cả đời cứ định như vậy đi, đây thật sự là do ông trời tác hợp!” Mặt mày Giang Phụng Nương hớn hở, chỉ là vừa nghĩ tới Đinh Mạt Mạt là một cô nương rất có chủ kiến, chỉ sợ chuyện này vẫn còn có chuyển biến.

Bà chuyển trông mắt một cái, chợt có chủ ý.

“Nếu đã nhận ngân phiếu này, thì bên tử cũng cho Điền công tử một tin vật đi, coi như chính thức thành lập hôn sự này!” Giang

Phụng Nương nói với Lư Thu Tuyết.

Điền Đại Khánh nghe vậy vội vàng khoát tay nói: “Không cần á..., không cần tin vật gì, nếu không nữa thì...Vậy thì lập một chứng cứ, nói rõ tương lai khi thành thân sẽ lấy mã trường làm hồi môn là được rồi.”

“Điền công tử thật đúng là kỹ lưỡng, ta nói Lư đại tỷ, tỷ lập tức làm cái chứng từ đi, coi như là hồi báo một tấm chân tình và thành ý của hần đi!”

Thấy Giang Phụng Nương và Điền Đại Thánh ngơ ngác một lời, ta một câu khuyên, mặc dù Lư Thu Tuyết cảm thấy vẫn còn có mấy phần chần chừ, nhưng vẫn đi lập chứng từ.

Thấy Điền Đại Khánh nhận lấy chứng từ, Giang Phụng Nương cười toét miệng, nghĩ thầm chắc hôn sự này sẽ không có biến đổi gì rồi.

“Chúc mừng á, đây thật sự là một chuyện vui cực kỳ lớn, kế tiếp có thể chọn một ngày lành tháng tốt rồi, lúc các người thành thân, cũng đừng quên tạ lễ người làm mai này!” Giang Phụng Nương cười ha hả nói.

“Nhất định, nhất định.” Điền Đại Khánh cười bảo đảm.

Mắt thấy bọn họ định rời khỏi, Thích Doãn Dương vội vàng lắc mình sang một bên, không để bọn họ phát hiện sự tồn tại của hắn.

Hắn nheo mắt lại, quan sát Điền Đại Khánh thêm mấy lần nữa, nghĩ đến người này còn muốn cưới Đinh Mạt Mạt làm thê tử, thì hắn có chút lích động muốn bắt chấp tất cả ngăn cản hôn sự này lại.

Coi như bỏ qua không nói đến “cảm xúc của cá nhân”, nghĩ đến người này lại mở miệng nói muốn lấy “Mã trường Đinh gia” làm hôn môn, mặc dù đã nói được lý do quang minh chính đại, nhưng trực giác của hắn nói tình huống này không đơn thuần như vậy.

Nhìn bóng lưng Điền Đại Khánh, hắn quyết định không thể không tìm hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện!

Chương 4

Sau khi rời khỏi Đinh gia, Thích Doãn Dương bám theo phía sau Điền Đại Khánh một đoạn. Công lực của hắn đã hoàn toàn hồi phục, nên chuyện theo dõi người khác vô cùng dễ dàng.

Sau khi nhìn thấy tên kia rời khỏi, mặt mày hớn hở khẽ ngâm nga một bài hát, nhìn dáng vẻ chói mắt này giống như dáng vẻ hài lòng khi mưu kế được thành công, càng khiến cho Thích Doãn Dương tin tưởng chuyện này tuyệt đối không bình thường.

Hắn nheo tròn mắt đen lại, đẩy mắt xẹt qua một ánh sáng nguy hiểm.

Nếu người này có ý đồ tổn thương Đinh Mạt Mạt, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng!

Vì biết rõ chân tướng của sự việc, Thích Doãn Dương cố gắng kiềm lại không vui trong lòng, đi theo Điền Đại Khánh trở về Điền gia ở thành Bắc.

Hắn sử dụng khinh công công, nhẹ nhàng và linh hoạt ẩn nấp trên cây đại thụ, xuyên qua cánh cửa sổ chú ý đến động tĩnh trong đại sảnh Điền gia.

Vừa tiến vào đại sảnh, Điền Đại Khánh lập tức đặc ý phao tin.

“Quá tốt ! Quá tốt! Có thể cứu được nhà chúng ta rồi!”

Một tên khác có dung mạo tương tự như Điền Đại Khánh trong đại sảnh, thoát nhìn là một nam tử trẻ hơn hẳn vài tuổi, nghe vậy lộ ra gương mặt mừng rỡ.

“Có thật không? Đại ca đã đàm phán thành công rồi sao?” Điền Trọng Sinh truy hỏi.

“Còn không thể là thật sao? Hôn sự đã được quyết định!”

“Đinh Mạt Mạt thật sự gật đầu chịu gả sao?”

“Hừ, ta cố ý dò hỏi thời gian ra cửa mỗi ngày của nàng, đặc biệt chọn lúc nàng không có ở nhà thì mới dẫn bà mai tới. Vào lúc này chuyện hôn sự đã được định, nàng cũng không thể làm chủ được.”

“Đại ca thật sự muốn lấy với nàng sao?” Điền Trọng Sinh nhìn không được hỏi.

“Không phải là người đang nói nhảm chứ? Nếu như ta không muốn cưới, còn tới cửa cầu hôn làm gì?”

“Nhưng....Rõ ràng người không hề thích nữ nhân kia, không phải sao?” Giọng nói Điền Trọng Sinh có chút chần chờ.

“Có thích nàng hay không rất quan trọng sao?” Điền Đại Khánh nhún vai một cái, lơ đãng nói: “Ta không phải vì thích nữ nhân kia mới đến cửa cầu hôn, huống chi nữ nhân kia thì có gì đáng giá để mà thích chứ?”

Nghe giọng điệu khinh miệt này, đáy mắt Thích Doãn Dương ẩn hiện sự tức giận.

Lại là một tên khốn kiếp đáng chết, chỉ biết phê bình ác ý ở sau lưng người khác!

Nếu như người này không có ý gì với Đinh Mạt Mạt, thì tại sao lại tới cửa đề cầu hôn chứ? Thậm chí còn ở trước mặt Lư Thu Tuyết, bài ra vẻ mặt thành khẩn cùng thật lòng.

Nhớ lại điều kiện về của hồi môn của bọn họ, lập tức Thích Doãn Dương đã có đáp án.

Xem ra mục đích của người này chính là cướp đoạt “Mã trường Đinh gia” rồi! Lòng nghi ngờ tên này chính là một người khôn kiếp!

Thích Doãn Dương kiềm chế sự tức giận, tiếp tục lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai huynh đệ này.

“Hắc hắc, đợi sau khi Mã Trường Đinh gia về tay của ta, ta lập tức bán nó đi, đến lúc đó đừng nói là mối nguy cơ về việc thu chi của nhà chúng ta có thể vượt qua một cách bình yên, mà còn có thể có thêm một số bạc lớn và óng ánh để chi tiêu nữa đây!” Giọng Điền Đại Khánh lộ ra tham lam.

“Mặc dù như vậy rất tốt, nhưng chỉ là thật uất ức cho đại ca khi phải cưới nữ nhân kia làm thê tử.” Điền Trọng Sinh thở dài: “Đều tại ta không tốt, nếu như không phải do ta nhẹ dạ cả tin những lời sàm ngôn của bằng hữu xấu xa, không để ý đại ca phản đối, lấy ra hơn phân nửa gia sản để hùn vốn kinh doanh, kết quả là tất cả bạc bị người ta lừa gạt mất hết, hại không thể xoay vòng vốn để đem đi trả nợ ở trong nhà, bằng không đại ca cũng không cần cân nhắc để nghĩ cách động tới Mã trường Đinh gia rồi.”

“Biết là tốt rồi, sau này khi làm việc thì cẩn thận một chút. Thật may là chuyện này vẫn chưa được truyền đi, trước tiên chỉ cần ta nhanh chóng cưới Đinh Mạt Mạt về nhà là được! Đệ cũng đừng áy náy như vậy, mặc kệ nói thế nào, ta cũng có được lợi ích trong hôn sự này, dù nói thế nào, Đinh Mạt Mạt này cũng là mỹ nhân bại hoại (.= Ê câu này chắc ý nói đẹp nhưng mà gây họa hay gì đó, nói chung hiểu sơ sơ =)), chờ sau khi ta chơi chán nàng rồi, đưa nàng một tờ hưu thư là được.”

“Đại ca thật thông minh, thật biết cách tính toán chu toàn!”
Về mặt Điền Trọng Sinh đầy bội phục.

“Hắc hắc, vậy sao?”

Nghe cuộc đối thoại của hai huynh đệ bọn họ, Thích Doãn Dương càng thêm tức giận.

Mặc dù đã sớm đoán trước được chuyện này không đơn thuần, nhưng không ngờ bọn họ lại xấu xa đến thế!

Trong lúc Thích Doãn Dương sắp không kiềm chế được nữa định xuất hiện, Điền Trọng Sinh lại hỏi: “Nhưng Đinh Mạt Mạt kia cũng không phải là kẻ ngu, nàng thật sự sẽ gả cho đại ca, còn ngoan ngoãn dâng Mã trường Đinh gia sao?”

“Hắc hắc, dù nàng không muốn gả thì cũng không thể nào được, mẫu thân nàng cũng đã lập chứng từ rồi, không chỉ viết rõ

ràng là sẽ gả nữ nhi cho ta, cũng đồng thời lấy Mã trường Đình gia làm của hồi môn.”

“Mẫu thân nàng thật sự viết chứng từ như vậy sao? Mau đưa ta xem một chút!” Điền Trọng Sinh hưng phấn cúi đầu.

“Ừ, có thể chứ.”

Điền Đại Khánh lấy tờ chứng từ từ trong ngực ra, trên mặt tràn đầy đắc ý.

Điền Trọng Sinh mở tờ chứng từ ra, nhưng mà hắn vẫn chưa kịp nhìn cẩn thận, bỗng nhiên có một viên đá nhỏ từ trên trời rớt xuống, làm rách trang giấy!

Huynh đệ bọn họ nhìn chăm chăm vào miếng chứng từ đã bị rách là làm hai mảnh, sững sờ tại chỗ.

“Chuyện này....Tại sao lại như vậy?” Điền Đại Khánh kêu lên.

“Không phải là do ta xé!” Điền Trọng Sinh hốt hoảng, vội vàng mở miệng làm sáng tỏ: “ Bỗng nhiên có thứ gì đó từ cửa sổ bay vào, khiến nó bị rách!”

“Tại sao đang êm đẹp lại có đồ bay vào được chứ? Chắc là do người nào đó giở trò quỷ rồi!”

Huynh đệ Điền gia vừa nóng giận đi ra khỏi đại sảnh, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Thích Doãn Dương hãy xuống từ đoạn cây.

“Ngươi là người nào, tại sao có thể tự tiện xông vào gian phòng của người khác chứ?” Điền Trọng Khánh tức giận thét hỏi.

“Mới vừa rồi là ngươi cố ý ném đá vào nhà, phá hủy tờ giấy này?” Điền Trọng Khánh tức giận giơ tờ giấy bị rách lên chất vấn.

Mất thấy hấn không phủ nhận, Điền Đại Khánh càng thêm tức giận.

“Được lắm, lại dám phá hư chuyện tốt của ta, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay!”

Điền Đại Khánh giận tới mất lý trí, nổi giận gầm lên một tiếng liền nhào tới, muốn quơ tay đánh Thích Doãn Dương.

Thích Doãn Dương tránh được loại công kích tầm thường này một cách dễ dàng, thân hình thoát một cái, bỗng nhiên tiến tới gần trước mắt Điền Trọng Sinh, ngay lúc tên kia còn chưa kịp phản ứng thì hai mảnh giấy trong tay của hắn đã bị cướp đi.

“Ngươi....Ngươi muốn làm cái gì?” Điền Đại Khánh tức giận cực kỳ la hét.

Mặc dù tấm chứng từ đã bị hư, nhưng không chừng còn có thể dùng để bức Lư Thu Tuyết thực hiện ước định, nhưng nếu chứng từ bị cướp đi, vậy xem như là không thể làm được rồi!

Đến lúc đó, nói không chừng hẳn không chỉ không chiếm được Mã trường Đình gia, mà ngay cả trăm lạng bạc kia cũng không thể đòi lại, đây chẳng phải là tiền mất tật mang sao?

“Mau giao chứng từ ra đây!” Điền Đại Khánh nóng vội gào thét.

Thích Doãn Dương trả lời bằng cách hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó xé ra ở trước mặt bọn họ lần nữa, ban đầu chỉ bị xé ra làm hai, giờ lại thành bốn miếng nhỏ, không chỉ có như thế, hắn còn muốn bỏ những tờ giấy vụn kia vào trong tay áo.

“Ta cảnh cáo các ngươi, nếu sau này các ngươi lại dám động tới Đình gia với bất kỳ ý nghĩ xấu xa gì, nhất định kết quả của các ngươi so với tờ chứng từ này còn thảm hại hơn!”

Sau khi lạnh lùng quăng lại lời cảnh cáo, Thích Doãn Dương không để ý tới sắc mặt xám mét của hai huynh đệ bọn họ nữa, nhanh chóng rời khỏi Điền gia.

.....

“Mẫu thân, người nói cái gì?”

Trong đại sảnh Đình gia, truyền ra tiếng kêu kinh ngạc của Đình Mạt Mạt.

Vẻ mặt nàng khiếp sợ nhìn mẫu thân, trong đầu nhất thời rơi vào trống rỗng.

Cách sáng sớm của ngày hôm nay không lâu, nàng đã lên đường đi tuần tra mã trường, cố gắng hao phí mấy tiếng thời gian để hoàn thành sớm những công việc thường ngày.

Cho nên nàng mới cố gắng như vậy, tất đều vì ngày mai Thích Doãn Dương sẽ phải rời khỏi, nên nàng hy vọng có thể ở bên cạnh hắn nhiều thêm một chút.

Sau khi tốn hơn nửa tiếng so với bình thường để xử lý xong công việc, nàng cười “Truy Nguyệt” chạy về, không người mới vừa về tới cửa nhà, còn chưa kịp lấy hơi, mẫu thân lập tức lôi kéo nàng, nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói với nàng.

Vốn nàng cho là, có thể mẫu thân lại nghe thấy lời đồn đại về nàng ở nơi nào đó, không ngờ lại là nói về hôn sự của nàng, hơn nữa con nói đã định rồi!

Tại sao lại có thể như vậy?

“Mẫu thân, người đang nói giống với con sao?” Nàng nhú mào hỏi, tự đáy lòng hy vọng đây chỉ là một trò đùa.

“Dĩ nhiên là không phải, mẫu thân làm sao có thể lấy chuyện hôn sự của con ra đùa giống được? Mẫu thân đã giúp con định xong hôn sự, con không cần phải lo lắng cả đời này không có ai để dựa vào nữa.” Lư Thu Tuyết nói.

Chân mào Đỉnh mạt Mạt chau càng chặt hơn, đáy lòng dâng lên một cảm giác kháng cự mãnh liệt.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng lo lắng là mình có nam nhân để dựa vào hay không, bỗng nhiên lúc này mẫu thân lại nói nàng biết bà đã định hôn dùm nàng, ngược lại mới khiến nàng lo lắng!

“Chuyện này xảy ra lúc nào, sao con lại không biết?” Nàng vừa khổ não vừa lo lắng hỏi.

“Vừa mới được đính ước vào hôm nay.”

“Ai, sao mẫu thân lại không nói trước cho con biết một tiếng vậy?” Đỉnh Mạt Mạt cực kỳ ảo não.

Trong quá khứ nàng chưa từng nghĩ qua mình sẽ lập gia đình, coi như thật sự muốn gả, thì đối tượng cũng phải giống như.....

(=w=)

Một bóng dáng tuấn tú và cao lớn hiện lên trong lòng, khiến tiết tấu nhịp tim của Đinh Mạt Mạt chợt rối loạn.

Nàng không nhận được nhớ lại tình cảnh hẩn thân mật lau nước mắt và dơ bẩn trên mặt nàng khi ở chuồng ngựa vào hôm qua, sự chăm sóc dịu dàng kia khiến nàng mặt đỏ tim đập, còn có ánh mắt nóng rực và chuyên chú kia....

Hắn là nam tử duy nhất khiến tim nàng đập thình thịch, mặc dù hắn phải rời khỏi, mặc dù nàng biết có lẽ duyên phận của bọn họ không thể tiến xa hơn, nhưng mặc kệ như thế nào, dưới tình huống nàng đã động lòng với Thích Doãn Dương, thì làm sao nàng có thể giả cho những người khác được!

“Chớ buồn, Mạt Mạt, mẫu thân cũng vì nghĩ cho con thôi!” Lư Thu Tuyết tận tình khuyên nhủ: “Con đã đến tuổi phải lấy phu quân rồi, huống chi đối phương lại không để ý những lời đồn nhảm ở bên ngoài kia, có thể nhìn ra được là một nam tử thật lòng thích con.”

Đinh Mạt Mạt vừa nghe, tâm tình càng thêm nóng nảy.

“Chẳng lẽ vì đối phương không ngại, thì con phải giả sao? Những lời đồn đãi kia đều là chuyện nhảm vốn không phải là sự thật, vốn không nên ngại!” Nàng tức giận la ầm lên.

Lư Thu Tuyết biết mình không cẩn thận đã lỡ lời, vội vàng trấn an dịu dàng.

“Dĩ nhiên không nên để ý, mẫu thân biết những nam gần đây con chịu không ít uất ức, cho nên hy vọng có một nam nhân tốt không thềm để ý đến những lời đồn nhảm kia, có thể để con dựa vào cả đời!” Bà nhìn nữ nhi yêu dấu, không khỏi có tràn đầy cảm thán trong lòng.

Rõ ràng nữ nhi tài mạo song toàn như thế, nhưng cũng đã mười tám xuân xanh rồi, mà bên cạnh lại không có nửa người theo đuổi, ông trời không khỏi cũng qua không công bằng rồi đi!

“Con không muốn gả. Mẫu thân, nếu như không phải đối tượng mà nữ nhi thật lòng muốn gả, nữ nhi thà cả đời không lấy.” Đinh Mạt Mạt nói xong, trong đầu lại hiện lại bóng dáng của Thích Doãn Dương.

Cho dù mới quen biết hắn gần nửa tháng, cho dù nàng không rõ thân phận lai lịch của hắn, nhưng nàng biết tâm tư của hắn hoàn toàn khác với những nam nhân nông cạn ở trong thành kia.

Hắn không chỉ không tin những lời đồn nhảm kia, thậm chí còn bất bình dùm nàng, nàng nghĩ, nàng sẽ vĩnh viễn nhớ mũi tên trên tay hắn, một màn kia đã hù dọa Tưởng Kiệt Vũ và bọn người đáng ghét kia bỏ chạy.

Đang lúc Đinh Mạt Mạt đang đắm chìm trong tình cảnh của ngày hôm đó Lư Thu Tuyết lại ấp úng nói: “Nhưng....Mẫu thân đã lấy năm trăm lượng của người ta làm thù lao...”

Đinh Mạt Mạt nghe vậy đầu không ngừng đau nhức, không ngờ động tác của mẫu thân lại mau như vậy.

“Trả lại năm trăm lượng bạc là được, cùng lắm là đưa thêm cho đối phương xem như là tiền bồi thường.” Đinh Mạt Mạt không chút đau lòng nói.

Chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề, nàng không quan tâm mình tốn thêm chút ngân lượng.

“Nhưng....Vấn đề là....Mẫu thân đã lập chứng từ...”

“Cái gì?!” Còn lập chứng từ?

Trán Đinh mạt Mạt mờ hồ đang bị đau, không nhìn được thờ dài.

Xem ra tình huống này còn khó giải quyết hơn so với nàng nghĩ, sớm biết như vậy thì ngày hôm nay nàng đã không ra cửa, vậy thì có thể ngăn cản tất cả chuyện này xảy ra rồi.

“Mẫu thân viết gì trên chứng từ?” Nàng hỏi.

“Đã...” Trên mặt Lư Thu Tuyết xẹt qua chút lúng túng, nhỏ giọng nói: “Đã viết, sẽ lấy Mã trường Đình gia làm của hồi môn...”

“Cái gì?!”

Đình Mạt Mạt cực kỳ khiếp sợ, quả thật không thể tin vào ta mình.

Lấy Mã trường Đình gia làm hồi môn? Đây không phải là chấp tay đưa tâm huyết của tổ phụ và phụ thân cho người khác sao?

“Làm sao mẫu thân....Làm sao lại có thể đồng ý chuyện bất thường như vậy chứ?” Đình Mạt Mạt dậm chân vừa tức giận lại nóng nảy.

Mắt thấy phản ứng kịch liệt của nữ nhi, Lư Thu Tuyết càng thêm chột dạ.

“Ta....Thật ra thì ta cũng rất do dự, nhưng.....Nhưng liền.....” Lư Thu Tuyết cau mày thở dài, thật ra thì bà cảm thấy rất hối hận vì đã viết chứng từ một cách nhanh chóng như vậy.

Chỉ trách tính tình của bà dịu dàng lại mềm yếu, không giống nữ nhi quả quyết lại kiên cường như vậy, lúc ấy rõ ràng bà vẫn còn

chần chờ do dự, nhưng cũng làm theo lời khuyên bảo của Giang Phụng Nương và Điền Đại Khánh.

Đinh Mạt Mạt nhắm mắt lại, thở phào một hơi, trước tiên là ép buộc mình tỉnh táo lại.

“Được rồi đến tốt cùng thì đối phương là người nào?” Nàng mở miệng hỏi. Mới vừa rồi vì nàng liên tiếp gặp “vui mừng” nên đầu óc có chút choáng váng, căn bản quên hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Là Điền Đại Khánh của Trà hành Điền gia.”

“Điền Đại Khánh?!” Đinh Mạt Mạt kinh ngạc hét lên, ấn đường lập tức chau chặt lại.

Hai ngày trước, nàng mới nghe tên sai vật A Đức nhắc tới ở trường ngựa, nói hắn có một đệ đệ A Nghĩa làm ở “Trà hành Điền gia”, nghe nói nhị công tử Điền gia là một đứa con phá hoại, hơn phân nửa gia sản đều bị hắn làm mất hết, mà tháng sau Điền Đại Khánh phải bỏ ra một số tiền lớn nhưng tới giờ vẫn chưa có tin tức.

A Đức lại nhắc thêm chuyện này, hắn hỏi nàng nếu như “Trà hành Điền gia” bị sụp đổ, đệ đệ hắn A Nghĩa có thể để mã trường để làm công hay không, vì vậy nàng rất có ấn tượng với chuyện này, sẽ không nhớ sai.

“Mẫu thân, nghe nói Trà hành Điền gia, đang gặp phải phiền phức rất lớn....”

Đinh Mạt Mạt nói lại chuyện nghe được từ chỗ A Đức, mà sau khi Lư Thu Tuyết nghe xong, khắp khuôn mặt là khiếp sợ cùng lo lắng.

“Cái gì? Chuyện như vậy....Thế nào lại không nghe nói gì hết? Đây là sự thật sao?”

“Không có lửa làm sao có khói, nếu là do A Nghĩa làm việc ở Trà hành Điền gia nói ra, thì chắc là thật rồi!” Đinh Mạt Mạt nói.

Nếu không phải là tin tức xác thực, A Đức cũng sẽ không hỏi thăm đệ đệ hần có thể tới làm công ở mã trường trong tương lai hay không rồi.

“Nguy rồi! Hần....Hần tới cửa cầu hôn, chắc không phải là chỉ muốn gạt lấy mã trường thôi chứ?” Lư Thu Tuyết tâm loạn như ma nói: “Làm thế nào? Làm thế nào? Đều tại mẫu thân muốn mau chóng đính hôn dùm con, mới có thể trúng kế, thậm chí còn lập tức lập chúng từ, con nói xem nên xử lý chuyện này như thế nào mới được?”

Lòng Lư Thu Tuyết nóng như lửa, nghĩ đến chuyện mình nhất thời ngu xuẩn, làm hại Mã trường Đinh gia bị người ta cướp đi, tâm tư thoáng chốc bị thắt chặt bởi sự oán trách cực độ cùng hốt hoảng.

Một trận choáng váng mãnh liệt bỗng nhiên kéo tới, khiến bước chân của bà bị lão đảo.

“Mẫu thân!” Đinh Mạt Mạt kêu lên một tiếng, vội vàng chạy lại đỡ mẫu thân ngồi xuống.

Lư Thu Tuyết nắm chặt tay Đinh Mạt Mạt, vẻ mặt vô cùng bất lực nói: “Làm sao đây....Mạt Mạt....Làm sao bây giờ? Đều tại mẫu thân không tốt....”

“Trước tiên mẫu thân đừng hốt hoảng nữa, tất cả sẽ có biện pháp để giải quyết.” Đinh Mạt Mạt vội vàng an ủi nàng.

“Nhưng....Mẫu thân đã lập chứng từ....Vậy phải làm sao mới đúng đây? Nếu như mã trường thật sự bị ý đồ bất chính của người ta lừa gạt đi, người đó.....Làm sao mẫu thân có mặt mũi nào đi gặp mặt phụ thân con chứ?”

Đinh Mạt Mạt cũng bị chuyện này làm cho đầu rối loạn thành một mảnh hỗn độn, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra mình nên làm gì thì mới đúng, vừa lúc đó, một giọng nói trầm thấp từ cửa đại sảnh truyền đến....

“Đừng lo lắng. Không có việc gì đâu.”

Hai mẹ con nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thích Doãn Dương đi vào.

“Thích công tử...” Đinh Mạt Mạt nhìn hẩn, ánh mắt tản ra một chút vô dụng.

Thích Doãn Dương đi tới trước mặt họ, lấy ra tờ chứng từ đã bị xé thành bốn mảnh.

“Phu nhân đừng lo lắng, mưu kế của tên kia không có cơ hội thực hiện được.”

Vừa nhìn thấy chứng từ đã bị xé bỏ, Lư Thu Tuyết vừa mừng vừa sợ.

“Đây là chứng từ mà ta đã lập! Thật sự quá tốt! Nhưng mà, Thích công tử, làm sao ngươi biết...”

“Xin phu nhân thứ tội, tại hạ vô tình nghe được cuộc đối thoại của người với bà mà và Điền Đại Khánh, mơ hồ cảm thấy chuyện này có điều kỳ hoặ, cho nên liền bám theo tên Điền Đại Khánh kia, lúc này mới phát hiện ra mưu kế của hẩn.”

“Mưu kế?” Trong lòng Lư Thu Tuyết ngội lạnh hỏi: “ Nói như vậy, Điền công tử đó thật sự không phải là thật lòng muốn lấy Mạt Mạt làm thê tử sao?”

“Không sai, mưu kế của hần thật sự rất độc ác!”

Vì để cho Lư Thu Tuyết có thể hoàn toàn từ bỏ ý niệm thúc đẩy việc hôn sự này, Thích Doãn Dương mới kể lại đầu đuôi ngọn góc của chuyện vừa rồi.

“Cái gì? Thật không nghĩ tới....Mới vừa rồi hần thành khẩn như vậy, một dáng vẻ thật lòng yêu thích Mạt Mạt, kết quả cũng chỉ vì mã trường....” Lư Thu Tuyết đau lòng lắc lắc đầu, khó chịu nói: “Thiếu chút nữa ta đã hại chết nữ nhi ta, ta....Ta thật sự phải....”

Vốn là tâm của bà đã loạn như ma, vào lúc này cảm xúc lại bị đả kích lớn, chớp chớp mắt, ngất đi.

“Mẫu thân!” Đinh Mạt Mạt kinh hô một tiếng, bị sắc mặt cực kỳ của mẫu thân dọa sợ: “Người đâu mau tới đây! Nhanh đi mời đại phu!” Nàng lo lắng kêu.

Thích Doãn Dương thấy nàng tâm hoảng ý loạn như vậy, đưa tay lên vỗ nhẹ hai vai của nàng, nhỏ giọng trấn an.

“Trước tiên ngươi đừng hoảng hốt, đại phu sẽ nhanh chóng đến thôi, mẫu thân của ngươi sẽ không có việc gì, hay là đỡ mẫu thân ngươi vào trong phòng nằm đi!”

“Được...”

Đinh Mạt Mạt nâng lên một nụ cười cảm kích với hấn, vội vàng làm giống như lời hấn, đỡ mẹ đi vào phòng ngủ.

.....

Một đại phu tóc bạc nhanh chóng đến, cẩn thận bắt mạch và khám bệnh cho Lư Thu Tuyết.

“Đại phu, tình trạng của mẫu thân ta thế nào?” Đinh mạt Mạt lo lắng hỏi.

Lão đại phu thở dài, nói : “Kể từ chuyện nhiều về trước khi phu nhân gặp chuyện ngoài ý muốn, thì thân thể đã không được tốt lắm, vào lúc này xem mạch tượng củaphu nhân, chứng tỏ phu nhân đã trải qua thời gian lo âu phiền lòng, khí huyết hư tổn, vẫn còn buồn phiền trong lòng, khiến cảm xúc uất ức và phiền não, mới có thể khiến cho thân thể phu nhân ngày càng suy yếu.”

Nghe lời nói của đại phu, nước mắt Đinh Mạt Mạt nhịn không được đảo quanh hốc mắt.

Nàng biết mẫu thân đã lo phiền những chuyện gì, còn không phải là chuyện lớn cả đời của nàng sao!

Vốn là mẫu thân đã lo lắng những lời đồn nhảm ở bên ngoài kia, rất sợ nửa đời sau nàng sẽ không có ai để dựa vào, vào lúc này lại gặp Diên Đại Khánh lừa gạt ác ý như vậy, mới có thể bị đả kích lớn như vậy.

Đều do nàng không tốt, mặc dù có đề ý đến trật tự của “Mã trường Đình gia”, nhưng lại không thể khiến mẫu thân có thể trải qua cuộc sống không buồn không lo.

Nhớ lại một màn mẫu thân vừa té xỉu kia, vẫn còn cảm thấy sợ hãi, e sợ người thân duy nhất còn sót lại trên đời này của nàng cũng bỏ đi.

Thấy mắt nàng khổ sở, lão đại phu mở miệng an ủi: “ Đình cô nương cũng đừng quá lo lắng, mặc dù thân thể của phu nhân suy yếu, nhưng nếu hết lòng điều dưỡng, đừng làm cho bà có quá nhiều phiền lòng, sẽ khá lên từ từ.”

“Ta biết rồi, đa tạ đại phu.”

Liếc thấy mẫu thân rên nhỏ một tiếng, giống như là sắp tỉnh lại, Đình Mạt Mạt vội vàng nháy mắt rơi nước mắt trong hốc mắt xuống, không muốn cho mẫu thân thấy đau lòng.

Một lát sau, Lư Thu Tuyết chậm rãi mở mắt ra.

Khi bà nhìn thấy nữ nhi đang đứng nghiêm với dáng vẻ lo âu ở bên giường, không khỏi khẽ thở dài một cách suy yếu.

“Mạt Mạt, khiến con lo lắng....Ai, bình thường con đã gánh nhiều trọng trách nặng nề ở trên vai, vào lúc này mẫu thân lại gây phiền toái cho con....”

Đinh Mạt Mạt vội vàng lắc đầu nói: “Mẫu thân đừng nói như vậy nữa, nữ nhi không cảm thấy phiền toái chút nào.”

“Ai...làm sao lại không có phiền toái....Đứa nhỏ này....Từ nhỏ con đã gánh chịu nhiều cực khổ....Kể từ sau khi tiếp nhận mã trường....thì càng thêm hao tâm hao lực....Ai....Đều tại mẫu thân không tốt....” Lư thu Tuyết suy yếu than nhẹ cõi lòng đầy áy náy.

Đinh Mạt Mạt lắc đầu một cái: “ Chuyện như vậy sao lại có thể liên quan tới mẹ được?”

“Sao lại không? Đều do chuyện ngoài ý muốn của mẫu thân vào năm đó.....Không có cách nào tiếp tục sinh con....Hại từ nhỏ con đã phải gánh nhiều trọng trách nặng nề như vậy...Đều tại mẫu thân đã liên lụy con....”

“Đừng nói ah....Mẫu thân, chuyện này căn bản không phải là lỗi của mẫu thân. Ta thích cầm kỳ thi họa, cũng thích bắn cung và tính sổ sách, càng yêu quý mọi thứ trong mã trường, nếu mẹ thật sự sinh ra đệ đệ, nói không chừng còn sẽ tranh giành với đệ đệ đấy!”

Nghe nàng nói như vậy, bên môi Lư Thu Tuyết lộ ra một nụ cười vừa vui mừng lại cảm động.

“Đứa nhỏ ngoan....Mẫu thân biết....Con nói những lời này chỉ để an ủi mẫu thân....”

“Mới không phải! Mẫu thân chớ suy nghĩ quá nhiều, nên nghỉ ngơi nhiều hơn chút đi!” Đinh Mạt Mạt khuyên nhủ, nàng cũng không quên mới vừa rồi đại phu có dặn phải để mẫu thân nghỉ ngơi nhiều hơn mới được.

“Đúng vậy, phu nhân nghỉ ngơi đi, nhanh chóng điều dưỡng thân thể, Đinh cô nương mới không còn lo lắng nữa!”

Lư Thu Tuyết gật đầu một cái, nhắm mắt lại, rất nhanh lại ngủ thật say lần nữa.

Đại phu quay đầu lại nhẹ giọng nói với Đinh Mạt Mạt: “Lão phu sẽ kê một đơn thuốc tốt, nhớ cho phu nhân uống thuốc đúng giờ, tịnh dưỡng thật tốt, làm mọi cách đừng để bà lo lắng và phiền lòng vì bất cứ chuyện gì nữa.”

Đinh Mạt Mạt nghe vậy tâm đầu nhói, nghiêm túc gật đầu một cái.

“Đa tạ đại phu đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ chú ý.”

.....

Sau khi Đinh Mạt Mạt đưa đại phu ra khỏi phòng ngủ, liền liếc nhìn Thích Doãn Dương ở ngoài hành lang, chẳng lẽ từ lúc nàng đỡ mẫu thân vào phòng tới giờ, hắn vẫn đứng ở nơi này?

Ngực của nàng dâng lên chút ảm áp, chỉ là vì lo lắng cho bệnh tình của mẫu thân nên lòng nàng vẫn bị thắt chặt, khiến nàng ngay cả một nụ cười miễn cưỡng và một lời khen tặng cũng không thể làm được.

“Đinh cô nương, lão phu về trước.”

“Đa tạ đại phu.”

Sau khi đại phu rời đi, Thích Doãn Dương mới bước chân đi tới, một đôi tròng mắt đen quan tâm nhìn Đinh Mạt Mạt, chỉ thấy sắc mặt của nàng không được tốt lắm, thậm chí hốc mắt còn bị ửng hồng.

“Tình trạng của bá mẫu có tốt không?” Hắn lo âu hỏi.

Mặc dù hắn vẫn nhớ được tình trạng của mẫu thân nàng, nhưng mà dù sao hắn cũng là một người ngoài, mới vừa rời cũng không

tiện vào phòng ngủ, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Mặc dù tam tình Đinh Mạt Mạt có chút ngưng trọng và rối loạn, vẫn có thể nhìn ra được Thích Doãn Dương thật sự quan tâm tới tình trạng của mẫu thân nàng, nhưng nàng không hy vọng khiến hấn lo lắng, dù sao hấn cũng đã làm quá nhiều chuyện vì nàng.

Nàng ép buộc mình khẽ nâng khóe môi lên, nhưng lại không biết nụ cười gượng gạo nàng càng khiến cho người ta đau lòng.

“Cũng may, mới vừa rồi đại phu có nói, chỉ cần tịnh dưỡng thật tốt, uống thuốc đúng giờ, thân thể sẽ từ từ hồi phục.” Lời tuy như thế, tam tình Đinh Mạt Mạt lại không có biện pháp thanh tỉnh lại.

Chỉ cần nhớ tới hình ảnh mẫu thân hôn mê bất tỉnh một lần nữa, cả người nàng lập tức rét run, không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc phụ thân qua đời, chỉ sợ lại phải trải qua cảm giác đau đớn đó một lần nữa.

Nàng vừa đau lòng vừa sợ, có suy nghĩ vô dụng lá muốn rơi nước mắt, nhưng lại không muốn suy sụp trước mặt người khác, nhất là ở trước mặt của Thích Doãn Dương, nàng hy vọng sẽ không khiến hấn gặp thêm bất kỳ phiền phức nào nữa.

“Đa tạ Thích công tử đã quan tâm, ta....Ta còn có chút việc, phải đi ra ngoài một chuyến.” Sau khi ném lại những lời này, Đinh mạt Mạt lập tức xoay người bỏ đi.

Bước chân của nàng có vẻ hơi vội vàng, hơn nữa càng đi càng gấp, càng đi càng nhanh, một đường đi về phía chuồng ngựa, một lòng muốn nhanh tìm một chỗ không có ai để trốn, một mình thổ lộ tâm tình trong lòng.

Thích Doãn Dương nhìn ra ánh mắt của nàng có gì đó không đúng, nụ cười miễn cưỡng này như là đang khóc vậy, mà bước chân vội vàng không có trật tự này, tiết lộ cảm xúc lo lắng bất lực của nàng.

Nàng như vậy, thật khiến người ta không thể yên lòng.

Vì vậy, hắn vội vàng chạy theo, muốn ngăn nàng lại, không ngờ nàng chợt đi về phía tọa kỵ của Truy Nguyệt, sau khi xoay người nhảy lên lưng ngựa, lập tức vội vàng thúc ngựa chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng kia, mày rậm Thích Doãn Dương níu chặt lại, không chút do dự chọn ra một con ngựa khác từ chuồng ngựa, cũng nhảy lên lưng ngựa chạy ra đuổi theo nàng, chỉ sợ nàng sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn trên dọc đường.

Chương 5

Nắng gắt, giữa cuồng phong, Truy Nguyệt chạy băng băng nhanh như tia chớp.

Đinh Mạt Mạt nắm chặt dây cương trên lưng ngựa, dùng sức đến nỗi ngay cả đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Truy Nguyệt giống như có thể cảm nhận được tâm tình của chủ nhân đang kích động, bước chân cũng nhanh hơn, chạy nhanh như tia chớp một đường tiến về phía trước.

Cuồng phong cao vút không ngừng thổi quét qua mặt của Đinh Mạt Mạt, nhưng làm thế nào cũng không thể thổi bay hết những giọt nước mắt trên má nàng, từng giọt nước mắt chảy xuống như những hạt châu châu.

Mặc dù nàng không ngừng động viên mình phải lạc quan lên ở trong lòng, kiên cường lên một chút, dù sao đại phu đã nói, chỉ cần mẫu thân tịnh dưỡng thật tốt thì sẽ có chuyện biến, vậy mà, tình cảnh năm đó khi phụ thân bị bệnh nặng qua đời lại không ngừng hiện lên trong đầu, hung hăng níu chặt lòng nàng, để cho nàng cảm thấy vừa sợ hãi lại bất lực.

Qua nhiều năm như vậy, nàng thân là đứa con gái duy nhất, nên từ nhỏ đã biết mình phải gánh vác trọng trách gì rồi, cho nên vẫn luôn cố gắng ra vẻ tự tin sáng sủa ở trước mặt phụ mẫu, cho dù cảm thấy uất ức, nàng cũng tuyệt đối sẽ không biểu lộ ra, bởi vì nàng không hy vọng sẽ khiến phụ mẫu cảm thấy khổ sở.

Mới vừa rồi mẫu thân lại nói là bản thân bà tự cảm thấy mình rất có lỗi với nàng, thật ra thì nàng cũng nhìn ra mẫu thân đang áy náy, nhưng mà vì nàng hiếu thuận nên sẽ không để mẫu thân phải tự

trách như vậy, vì vậy không ngừng nhắc nhở mình không những phải càng thêm kiên cường, càng thêm dũng cảm, còn phải lộ ra dáng vẻ rất vui vẻ với mọi chuyện.

Cho dù nàng phải gánh chịu bao nhiêu uất ức trong lòng, cho dù những lời đồn nhảm bên ngoài kia có thể đã thương người khác đến cỡ nào, nàng tuyệt đối không cho phép mình mềm yếu rơi lệ.

Cho dù nàng gặp bất kỳ khó khăn hay phiền toái gì, nàng đều ép buộc mình phải giữ vững tinh thần, ép buộc mình phải dùng nụ cười sáng lạn để đối mặt với tất cả.

Vậy mà, cuối cùng thì nàng cũng chỉ là một người bình thường, luôn luôn không thể nào đè nén được những chuyện uất ức kia, lúc đau lòng và bất lực, mỗi một lần nàng đều có thể phát hiện mình gần như không thể không chế được tâm tình của mình, chỉ có một chỗ bí mật để nàng có thể trốn được người khác, giờ phút này nàng gần như phải tới nơi đó để trốn!

“Giá Truy Nguyệt, nhanh thêm chút nữa!” Đinh Mạt Mạt quát mắng một tiếng, Truy Nguyệt nghe hiểu lời nói của chủ tử, chạy hết sức như điên.

Một phút lại trôi qua, nàng đã tới chỗ rừng núi sâu, đi tới bên cạnh một góc cây to lớn cao vút đang sinh trưởng ở dưới vách núi.

Nhìn lại thì nơi này cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng mà ở phía sau gốc cây khô không lồ kia có một khe hở lớn, bên trong đó giống

như sơn động, vừa rộng rãi lại bằng phẳng, mà mấy năm trước nàng đã vô tình phát hiện.

Ở chỗ này, nàng không cần có bất kỳ bản khoản nào, không cần kiểm chế tâm tình của mình, có thể an tâm phát tiết những khổ sở cùng đau đớn, bất luận kẻ nào cũng không thể phát hiện.

Đinh Mạt Mạt nhảy xuống lưng ngựa, sau khi chạy tới thế giới bí mật thuộc về nàng, liền nằm lên đóng cỏ khô, không cố kỵ chút nào lên tiếng khóc thút thít....

Từ sau khi đuổi theo nàng ra khỏi Đinh gia, Thích Doãn Dương bám theo Đinh Mạt Mạt.

Mặc dù hắn đã tùy ý chọn một con ngựa có bước chân kém hơn ngàn dặm khi so với Truy Nguyệt, nhưng mà cũng có thể coi là một con ngựa tốt, cộng thêm hắn có kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện, mặc dù không thể đuổi tới phía trước để ngăn cản nàng lại, nhưng cũng có thể bám theo một đoạn, không đến nỗi phải mất dấu người.

Vậy mà sau khi tiến vào rừng núi, bởi vì chưa quen thuộc với địa phương này, không chỉ khiến hắn đi chậm lại, cũng rất nhanh không thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Thích Doãn Dương lập tức nín thở, chuyên chú lắng nghe động tĩnh, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng chim hót, để cho hắn không khỏi nhú mày rậm lại.

Rõ ràng nàng thúc ngựa chạy vào trong rừng, làm sao lại không nghe thấy tiếng vó ngựa đây? Chẳng lẽ nàng đã dừng lại? Hoặc là.....Đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Sau suy đoán đó, khiến Thích Doãn Dương căng thẳng trong lòng, càng vội vàng muốn tìm được nàng.

Hắn cố gắng kiềm lại cảm xúc vô cùng lo lắng, neho tròng mắt đen cẩn thận quan sát trên mặt đất, chỉ trong chốc lát liền phát hiện những dấu chân của con ngựa, dấu vết chân này giống như vừa mới bước qua cách đây không lâu.

Sự phát hiện này, làm cho Thích Doãn Dương cảm thấy run rẩy.

“Nên đi về hướng kia!”

Hắn lập tức thúc ngựa đuổi theo, quả nhiên không bao lâu sau, liền thấy Truy Nguyệt đang đứng bên cạnh một gốc cây cao vút, không chút lo lắng cuối đầu ăn cỏ ở dưới đất.

Ngựa ở nơi này, nhưng mà nàng ở đâu?

Thích Doãn Dương nhìn chung quanh, lại không thể nhìn thấy bóng dáng của Đinh Mạt Mạt.

Hắn nghi ngờ thúc ngựa tới bên cạnh Truy Nguyệt, xoay người bước xồng ngựa.

“Ngựa tốt, chủ tử của ngươi đâu?” Hắn nhìn Truy Nguyệt, đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt nó.

Dĩ nhiên Truy Nguyệt không thể nào mở miệng trả lời, chỉ khẽ lắc đầu, dùng một đôi mắt to xinh đẹp nhìn hắn một cách vô tội.

Thích Doãn Dương không thể làm gì hơn là nhìn ngó xung quanh góc cây, nhưng mà hắn vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của nàng, nhưng trước tiên đã nghe được hàng loạt tiếng khóc.

Là nàng đang khóc sao?

Nhớ lại hôm qua lúc ở chuồng ngựa thì nàng cũng khóc, nhưng mà đó là nước mắt vô cùng vui mừng, còn bây giờ tiếng khóc thút thít này tựa như rất mềm yếu, tiếng khóc bi thương kia khiến ngực hắn bỗng dưng bị níu chặt.

Lần theo tiếng khóc, hắn rất nhanh phát hiện ra chỗ rộng lớn kia, vừa đi tới cửa động vừa nhìn, chỉ thấy nàng nằm trên đống cỏ khô, đang khóc một cách thương tâm.

Hắn lẳng lặng đứng ở cửa động, không có đến gần, cũng không có lên tiếng, không muốn kinh động đến nàng, bởi vì hắn hiểu tâm tình của nàng nên được biểu lộ ra thật tốt.

Đinh Mạt Mạt khóc rất lâu, chợt nghe thấy tiếng sấm từ bên ngoài, mới quay đầu lại muốn nhìn sắc trời một chút, cũng không hẹn mà nhìn thấy Thích Doãn Dương.

Kinh ngạc quá độ khiến nàng không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, cứ như vậy kinh ngạc nhìn hắn, cho đến khi ý thức được trên mặt nàng vẫn còn nước mắt, mới vội vàng xoay người đưa lưng về phía hắn.

Nàng luống cuống giơ cánh tay lên muốn lau nước mắt, liệu chết đè xuống cảm xúc hỗn độn cùng chật vật, lại hít sâu một hơi, mới đứng lên, xoay người đối mặt với hắn.

Mặc dù tình huống này tương đối lúng túng, nhưng nàng vẫn cố gắng ép buộc mình cong khóe miệng lên, giả bộ bài ra dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

“Vì sao Thích công tử lại tới đây?”

Thích Doãn Dương cau mày nhìn nàng, chỉ thấy cặp mắt kia khóc đến sưng đỏ, ngay cả chóp mũi cũng ửng đỏ, nàng vẫn còn muốn mình nặn ra một nụ cười.

Tại sao nàng có thể kiên cường như vậy? Kiên cường đến nỗi ép buộc bản thân đè nén xuống tất cả cảm xúc chân thật ở trước mặt người khác. Nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt kia của nàng, hắn chỉ cảm thấy khổ sở, lòng cảm thấy chua xót vì nàng.

Thích Doãn Dương nhắc chân đi về phía trước, ánh mắt thủy chung vẫn dừng lại ở trên mặt nàng.

Đinh Mạt Mạt không biết hắn đang nghĩ chuyện gì, nhưng mà nàng lại lui ra phía sau theo trực giác của bản thân, muốn giữ một chút khoảng cách với hắn, chỉ vì không muốn hắn gần đến nỗi có thể thấy nước mắt trên mặt nàng, vậy mà nàng mới lui lại một bước, hắn lập tức vươn cánh tay ra, kéo cả người nàng vào trong ngực.

Hành động ngoài dự đoán này, khiến nàng kinh ngạc tới ngơ ngẩn, nhưng mà khi hắn ôm nàng vào trong ngực ấm áp thì nàng chợt có chút kích động muốn khóc.

Nàng cắn môi, cố gắng không chế nước mắt chua xót này, không muốn suy sụp ở trước mặt hắn.

Từ thân thể căng thẳng cứng ngắt của nàng, Thích Doãn Dương có thể cảm nhận nàng lại đang đè nén tâm tình của mình.

“Muốn khóc thì khóc, đè nén làm gì?” Thích Doãn Dương đau lòng không thôi khẽ thở dài.

“Ta...Ta không có....”

Tuy Đinh Mạt Mạt mở miệng phủ nhận, thế nhưng giọng nói nghẹn ngào kia không có chút thuyết phục, thậm chí nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt một lần nữa.

“Hôm qua cô nương thật tình muốn khóc thì khóc ở trong chuồng ngựa đi đâu rồi? Không chỉ khóc vì vui vẻ, mà lúc bi thương như thế này cũng nên khóc!” Thích Doãn Dương nói.

“Nhưng ta....ta..”

(Cho cắt tí ^_^ Khúc này cho ta đổi lại xưng hô cho nó tình cảm tí nhen =)) Dù gì hai anh chị cũng biết tình cảm của mình rồi mà, giờ thì ta- nàng; ta- huynh sau này đời tình cảm thêm thì đổi tiếp ^_~)

“Yên tâm, ta sẽ không cười nàng, cũng sẽ không nói cho bất kỳ người nào, muốn khóc thì khóc đi! Ta sẽ ở chỗ này với nàng, coi như nàng có khóc ước xiêm y của ta, ta cũng sẽ không trách nàng.”

Hắn dịu dàng ôm nàng, giọng nói bao dung, khiến Đinh mạt Mạt không thể khắc chế nữa, cảm xúc vỡ bờ lần nữa.

Qua nhiều năm như vậy, lúc nàng muốn khóc thì cũng chỉ có thể trốn một mình để khóc thút thít, ban đầu lúc còn chưa phát hiện ra nơi này, nàng chỉ có thể núp khóc thút thít ở trong phòng, thậm chí con che chặn lại, chỉ sợ bị người khác nghe thấy.

Sau này tuy là đã có địa phương bí mật này, nhưng mà không có ai làm bạn, không có người để ý, lại không có người có thể nghe nàng bài tỏ, tất cả khiến nàng bội phần rất cô đơn.

Cho tới bây giờ cũng chưa có một bờ ngực ấm áp, để cho nàng có thể an tâm nghỉ ngơi giống như cảng ở bến tàu, để nàng không chút cố kỵ nào thổ lộ cảm xúc, mà một lát sau hắt lại.....

Đinh Mạt Mạt nhắm nghiền hai mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống. Ngoài sự dịu dàng của hắt khiến nàng rất cảm động ra, thì cảm xúc cũng trở nên yếu ớt đến khác thường.

Nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, giống như một cơn mưa xối xả, tất cả cảm xúc chất chứa ở sâu trong đáy lòng qua nhiều năm như vậy toàn bộ đều đang biến thành nước mắt, đã không thể nào ngăn cản lại.

Thích Doãn Dương dịu dàng khẽ vuốt ve lưng nàng, im lặng nhìn nàng, không để ý chút nào về việc ngực của mình đã bị nước mắt nàng thấm ướt thành một mảnh lớn.

Đinh Mạt Mạt khóc rất lâu, mà khóc lớn như vậy khiến đầu nàng có chút choáng váng, cả người không còn chút sức lực nào, bắt

tri bất giác ngủ thật say ở trong ngực hấn.

Thích Doãn Dương phát hiện tiếng khóc trong ngực đã ngừng lại, hô hấp cũng từ từ trở nên vững vàng, cúi đầu xem xét, chỉ thấy nàng đã ngủ thiếp đi, những giọt nước mắt trên gương mặt xinh đẹp kia, đáng vẻ diễm đạm đáng yêu này khiến người ta cực kỳ đau lòng.

Hấn thương tiếc khẽ thở dài một tiếng, kìm lòng không được nghiêng người, hôn lên vệt nước mắt vẫn chưa khô ở trên mặt nàng.

Một chút xúc động muốn bảo vệ nàng thật tốt, cảm giác xúc động muốn yêu thương nàng dâng lên trong lòng, hấn không thể chịu đựng được việc nếu như cứ để một mình nàng chịu đựng nhiều cực khổ như vậy.

Sau khi ngủ gần nửa canh giờ, Đinh Mạt Mạt tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nàng sưa kín mở mắt ra, lập tức chống lại gương mặt tuấn tú tràn đầy quan tâm.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Thích Doãn Dương hỏi.

Tỉnh? Nàng ngủ?

Đinh Mạt Mạt mới vừa tỉnh lại, chớp chớp con ngươi muốn tỉnh táo, ý thức vẫn còn mơ mơ màng màng, nhưng mà một khắc sau nàng chợt bừng mắt, lập tức nhớ lại tất cả.

Vừa nghĩ tới vừa rồi nàng lại như một đứa bé, không chỉ khóc thật lớn ở trong lòng Thích Doãn Dương, thậm chí còn khóc tới ngủ thiếp đi, hai gò má của nàng lập tức đỏ bừng lên.

“Ta...ta....Mới vừa rồi ta....” Nàng lắp ba lắp bắp thật lâu, lại không tìm lý do để giải thích thay mình cho hành động vừa rồi.

Biết nàng cảm thấy lúng túng, Thích Doãn Dương quan tâm nên không nói thêm chuyện vừa rồi.

“Có muốn uống chút nước hay không?” Hắn quan tâm hỏi.

Mới vừa rồi thừa dịp lúc nàng ngủ say, hắn gỡ túi trên lưng Truy Nguyệt xuống, đến khe núi lân cận múc chút nước sạch về đây, nghĩ thầm vừa rồi nàng khóc lâu như vậy, chắc là phải cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Được, cảm ơn.” Đinh Mạt Mạt quả thật cảm thấy khác nước.

Nàng nhận lấy túi nước, uống ừng ực vào trong miệng, nhưng vì uống quá mau, nên sơ ý bị sặc một chút, ho khục khục không ngừng tại chỗ.

Thích Doãn Dương vội vàng đưa tay đỡ nhẹ lưng nàng, giúp nàng thở thông suốt hơn.

“Có tốt hơn chút nào không?” Hấn quan tâm hỏi.

Đinh Mạt Mạt đỏ mặt gật đầu một cái, cực kỳ ảo não vì mình ngốc ngếch lại cùng về.

“Còn khát không? Có muốn uống thêm chút nữa hay không?”

“Đủ rồi, cảm ơn.”

Đinh Mạt Mạt lắc đầu một cái, nghĩ đến vừa rồi nàng khóc lớn tiếng ở trong ngực hấn như vậy, vẫn cảm thấy tương đối lúng túng.

“Cái đó....Huynh.....Làm sao lại tới nơi này? Làm sao tìm được nơi này?”

“Lại nói tiếp, còn phải xin nàng thứ lỗi cho ta.”

“Cái gì?” Đinh Mạt Mạt khó hiểu nhìn hấn.

Thích Doãn Dương giải thích nói: “Mới vừa rồi ta thấy vẻ mặt của nàng không được tốt lắm, lại thấy nàng cười ngượng ra cửa,

không yên trong lòng, cho nên chưa có sự đồng ý của nàng, đã tự tiện chọn một con ngựa ở trong chuồng để đuổi theo.”

Nghe lời của hắn, nàng có một cảm giác mềm yếu, khiến đáy lòng Đinh Mạt Mạt như bao phủ bởi một chút ấm áp.

Nàng cong khóe miệng lên, tán thưởng từ trong tâm: “Có thể dùng con ngựa khác để đuổi theo con ngựa Truy Nguyệt của ta, quả nhiên thuật cưỡi ngựa của Thích công tử rất điêu luyện.”

“Không, thật ra thì sau khi tiến vào rừng núi, ta vốn đã mất dấu, nên đã tốn thêm chút thời gian mới có thể tìm được nơi này. Nếu như không phải đã nhìn thấy Truy Nguyệt ở bên ngoài, chỉ sợ ta cũng sẽ không thể phát hiện ra nơi này.”

“Thì ra là như vậy.” Vừa nghĩ tới hắn phát hiện ra mình khóc thút thít ở bên trong nơi rộng lớn này, Đinh Mạt Mạt lập tức cảm thấy cực kỳ thẹn thùng.

Suy nghĩ kỹ một chút, căn bản là không xảy ra tai nạn to lớn gì cả, bệnh tình của mẫu thân cũng không phải là không còn cách cứu chữa, nhưng nàng lại khóc đến giống như trời sắp sụp đổ rồi vậy, thật sự là quá mất mặt!

Đều tại nàng có thói quen đè nén tâm tình, kết quả để những cảm xúc tích lũy đã lâu ngày kia, bộc phát ra một lượt, không thể nào ngăn cản những thứ đó lại.

“Chuyện của Điền Đại Khánh thật sự cảm ơn huynh, đã giúp chúng tôi giải quyết một việc lớn.” Đinh Mạt Mạt thật lòng tạ ơn đáp.

Thích Doãn Dương lắc đầu nói: “Thật ra thì cũng không thể tính là việc lớn gì, so với ân cứu mạng của nàng, thì đây chẳng qua là việc nhỏ thôi.”

Nghe hần nhắc tới ân cứu mạng, trong đầu Đinh Mạt Mạt không khỏi nhớ lại hình ảnh hần máu me khắp người vào ngày hôm đó, tình cảnh hôn mê bất tỉnh, khi nhớ lại những hình ảnh kia vẫn khiến cho nàng kinh hãi không thôi.

“Hôm đó, đến cuối cùng là vì sao Thích công tử lại bị té ngã ở trong rừng vậy?” Nàng không nhịn được bật hỏi, nhưng lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Nhưng nếu như Thích công tử không muốn nói ra, thì ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, cũng không quan trọng.”

Được nàng quan tâm khiến cho Thích Doãn Dương cảm động không thôi, vào lúc này lại không có những người khác ở đây, mà hần cũng sắp trở về sơn trang để xử lý tất cả mọi chuyện, vì vậy cũng không cần thiết phải tiếp tục gặt nàng nữa.

“Nàng biết Khiếu Vân Sơn Trang không?” Hần hỏi.

Đinh Mạt Mạt gật đầu một cái, nói: “Biết, nhưng chỉ vờ vờ nghe qua mà thôi.”

Từ thuở nhỏ nàng đã được phụ mẫu dạy dỗ nghiêm khắc, mà sau khi tiếp nhận mã trường, càng ngày càng bận đến tối mịt, vì vậy bây giờ nàng không có nhiều tâm tư để có thể đặt những chuyện khác vào trong lòng.

“Ta là trang chủ của Khiếu Vân Sơn Trang.” Thích Doãn Dương nói, cảm thấy rất nhớ mọi thứ ở trong sơn trang.

Không biết mấy ngày nay hắc dưởng thương ở chỗ này, sơn trang có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì hay không? Cái tên sát thủ hung tàn đó có thể tổn thương người của sơn trang hay không?

Một khi nghĩ đến đây, mày rậm của hắc lập tức không nhịn được nhúu chặt lại, chỉ là có nghĩa muối ở đó, dù nói thế nào, những nô bộc kia làm việc ở trong sơn trang đã nhiều năm như vậy, ít nhất thì cũng được an toàn chứ?

“Vậy.....Làm sao huynh lại bị thương còn đi tới được nơi này?” Đinh Mạt Mạt quan tâm hỏi.

“Ta không cẩn thận bị trúng kế, mới có thể bị kẻ gian đánh trọng thương.”

Thích Doãn Dương không hề che giấu chút nào, thản thản nói ra tất cả, bao gồm thân thể của mình, và hôn ước của hắn với nghĩa muội Hồ Lan Nhi, còn có chuyện ngoài ý muốn ở nửa tháng trước.

Nghe hắn nói từ nhỏ song thân của hắn đã qua đời, lòng Đinh Mạt Mạt hung hăng thắt chặt lại, cảm thấy đau lòng vì hắn, nghe hắn nói năm đó hắn may mắn được người tốt bụng thu nhận, cũng nhận hắn làm nghĩa tử, nàng thật lòng cảm thấy vui mừng cho hắn, lại nghe hắn nói giữa hắn và nghĩa muội có hôn ước, lòng của nàng chợt trầm lại, cuối cùng lại nghe hắn nói nghĩa muội của hắn lại cùng liên thủ với kẻ gian để cướp đi tánh mạng của hắn, nàng tức giận không thôi.

“Thật là quá đáng! Tại sao lại có thể làm ra chuyện mất trí như thế chứ? Coi như nàng không muốn gả cho huynh, cũng không nên dùng loại thủ đoạn hung tàn như vậy!”

Nghĩ đến hắn bị nghĩa muội mà mình tin tưởng bài mưu hãm hại, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng mất, Đinh Mạt Mạt kích động đến rất tức giận.

Ngày đó, nếu không phải nàng đúng lúc đi ngang qua cứu hắn, nói không chừng hắn đã mất mạng rồi! Nghĩa muội của hắn vì muốn diệt trừ hắn, lại có thể dùng thủ đoạn hung tàn như thế, hơi bị quá mức lãnh huyết rồi! (Melody: .= Eto cái từ “lãnh huyết” ấy hay gặp nên chắc k cần giải thích đâu hử? :3)

Đinh Mạt Mạt giận đến cả người run nhẹ, lại liếc thấy vẻ mặt rất bình tĩnh của Thích Doãn Dương, nàng thoáng chốc có chút xấu hổ.

“Xin lỗi, ta.....Ta thất lễ rồi.....” Nàng ấp úng nói xin lỗi.

Dù nói thế nào, cô nương tên là Hồ Lan Nhi đó cũng là nghĩa muội của hắn, cũng là ái nữ của người nghĩa phụ có ân tái tạo hắn, nàng kích động phê bình nghĩa muội của hắn như vậy, thật sự là rất thất lễ.

Thích Doãn Dương lắc đầu một cái, bên môi mang theo chút mỉm cười thản nhiên.

Phản ứng kích động phản kích của nàng, cho thấy nàng quan tâm hắn, khiến hắn cảm thấy cực kỳ đau lòng, làm sao chịu trách cứ nàng chứ?

“Không thể trách nàng được, nghĩa muội thật sự đã làm một chuyện rất sai lầm, nhưng mà thật ra thì bản tính của muội ấy không xấu, ta tin tưởng muội ấy chỉ bị người nọ dụ dỗ lừa gạt, hơn nữa muội ấy còn mang thai con của hắn, lương tri mới có thể bị che mắt, làm ra chuyện như vậy.”

Nghe hắn nói về chuyện nghĩa muội của hắn, lại không có chút trách cứ nào, lòng Đinh Mạt Mạt căng thẳng, nghĩa tới giữa bọn họ có hôn ước.

“Như vậy.....Chờ sau khi huynh trở về....Vẫn phải cưới nghĩa muội của huynh sao?” Nàng nhin không được hỏi, mà vấn đề này vừa nói ra khỏi miệng, nàng cũng không tự giác được ngừng thở, chờ đợi câu trả lời của hấn.

Ánh mắt cùng giọng điệu của nàng lộ ra sự quan tâm đối với vấn đề này, Thích Doãn Dương dâng lên chút cảm giác rung động mãnh liệt ở trong lòng.

Biết không phải chỉ có mình động tâm, mà cả hai đều có tình ý với nhau, khiến ngực của hấn dâng lên một luồng nhiệt ấm áp.

Mặc dù hấn bị trúng vào một cái bẫy ác độc, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng vì vậy mà gặp được Đinh Mạt Mạt, đây là do sự an bài khéo léo của trời cao sao?

Nếu như không phải hấn bị thương một đường đi đến hướng Đông, nói không chừng đời này bọn họ vĩnh viễn cũng không thể gặp nhau, cho dù là một ngày trong tương lai, nhân duyên trùng hợp để họ gặp mặt, bọn họ có khả năng chỉ là người xa lạ lướt ngang qua nhau trên đường, không chỉ không có bất kỳ quan hệ nào, chứ đừng nói chi là yêu mến lẫn nhau.

Nghĩ như vậy, hấn nhin không được cảm thấy mình may mắn.

Nhưng nếu để cho hắn lựa chọn thêm lần nữa, thì hắn thà bị đứng ở trước của một quan một lần nữa giống như vậy, cũng muốn gặp cô nương làm hắn động lòng sâu sắc này lần nữa.

Thích Doãn Dương không nháy mắt cũng không chớp mắt mà chỉ ngăm nhìn Đinh Mạt Mạt, ánh mắt nhiệt liệt mà chuyên chú.

Nếu trời cao đã cho hắn gặp được một người tốt đẹp lại đáng trân quý như vậy, thì hắn phải quý trọng nàng thật tốt mới được.

“Mặc dù có hôn ước ở đây, nhưng nếu như nghĩa muội không có ý định gả cho ta....ta cũng sẽ không miễn cưỡng muội ấy. Huống chi lúc trước ta cũng không có cô nương mà mình tâm nghi (ngưỡng mộ trong lòng), cho nên cho giữa chúng tôi có tình huynh muội, thì chắc cũng có thể ở bên cạnh nhau cả đời, nhưng bây giờ lại không giống như vậy nữa....”

“Bất đồng ở chỗ nào?” Đinh Mạt Mạt nhin không được hỏi, nhịp tim vì ánh mắt nóng bỏng của hắn mà khuấy động làm rối loạn tiết tấu, ngay cả suy nghĩ cũng lâm vào rối loạn.

“Hiện tại ta đã có cô nương mà mình ngưỡng mộ trong lòng rồi.” Giọng nói của Thích Doãn Dương nghiêm túc.

Đinh Mạt Mạt nín thở, khẩn trương cả lắm hỏi: “Phải....Phải....Vậy là cô nương của nhà nào?”

Cho dù ánh mắt hắn, giọng điệu hắn, cũng có thể để lộ ra đáp án của hắn, nhưng mà nàng chỉ sợ là mình tự mình đa tình, cho nên không dám suy đoán lung tung, không thể không đợi hắn nói ra câu trả lời.

“Chuyện này còn cần phải hỏi sao?” Thích Doãn Dương nâng khóe miệng, nói: “Cô nương mà ta ngưỡng mộ trong lòng, vừa mỹ lệ lại thông minh, vừa kiên cường lại dịu dàng, nhưng có đôi khi lại rất thích cậy mạnh, nên luôn có thói quan ẽ nén tâm tình của mình, luôn nuốt khổ vào trong lòng, làm cho người ta cực kỳ đau lòng.”

(Melody: Hí hí không phải nói mệnh nhưng mà ngại lắm cơ, dễ thương quá :3. Rồi ==” trả lại không gian của hai người ngay đây, sorry vì đã cắt ngay khúc tình củm ^_~)

Nghe hắn nói nhỏ mà giọng điệu còn mang theo thương tiếc, Đinh Mạt Mạt lại không nhận được rơi nước mắt lần nữa.

Thích Doãn Dương không đành lòng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

Hắn dịu dàng vuốt mái tóc đen mượt như thác nước của nàng, nhỏ giọng nói: “Tuy rằng không nỡ khi nhìn thấy nàng khóc, nhưng ta thà để nàng rơi nước mắt, cũng không muốn nhìn thấy nàng vừa khổ sở vừa ẽ nén cảm xúc, vậy càng khiến cho người ta đau lòng hơn.”

Lời nói dịu dàng lần này, bức Đinh Mạt Mạt rơi nhiều lệ hơn.

Nàng nở nụ cười ấm áp, có chút thẹn thùng nói: “Thật ra thì không phải là ta thích khóc như vậy.....”

“Ta biết rõ, nhưng ta không để ý nàng rơi nước mắt. Mạt Mạt, ở trước mặt của ta, nàng vĩnh viễn không cần phải dùng kiên cường để ngụy trang, biết không?”

Đinh Mạt Mạt nhìn hắn cảm động không thôi, mặt đẹp thắm đẫm lệ quang trong suốt, bên môi lại mang theo nụ cười dịu dàng.

Tự đáy lòng nàng cảm thấy rất may mắn khi mình có thể gặp được hắn, đây là người duy nhất trên đời có thể hiểu nàng, thương tiếc cho nàng, nam tử bao dung nàng!

Thích Doãn Dương khẽ vuốt ve gương mặt của nàng, sau khi ngắm nhìn nàng một lúc lâu, kim lòng không được cúi đầu hôn lên nước mắt của nàng, sau cùng là đặt lên môi của nàng.

Hắn dịu dàng khẽ mút đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, lúc nàng khẽ thở gấp thì đầu lưỡi nóng bỏng thuận thế thăm dò vào trong khoang miệng của nàng, ôn tồn dây dưa với lưỡi thơm tho của nàng.

Mặc dù Đinh Mạt Mạt rất e lệ, nhưng lại vui lòng tiếp nhận nụ hôn của hắn, hơn nữa nàng còn học được rất nhanh, bắt chước hành động của hắn, cùng quấn quít với lưỡi của hắn.

Nàng ngọt ngào đáp lại, khiến Thích Doãn Dương kìm lòng không được hôn sâu hơn, càng cuồng dã hơn, cho đến khi hai người cơ hồ đều không thở được, hẳn mới buông lỏng môi của nàng.

Thấy nàng bị hôn đến ánh mắt tràn ngập sương mù, môi đỏ tươi, dáng vẻ kia vừa kiều mỹ lại mê người, sau đó hẳn không nhịn được lại tới gần hôn nhẹ xuống môi nàng, mới thu hẹp hai cánh tay lần nữa, ôm chặt nàng vào trong ngực.

Đinh Mạt Mạt lẳng lặng dựa sát vào trong ngực của hắn, cảm giác mình được bao vây bởi một cảm giác an toàn và thỏa mãn mà trước nay chưa từng có.

Đáy lòng của nàng tràn đầy ngọt ngào, chưa bao giờ cảm thấy ấm áp hạnh phúc như thế, thật hy vọng rằng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở khoảng khắc này.

Bọn họ lẳng lặng ôm nhau, ai cũng không muốn mở miệng để phá hủy không khí tràn ngập hạnh phúc này, cho đến khi ngoài cửa truyền đến vài tiếng sấm im lìm.

Thích Doãn Dương liếc nhìn ngoài cửa một cái, nhãn mày có chút lo lắng.

“Xem ra đợi lát nữa sẽ có mưa to, chúng ta phải nhanh chóng trở về thôi.” Hẳn cũng không hy vọng nàng mắc mưa, nếu như trúng

gió rét, nàng có thể bị nhiễm phong hàn.

“Ừ.”

“Nàng có khỏe không? Có mệt mỏi hay không?” Thích Doãn Dương quan tâm hỏi.

“Không , ta không sao.”

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta mau lên đường đi!”

Bọn họ đi ra cửa động, ngồi lên lưng ngựa của mình, cùng chạy băng băng ra bên ngoài rừng núi.

Trên đường đi lại truyền tới mấy tiếng sấm, rất nhanh trời lại mưa, hơn nữa còn lớn hơn trong chốc lát.

Thích Doãn Dương nhíu mày, chợt ghì cương ngựa lại.

Đinh Mạt Mạt thấy thế cũng dừng lại, đến bên cạnh hắn, quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

“Mưa rơi càng lúc càng lớn rồi, nàng vẫn nên lại đây đi!”

Hắn vừa đưa cánh tay dài ra vừa kéo, ôm nàng trước ngực, cũng lập tức kéo áo choàng, làm hết sức mình để che kín thân thể trong ngực.

Hành động che chở của hắn khiến Đinh Mat Mạt cảm thấy ngọt ngào đến tận đáy lòng, nàng lẳng lặng dựa vào trong ngực rộng rãi của hắn, vui vẻ nâng lên môi đỏ mọng.

Kể từ sau khi nàng học được thuật cưỡi ngựa vào năm bảy tuổi, nàng luôn tự mình không chế ngựa, cho tới bây giờ vẫn chưa từng ngồi trên cùng một con ngựa với người nào.

Làm một cô nương độc lập và kiên cường hơn mười năm, bỗng nhiên nàng cảm thấy thỉnh thoảng nhận được che chở, sủng ái như nữ nhân nhu mì cũng không tệ.

Nàng cảm động nhắm mắt lại, không kìm lòng được lấy hai cánh tay ôm chặt thân thể của hắn, mà hành động của nàng khiến ngực của Thích Doãn Dương nóng lên, thu hẹp lại cánh tay để vòng chặt eo nhỏ nhắn của nàng, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng hơn.

“Giá” Hắn quát mắng một tiếng, con ngựa lập gấp rút tiếp tục chở bọn họ lên đường về Đinh gia, mà Truy Nguyệt cũng chạy băng băng theo bọn họ trong mưa to.

Chương 6

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Mạt Mạt hầu hạ mẫu thân uống xong chén thuốc, sau khi dẫn dò mẫu thân nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, thì lập tức đưa Thích Doãn Dương ra tới cửa nhà.

Nàng hiểu Thích Doãn Dương đang cảm thấy nhớ Khiếu Vân Sơn Trang, vì vậy mới để hắc mã chóng trở về, nàng đặc biệt chọn một con ngựa tốt để cho hắc mã cưỡi.

“Nàng phải bảo trọng một chút, chờ sau khi ta xử lý xong chuyện ở sơn trang, thì sẽ mau chóng trở về.” Thích Doãn Dương mở miệng cam kết.

“Ừ, huynh cũng phải cẩn thận đấy.” Đinh Mạt Mạt mở miệng dẫn dò.

Vừa nghĩ tới hắc mã sắp phải trở về Khiếu Vân Sơn Trang, nàng lại nhớ lại dáng vẻ máu me khắp người của hắc mã vào ngày hôm đó, lòng của nàng hung hăng nhéo chặt lại.

Thích Doãn Dương nhìn ra đáy mắt sầu lo của nàng, nhẹ giọng trấn an: “Yên tâm, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, vì nàng, ta sẽ càng cẩn thận hơn.”

Hắc mã cũng không sợ tên sát thủ lãnh huyết hung tàn kia, bởi vì lúc trước bọn họ đã từng đấu qua, hắc mã biết rõ bản lĩnh của tên kia như thế nào, nên hắc mã tuyệt đối có lòng tin vào bản thân mình.

Nếu như không phải lúc ấy hắn bị trúng khói mê, công lực đã bị giảm đi nhiều, cộng thêm bị tiếng kêu sợ hãi của nghĩa muội làm phân tán lực chú ý của hắn, nếu không tên kia căn bản không thể nào tổn thương đến hắn.

Lần này trở về, hắn đã có phòng bị, nhất định sẽ không để cho tên kia thực hiện được bất kỳ mưu kế ác độc nào nữa!

“Chờ ta trở lại.”

“Ừ, mỗi ngày ta đều chờ ngày huynh bình an trở về.” Đinh Mạt Mạt ngửa đầu nhìn hắn, cho dù biết hắn muốn nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện để trở về bên cạnh nàng, nhưng mà nàng vẫn tràn đầy lưu luyến trong lòng .

Đáy mắt nàng có tràn đầy tình ý, khiến ngực Thích Doãn Dương nóng lên, bỗng dưng đưa tay ra ôm nàng vào trong lòng, hôn lên đôi môi của nàng.

Hắn vốn chỉ định khẽ hôn như chuồn chuồn lướt nước, vậy mà môi của nàng quá ngọt ngào, lại nghĩ đến hai người sắp chia lìa, hắn kìm lòng không được hôn càng sâu hơn, kéo dài hồi lâu mới buông môi nàng ra.

“Được rồi, ta phải đi.”

Thích Doãn Dương xoay người lên ngựa, sau khi cầm chặt dây cương ngựa thì ngoái đầu lại nhìn kỹ nàng một lần nữa, ánh mắt của hai người dây dưa, cơ hồ khó có thể tách ra.

Đang lúc Thích Doãn Dương ép buộc mình phải thu tầm mắt lại, định rời khỏi, chợt một giọng nói mang theo vui mừng khẽ vang lên...

“Doãn Dương ca? Thật sự là Thích Doãn Dương ca sao?”

Thích Doãn Dương cứng đờ, vừa kinh ngạc vừa quay đầu lại nhìn.

Đinh Mạt Mạt cũng kinh ngạc cùng nghi ngờ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thân thể nhỏ nhắn, đang lao đảo từ trên phố chạy tới đây.

“Lan nhi?!” Thích Doãn Dương không thể tin vào mắt mình, dù thế nào thì hắn cũng không thể nghĩ ra nghĩa muội có thể xuất hiện ở nơi này!

Làm sao này lại tới đây? Nhưng mà làm sao lại biết hắn ở nơi này chứ?

Còn nữa, nàng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì? Tại sao lại nhìn tái nhợt và suy yếu như thế, còn có vài vết bầm ở trên má, nhìn cực kỳ nhếch nhác.

So với sự kinh ngạc của Thích Doãn Dương, kinh ngạc ở trong lòng của Đinh Mạt Mạt cũng không thua kém hẳn.

Mới vừa rồi hẳn kêu vị cô nương kia là “Lan nhi”, cho nên vì cô nương có dáng vẻ nhếch nhát này, chính là nghĩa muội Hồ Lan Nhi của hẳn sao?

Đinh Mạt Mạt chau mi tâm (ấn đường), nghĩ tới làm sao nữ nhân này lại có thể liên thủ với người khác để mưu hại tánh mạng của Thích Doãn Dương, nàng không chút do dự nào tiến lên phía trước che chắn cho hẳn, cẩn thận cùng đề phòng nhìn chăm chăm vào Hồ Lan Nhi đang chạy ở trước mắt.

Hành động của nàng lộ ra nồng đậm ý bảo vệ cùng thú vị, khiến ngực Thích Doãn Dương dâng lên một cảm giác cảm động cùng ấm áp, nhưng mà hẳn thật sự có thể núp ở phái sau lưng của nàng sao?

Hẳn lập tức tung người xuống ngựa, kéo Đinh Mạt Mạt về phía sau của mình.

Mặc dù nghĩa muội không biết chút võ công nào, mà tên sát thủ hung tàn đó cũng không có đuổi tới đây, nhưng hẳn vẫn sợ sẽ có tình huống bất ngờ gì đó, chỉ sợ Đinh Mạt Mạt sẽ bị tổn thương.

Hồ Lan Nhi vừa đến trước mặt của Thích Doãn Dương, nước mắt lập tức không ngừng rơi rào rào, kích động nhào vào trong ngực

của hắn.

“Thật tốt quá....Thật tốt quá.... Doãn Dương ca...”

Thích Doãn Dương nhíu mày rậm lại, thân thể hơi cứng đờ.

Hắn nhẹ nhàng nắm đầu vai của Hồ Lan Nhi, từ từ diu nàng đứng vững, thuận thế đẩy nàng từ trong ngực của mình ra.

“Lan nhi, làm sao muội lại biết nơi này? Làm sao lại biết ta ở nơi này?” Hắn mở miệng hỏi rõ ràng.

Hồ Lan Nhi nghe câu hỏi của hắn, nước mắt thoáng chốc càng rơi dữ tợn hơn.

“Doãn Dương ca, ta bị người ta gạt.....Bị lừa rất thảm....”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thích Doãn Dương hỏi tới.

“Ngụy Thừa Tự.....Chính là người đã động thủ đã thương huynh....Sống chết của Doãn Dương ca chưa rõ, tung tích càng không rõ....Hắn còn chưa làm theo cam kết báỉ đường thành thân với ta, lập tức tuyên bố với nọi người là Doãn Dương ca gặp phải thổ phỉ, bị giết bỏ mình, mà hắn sắp thành thân với ta, cho nên hắn chính là trang chủ của Khiếu Vân Sơn Trang, muốn tất cả bạc ở

phòng lương(phòng sổ sách tính toán), tất cả ngân phiếu đều phải đưa cho hắn....”

Thích Doãn Dương nghe vậy nheo tròng mắt đen lại, đáy mắt ẩn hiện ánh sáng tức giận.

Ngụy Thừa Tự? Không phải là một chôn đi theo hắn và sự phụ đề tập võ sao?

Nghe nói phụ thân của Ngụy Thừa Tự là bằng hữu của sư phụ, trước khi lâm chung đã giao nhi tử cho sư phụ chăm sóc, mà sư phụ cũng không có lấy vợ sinh con, sau khi bệnh nặng qua đời thì giao lại võ quán cho Ngụy Thừa Tự thừa kế, về sau nghe nói Ngụy Thừa Tự bị nghiện bài bạc, không tới một năm đã bị thua mất võ quán.

Vốn tưởng là chẳng biết hắn đã đi đâu, không ngờ lại âm thầm liên lụy tới Lan nhi.

“Nô bộc trong sơn trang không tin Doãn Dương ca đã bị giết hại, cũng rất bất mãn với thái độ cường thế của Ngụy Thừa Tự, bọn họ cho là bất luận chết hay sống, thì trước tiên cũng phải tìm được Doãn Dương ca, cho dù nói gì cũng không chịu thừa nhận hắn chính là trang chủ của Khiếu Vân Sơn Trang, mà

Ngụy Thừa Tự.... Đại khái là hân sơ Doãn Dương ca vẫn chưa chết, sẽ về tìm hân báo thù, một lòng muốn mang một số tiền lớn để cao bay xa chạy, kết quả.... Kết quả...." Hồ Lan Nhi nghẹn ngào một lúc lâu, đau lòng đến không thể nói tiếp được.

"Kết quả thế nào?" Thích Doãn Dương hỏi tôi, có vẻ sợ dự cảm chẳng lành trong lòng.

"Người ở phòng lương không chịu đưa ngân lượng cho hân, Ngụy Thừa Tự lại có lòng dạ ác độc như thế, hân đã sát hại vài tên nô bộc đã cãi lời hân, trong đó... Trong đó bao gồm cả Tôn bá tổng quản...."

"Cái gì?!" Thích Doãn Dương tức giận đến khé nguyên rủa.

Đáng chết! Tôn bá không khỏi cũng quá lạnh huyết và hung tàn! Nhưng người tôi tớ kia là vô tội, vì trung thành với hân mà phải chịu tình cảnh bị sát hại, hân thật sự rất có lỗi với bọn họ!

Hồ Lan Nhi nhìn trộm sắc mặt tức giận tới xanh mét của hân, áy náy mà cúi đầu sám hối, nước mắt rơi tí tách trên mặt đất, quả thật giống như mưa nhỏ.

"Ta thật sự không ngờ hân lại tàn bạo như vậy.... Lúc ấy vừa đau lòng vừa trạch cử hân mấy câu, không ngờ.... Không ngờ hân không hề để ý tới ta đang mang thai đứa bé của hân, thậm chí còn đánh ta.... Tức giận mắng ta thậm chí là một đại tiểu thư của Khiêu Vân Sơn Trang, mà ngay cả năng lực lấy cho hân một ít bạc cũng không có.... Những vết thương trên người ta, là do hân đánh ta...." Hồ Lan Nhi đau lòng vừa kể lể vừa khóc.

"Tên kia nhất định là súc sinh!" Thích Doãn Dương cắn răng nghiến lợi mắng.

"Đều tại ta ngu.... Mới để người ta lừa gạt.... Mà ta.... Làm sao ta cũng không ngờ được thì ra là hân cố tình muốn tiếp cận ta, hân lừa ta, cố ý khiến ta mang thai, sau đó không ngừng nói cho ta biết.... Hân thật lòng yêu ta, muốn lấy ta làm thê tử.... Để khiến Thích Doãn Dương ca không thể biết việc ta mang thai sau đó còn có thể cưỡng ép ta uống thuốc phá thai, và cũng vì để ta có thể ở cùng với hân, chỉ có thể diệt trừ Thích Doãn Dương ca.... Đều tại ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể tin lời của hân.... Không ngờ.... Thì ra hân căn bản không có yêu ta, tất cả đều chỉ vì muốn chiếm đoạt Khiêu Vân Sơn Trang...."

Huống chi, nàna còn bị tên Namu Thừa Tự lừa gạt. Huống chi, Thích Doãn Dương đã nói với hân về Hồ

Nghe xong những lời nói này, không chỉ Thích Doãn Dương cảm thấy mặt bị hơi giận điên cuồng đỏt, ngay cả Đinh Mạt Mạt ở bên cạnh cũng tức giận đến có người run rẩy.

Nàng không thể tin được trên đời này lại có người điên cuồng, lại hung tàn như thế! Vì đã tâm của bản thân, mà bày ra mưu kế âm hiểm tàn khốc, còn giết hại người vô tội, thật sự nên bị thiên lôi đánh!

"Vậy sao muội biết ta chưa chết, như thế nào lại biết ta ở nơi này?" Thích Doãn Dương tạm thời kiềm nén lại lửa giận ở trong lòng, trước tiên phải hỏi rõ ràng chuyện này đã.

"Sau khi hân bị đánh ta, còn bắt ta, dùng tánh mạng nhỏ này của ta để uy hiếp, muốn ép phòng lương giao bạc ra để hân mang đi, mấy tên người làm biết vô công đã quên mình đi đánh nhau với hân, để ta thừa cơ hội đó có thể bỏ trốn, mà mặc dù ta đã thuận lợi bỏ trốn, nhưng cũng càng đường.... Đang lúc tuyệt vọng suy nghĩ muốn tìm đến cái chết thì đúng lúc nghe mấy đại thẩm ở nơi này nói chút chuyện nhảm, họ nói.... vị chủ tử không ai thêm lấy ở Mã trường Đinh gia có nhặt về một nam tử bị trọng thương không rõ lai lịch, ta nghĩ thầm không chừng đó là Thích Doãn Dương ca. Nhưng nghĩ, có thể Ngụy Thừa Tự đã từng nghe tin đồn này, biết kế hoạch sát hại Thích Doãn Dương bị thất bại, rất sợ sẽ bị trả thù, cho nên mới gấp gáp muốn lấy một số bạc lớn để rời khỏi!

Chủ tử dương gia không ai thêm lấy? Nghe mấy chữ này, về mặt Đinh Mạt Mạt cũng dờ, không ngờ "Thanh danh" đã lan xa vậy rồi.

Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, hôm đó trên dọc đường đi khi nàng dẫn Thích Doãn Dương bị trọng thương hân mà trở về, bị rất nhiều bá tánh ở thôn nhìn thấy, hơn nữa đa số còn là người thích đồn đại, vì vậy chuyện nàng cứu Thích Doãn Dương về bị truyền ra, cũng không phải là chuyện không thể làm được.

"Doãn Dương ca, thật xin lỗi... Ta biết ta đã làm một chuyện không thể tha thứ, nhưng mà ta đã biết sai rồi.... Doãn Dương ca có thể tha thứ cho ta không?"

Thấy nàng khóc lóc đau lòng như vậy, Thích Doãn Dương cũng cảm thấy không đành lòng.

Mặc dù không có chút tình yêu nào với Hồ Lan Nhi, nhưng mà từ xưa đến nay nhân này vừa mười mười cùng lớn lên với hân, vừa là ái nữ duy nhất của nghĩa phụ, nếu giờ phút này nàng đã thật lòng hối cải, làm sao hân có thể nhẫn tâm trách móc nàng đây?

cả người bị thương, cũng thật sự rất đáng thương.

Coi như nàng liền thù đất bầy với tên kia, thiếu chút nữa hai tờ tánh mạng của hắn, nhưng lúc hắn lên năm nếu không phải được nghĩa phụ thu dưỡng, nói không chừng hắn đã sớm chết đói ở đường phố, vì vậy cho nên coi như là huê nhai đi.

Hắn thở dài nói: "Chuyện đã như quá khứ rồi, vậy coi như xong, chỉ cần muội thật lòng tình nguyện, không tiếp tục phạm lỗi là được rồi."

"Sẽ không. Doãn Đường ca, ta thật sự biết mình vô cùng sai lầm rồi. ...Đều tại ta nhất thời bị quỷ mê hoặc, hại. ...không ít người vô tội phải chết, thậm chí bây giờ mình. ..." Tay nàng vuốt bụng, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt càng bất lực.

Lúc trước nàng không có điều kiện thức về thế gian, nên mới có thể yêu một tên ác nhân có mưu đồ bất chính, mặc dù vào lúc này đã tỉnh ngộ, nhưng mà đứa nhỏ trong bụng này thì phải làm sao đây?

Mặc dù phụ thân của đứa bé là một tên tội ác tày trời, nhưng nàng không có dùng khí nồng thuốc phá thai, huống hồ đây cũng là cốt nhục của nàng, nói thì xem làm sao nàng có thể nhẫn tâm thương tổn sinh mạng nhỏ này được đây?

Hồ Lan Nhi càng nghĩ càng cảm thấy bất lực, càng khóc thương tấp tểnh.

"Được rồi. Lan Nhi, đừng khóc nữa, coi chừng tổn hại đến thân thể, vậy coi như không ổn rồi." Thích Doãn Đường an ủi vỗ nhẹ lưng nàng.

Nhìn thấy hắn dịu dàng an ủi Hồ Lan Nhi, lòng Đinh Mat Mat bỗng dưng bị nhéo chặt, nhưng mà một khi đã phát hiện ra phản ứng của mình, nàng lập tức không nhận được âm thầm trách mình ở trong lòng.

Thiệt là! Từ lúc nào thì lòng dạ của nàng trở nên hẹp hòi như vậy?

Nhưng mà tam thối bỏ qua chuyện Hồ Lan Nhi từng liên thủ với tên ác nhân để giết hại Thích Doãn Đường, thì Hồ Lan Nhi quả thật rất đáng thương, vào lúc này nàng vừa khóc vừa trở nên thể thảm như thế, vốn là nên được đồng tình cùng an ủi.

Thích Doãn Đường an ủi nói giọng nhẹ nhàng: "Hồ Lan Nhi không có chút tình yêu nam nữ nào, vào lúc này cũng chỉ là lấy thân phận nghĩa huynh để an ủi nghĩa muội, chuyện chỉ có như vậy thôi nàng có gì mà phải để ý chứ?"

Nếu như Hồ Lan Nhi phát hiện nàng không có việc gì làm lại đi ăn loại đồ chua này, chẳng phải sẽ khiến hắn bị khó xử sao?

Đinh Mat Mat vội vàng gạt bỏ cảm xúc rồi rầm trong lòng này ra, tự nói với mình phải mở lòng và thoải mái hơn, cho Hồ Lan Nhi chút bao dung cùng quan tâm.

Nhìn Hồ Lan Nhi kích động khóc đến đau lòng như thế, vốn nàng đã chết vật đến không chịu nổi rồi, xem ra càng thêm tái nhợt cùng suy yếu, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể không đứng dậy được nữa.

Ý niệm này thoáng qua trong đầu của Đinh Mat Mat, không ngờ hai mắt của Hồ Lan Nhi khẽ đảo, có người hôn mê bất tỉnh.

Thật may là Thích Doãn Đường nhanh tay lẹ mắt kịp thời vịn Hồ Lan Nhi, nếu không nàng đang mang thai mà bị ngã trên đất, thì hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi rồi!

Đinh Mat Mat mở miệng nói: "Mau dẫn Lan Nhi có nương vào trong đi."

Thích Doãn Đường gật đầu một cái, lập tức ôm Hồ Lan Nhi đi vào Đình gia, mà Đinh Mat Mat cũng vội vàng sai người đi mời đại phu tới.

□□□

Đại phu chạy tới rất nhanh, giờ phút này đang cẩn thận bắt mạch và chuẩn đoán cho Hồ Lan Nhi.

Thích Doãn Đường và Đinh Mat Mat đứng đợi ở một bên, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, dù sao thì sắc mặt Hồ Lan Nhi thật sự rất tái nhợt, cho đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, mà lão đại phu đang cầm tay bắt mạch cho Hồ Lan Nhi cũng mạnh liệt cau mày, càng làm cho bọn họ lo lắng thêm.

Đại phu thu tay về, Thích Doãn Đường lập tức hỏi: "Xin hỏi đại phu, tình trạng của nghĩa muội ta như thế nào? Có gì đáng ngại hay không?"

"Ai nha, thật sự không dám giấu diếm, thân thể của vị cô nương này tương đối suy yếu, nếu không mau chóng điều trị tốt, hoặc là cảm xúc lại bị kích thích, thì chỉ sợ sẽ không giữ được thai nhi trong bụng của nàng, tình trạng suy yếu ở bất cứ một, nếu còn mất đi đứa bé, chỉ sợ thân thể của nàng cũng sẽ không chịu được."

Lời này của đại phu, khiến lòng của Thích Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt cũng trầm xuống, tình trạng của Hồ Lan Nhi quả thật không tốt, thậm chí còn thâm hại hơn so với dự đoán của bọn họ.

"Lão phu kê chút thuốc an thai và bổ thân, để vị cô nương này có thể tự điều dưỡng thật tốt, nhớ đừng để nàng quá mệt nhọc, càng đừng để cảm xúc của nàng bị kích thích, lúc này thai nhi rất yếu ớt, nếu không được bảo vệ thật tốt, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Ta sẽ ghi nhớ trong lòng, đa tạ đại phu." Thích Doãn Dương mở miệng đáp tạ.

Sau khi đại phu rời đi, Thích Doãn Dương nhìn Hồ Lan Nhi nằm trên giường nhỏ.

Thấy nàng tái nhợt lại suy yếu như thế, hẳn không khỏi chau mày, thờ dãi trầm trọng.

Rõ ràng vốn là một cô nương không buồn không lo, chỉ vì yêu sai người, lại rơi vào kết quả chật vật đến không chịu nổi thế này, nếu như nghĩa phụ ở tuổi vàng biết được, nhất định sẽ đau lòng không thôi!

Ngược Thích Doãn Dương nín chặt, tự giác thấy mình không có làm tròn trách nhiệm với nghĩa muội, thật sự là thật xin lỗi nghĩa phụ đã qua đời!

Đinh Mạt Mạt thấy sắc mặt hắn nghiêm nghị, cảm giác ra áy náy trong lòng hắn, cảm thấy đau lòng cho hắn. Dù sao, bất hạnh của nghĩa muội hắn cũng không phải là do hắn gây ra, thế nhưng hắn lại phải gánh nhiều áy náy như vậy.

Tất nhiên chuyện Hồ Lan Nhi yêu sai người rất đáng buồn, nhưng chuyện nhẹ dạ cả tin vào lời của tên ác nhân có ý đồ mưu hại nghĩa huynh như vậy, lại còn gián tiếp hại chết rất nhiều tội tớ vô tội, cũng thật sự khó có thể tha thứ.

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình, vào lúc này Thích Doãn Dương lại phải gánh chịu phần cảm giác tội ác này, thật sự không công bằng, dù sao thì hắn cũng thiếu chút nữa bị hại chết.

Chỉ là.....Trong lòng nàng rất rõ ràng, áy náy của Thích Doãn Dương không thể loại bỏ chỉ vì mấy câu an ủi của nàng được. Nàng nghĩ thầm, chỉ có khi Hồ Lan Nhi nhanh chóng khỏe hơn, thì Thích Doãn Dương mới cảm thấy thoải mái hơn một chút thôi.

Vì thế, nàng rất nguyện ý toàn tâm toàn lực đến giúp đỡ và chăm sóc cho Hồ Lan Nhi.

Đinh Mạt Mạt mở miệng nói: “Thật may là trước khi nàng kiệt sức thì đã tìm được nơi này, nếu như hôn mê bất tỉnh ở trong núi, vậy thì xem như đã gặp phải nguy hiểm rồi. Theo ta thấy, không

bằng thì tạm thời hãy để cho Hồ Lan Nhi cô nương ở lại nơi này, tình dưỡng thật tốt đi! Dù sao thì tình trạng thân thể của nàng cũng không thích hợp bốn ba.”

“Cũng tốt, cảm ơn nàng, vậy hãy để Hồ Lan Nhi ở lại đây quấy rầy vậy.” Thích Doãn Dương nói cảm ơn từ đáy lòng, biết đây là sự an bài tốt nhất.

Không biết tên họ Ngụy kia có còn ở Khiếu Vân Sơn Trang hay không, nếu đưa nghĩa muội trở về, xem như mặc kệ là đã bốn ba trên đường đi, thì nếu như nghĩa muội gặp lại tên chết tiệt kia, cảm xúc lại bị kích động quá độ, chỉ sợ thai nhi trong bụng sẽ gặp nguy hiểm.

“Đừng khách khí, ta nhất định sẽ thay huynh chăm sóc nàng thật tốt, huynh cứ việc an tâm đi xử lý công việc cấp bách đi!” Đinh Mạt Mạt nói.

Nàng tận tình quan tâm và khéo hiểu lòng người như vậy khiến Thích Doãn Dương cảm thấy cực kỳ cảm động, đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực.

“Thật may là có nàng ở đây, nếu không với tình trạng của Lan Nhi vào lúc này mà không có ai ở bên cạnh để chăm sóc, ta thật sự không thể yên lòng. Chẳng qua ta chỉ sợ mình sẽ làm gia tăng thêm gánh nặng cho nàng, khiến nàng càng thêm mệt mỏi.” Giọng nói

hắn mang theo đau lòng, hắn cũng không quên nàng còn phải chăm sóc mẫu thân của mình!

Đinh Mạt Mạt lắc đầu một cái, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, khi Lan Nhi cô nương ở đây, ta sẽ cẩn thận chọn một nha hoàn để phụ trách sắc thuốc, chăm sóc, thì ta không thể nào mệt mỏi được, đừng lo lắng cho ta.”

“Ta có thể không lo lắng cho nàng sao? Ta sợ có quá nhiều trọng trách đè ép trên vai nàng, có khổ cũng tự mình yên lặng chịu đựng, như vậy thật khiến người khác phải đau lòng.”

Gương mặt của Đinh Mạt Mạt hơi nóng lên, lời nói này của hắn không chỉ có tràn đầy thương tiếc, còn mang theo giọng điệu cung chiều, khiến lòng nàng như có một luồng nhiệt ngọt ngào khẽ lướt qua, ngay cả khóe mắt và đuôi lông mày cũng mỉm cười.

Nụ cười nhạt của nàng động lòng người như thế, khiến Thích Doãn Dương kìm lòng không được khẽ vuốt gò má của nàng, sau đó hai người say sưa đưa mắt nhìn nhau một lúc lâu, Thích Doãn Dương chậm rãi cúi đầu xuống, muốn hôn môi của nàng.

Nhưng vào lúc này, Hồ Lan Nhi khẽ phát ra một tiếng rên rỉ ở trên giường nhỏ, lập tức giống như tỉnh mộng, bọn họ không thể làm gì khác hơn là vội vàng tách ra.

Một lát sau, quả nhiên Hồ Lan Nhi chậm rãi mở mắt ra, mặc dù nàng đã tỉnh lại, nhưng mà khí sắc vẫn không được tốt lắm, nhưng so với vừa rồi thì sắc mặt đã khá hơn rồi.

“Doãn Dương ca....”

“Lan nhi, vừa rồi đại phu đã tới, ông ấy nói muội phải tịnh dưỡng thật tốt thì mới được.”

“Đúng vậy.” Đinh Mạt Mạt phụ họa nói: “Lan nhi cô nương, nơi này là nhà của ta, ngươi hãy an tâm ở lại đây điều dưỡng thân thể!”

Hồ Lan Nhi vừa nghe, lập tức nhìn Thích Doãn Dương, mặt trông đợi nói: “Vậy....Doãn Dương ca cũng sẽ ở lại đây với ta sao?”

“Ta sẽ quay về, nhưng trước tiên thì ta phải tới quan phủ để báo án, trở lại Khiếu Vân Sơn Trang một chuyến để xử lý và khắc phục hậu quả, nhưng nếu tên kia vẫn còn ở đó, ta nhất định phải tự tay bắt hắn tới quan phủ!” Thích Doãn Dương cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nói không chừng tên Ngụy Thừa Tự kia đã bỏ chạy, chẳng qua hắn không chỉ có lòng dạ thâm độc, mà còn tương đối hung tàn, Doãn Dương ca nhất định phải cẩn thận....” Hồ Lan Nhi lo lắng trùng trùng nói.

“Yên tâm, ta sẽ cẩn thận ứng phó.”

Hồ Lan Nhi nhìn Thích Doãn Dương, nghĩ tới tất cả chuyện này đều là họa do nàng gây ra, thì nước mắt bỗng nhiên lại rơi xuống.

“Doãn Dương ca, thật xin lỗi, ta thật sự biết sai rồi...”

“Đừng nói xin lỗi nữa, Lan nhi, ta không trách muội.”

“Thật sao?” Hồ Lan Nhi nâng đôi mắt đầm lệ lên, kinh ngạc nhìn hấn.

‘Đương nhiên là thật, muội cũng là người bị hại mà! Cho nên đừng khóc nữa, mau chóng điều dưỡng thân thể thật tốt mới là chuyện thật sự quan trọng.’ Thích Doãn Dương nhẹ giọng trấn an, chỉ sợ nếu như nàng còn tiếp tục khóc, sẽ có ảnh hưởng không tốt tới bào thai trong bụng.

Mặc kệ nói như thế nào, thai nhi kia cũng là cháu của nghĩa phụ, hấn cũng phải bảo vệ thật tốt thì mới được.

Hồ Lan Nhi đưa ta lau nước mắt, khắp khuôn mặt là cảm động.

“Doãn Dương ca đối xử với ta thật tốt, ta thật sự ngu....Lúc trước lại tên ác nhân Ngụy Thừa Tự đó dụ dỗ cùng lừa gạt, thiếu

chút nữa đã mất Doãn Dương ca rồi, (=.=”) về sau ta tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện ngu ngốc này nữa, tuyệt đối sẽ không phản bội Doãn Dương ca nữa.”

Thiếu chút nữa đã mất? Về sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa?

Hồ Lan Nhi nói mấy câu đó, khiến lòng Đinh Mạt Mạt khẽ giật mình, mơ hồ cảm giác được thái độ của Hồ Lan Nhi giống như muốn trở lại bên cạnh của Thích Doãn Dương, mà Thích Doãn Dương cũng cảm thấy như vậy.

Hắn quyết định nói rõ ràng chuyện này, để những rắc rối khác trong tương lai.

“Lan nhi, mới vừa rồi quên giới thiệu cho mọi, vị này là Mạt Mạt, nàng không chỉ là chủ tử của Mã trường Đinh gia, đồng thời cũng là ...”

Hồ Lan Nhi không đợi hắn nói hết, lập tức nói: “Ta biết rồi, là ân nhân cứu mạng của Doãn Dương ca đúng không?” (=.=”) Nàng quay đầu nhìn Đinh Mạt Mạt, mặt cảm kích nói: “Mạt Mạt tử, cảm ơn tử, nếu không phải tử đã cứu Doãn Dương ca, sợ rằng Doãn Dương ca....Vậy thì sợ rằng cả đời ta cũng không có cách nào để tha thứ cho mình rồi.”

Đinh Mạt Mạt lắc đầu một cái, cố gắng giương môi cười một tiếng: “Chớ để ở trong lòng, nhìn thấy người

khác bị thương ngã xuống đất, thì vốn không nên thấy chết không cứu."

Nàng vẫn cảm thấy may mắn vì ngày đó mình đã gặp được Thích Doãn Dương. Thứ nhất, hẳn sẽ không bị chết oan uổng, thứ hai, con người mới có cơ hội quen biết và mến nhau.

"Làm sao ta có thể không để ở trong lòng được đây?" Hồ Lan Nhi nói: "Tỷ là ân nhân cứu mạng của Doãn Dương ca, thì cũng là ân nhân của ta, tương lai khi ta với Doãn Dương ca thành thân thì Mat Mat tỷ nhất định phải tới uống chén rượu mừng nha!"

Nghe lời nói của Hồ Lan Nhi, Thích Doãn Dương cùng Đinh Mat Mat đồng thời cười dõ.

Đinh Mat Mat quay đầu lại nhìn về phía Thích Doãn Dương, chỉ thấy hắn như vậy rậm lại, tuần nhan hiện lên một chút cười khổ càng bất đắc dĩ.

Hắn nghĩ, đột nhiên nghĩa muối gạo biến cố lớn như vậy, nên nhất thời cảm thấy cô đơn và vô dụng, rất sợ không có người dựa vào trong tương lai, cho nên mới muốn thành thân với hắn đi!

Vì không để cho chuyện càng thêm phức tạp, tốt hơn hết là hắn nên nói rõ ràng chuyện này.

"Lan nhi, về chuyện hôn sự giữa chúng ta, muối đã không muốn gả cho ta, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, cho dù chúng ta không thể thành phu thê, ta vẫn sẽ chăm sóc..."

"Không, không! Làm sao lại miễn cưỡng chứ?" Hồ Lan Nhi vội vàng cắt đứt lời của hắn, giọng nói có chút nóng nảy: "Một cái cũng không miễn cưỡng, thật đấy! Doãn Dương ca, ta thật sự biết mình sai rồi, Doãn Dương ca mới chính là đối tượng tốt để ta phó thác cả đời, chắc chắn phụ thân cũng cảm thấy như vậy, mới gả ta cho huynh!"

Nghe Hồ Lan Nhi nhắc tới nghĩa phụ của Thích Doãn Dương, một loại dục cảm xấu xông lên đầu của Đinh Mat Mat, nàng cảm giác mình sẽ mất đi hạnh phúc này rất nhanh, chuyện này khiến tâm của nàng hung hăng nín chặt lại.

Thích Doãn Dương phát hiện ra cảm xúc của Đinh Mat Mat, thì càng vội vàng muốn nói rõ ràng chuyện này.

"Lan nhi, hãy nghe ta nói, thật ra thì ta..."

"Chờ... chờ... chờ... chờ..."

"Thật ra thì cái gì?" Hồ Lan Nhi cắt đứt lời nói của Thích Doãn Dương lần nữa, đáng thương hỏi: "Chẳng lẽ Doãn Dương ca cũng muốn vứt bỏ ta sao?"

Nước mắt dâng ra hốc mắt lần nữa, thật ra thì nàng đã nhận ra Doãn Dương ca có cảm tình với Đinh Mat Mat, nhưng... Nhưng nên ngay cả Doãn Dương ca cũng không cần nàng, chẳng phải đời này nàng sẽ không có chỗ để nương tựa sao?

Mat nói lo âu sâu sắc đang dấy xáo lòng của Hồ Lan Nhi, nàng cực độ bất lực, vào lúc này chỉ muốn nhanh chóng tìm một chỗ ẩn nấp để dựa vào, mà Doãn Dương ca chính là đối tượng tốt nhất. (=,=)

Nhưng... nhưng... Chẳng lẽ Doãn Dương ca không muốn tiếp nhận nàng?

Nghĩ như vậy, sợ hãi càng vất lực lại hung hăng nín chặt lòng của Hồ Lan Nhi, nàng càng không có cách nào để không chề nước mắt.

"Ta biết rõ mình không đúng.... Ta quá ngu rồi.... Làm chuyện quá đáng như vậy, còn dám mong Doãn Dương ca tha thứ cho ta, lấy ta, ta thật sự quá... Nhưng... Nhưng mà..."

Tâm của nàng tương đối kích động, nước mắt không ngừng rơi, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thích Doãn Dương chưa quên lời dặn dò vừa rồi của đại phụ, chỉ sợ nàng kích động quá mức, sẽ tạo thành tổn thương cực lớn với thai nhi trong bụng và thân thể của nàng.

Hắn vội vã hạ giọng, trấn an nói: "Đừng kích động, Lan nhi, về chuyện lúc trước, ta không trách muội một chút nào....muội bị ác nhân che mắt, ta biết rõ bản tính của muội thiện lương, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Thật sao?" Hồ Lan Nhi nâng đôi mắt đầm lệ lên, hỏi: "Doãn Dương ca nói thật sao? Huynh sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì?"

"Bí nhiên." Thích Doãn Dương gật đầu khẳng định.

Nếu như muội hẳn có ý định gả cho hắn, hẳn thật sự có

Đa như vậy, vậy non sự của chúng ta...

"Trước tiên muội hãy điều dưỡng thân thể thật tốt."

Thích Doãn Dương ngăn cản nàng nói tiếp, giọng điệu kiên định nói: "Mới vừa rồi đại phu nói rồi, bây giờ thân thể của muội quá suy yếu, bất kể như thế nào trước tiên cũng phải điều dưỡng thân thể thật tốt thì mới được."

Hắn nghĩ thầm, cũng chỉ có thể đợi tình trạng thân thể của nàng khá hơn một chút, ít nhất là bảo thai trong bụng không còn nguy hiểm nữa, thì mới nói chuyện hân và Đinh Mạt Mạt tâm đầu ý hợp, và chuyện họ có ý định thành thân.

Chỉ cần nghĩa muội biết rằng bất kể như thế nào thì hắn cũng sẽ chăm sóc nàng cả đời, cho nên cũng không cần phải kiên quyết muốn gả cho hắn.

Lần này hắn bắn khoắn, là bởi vì hắn không có cách nào để nói rõ ràng chuyện này ra, nhưng lại khiến Hồ Lan Nhi hiểu sai ý tứ của hắn, bị chỉ cần nàng tịnh dưỡng thân lại mở miệng kêu nàng lại thế, thì hắn sẽ không lòng cười nàng.

"Vậy thì tốt, vì muốn được thành thân với Doãn Dương ca, ta nhất định sẽ điều dưỡng thân thể thật tốt, cho dù thuốc có đắng tới đâu, thì ta cũng sẽ ngoan ngoãn uống sạch, một chút cũng không thừa!"

Thích Doãn Dương nghe vậy nhún nhún, thật sự không muốn khiến nghĩa muội mong đợi trong lòng, nhưng nếu kích thích tâm tính của nàng trong giờ phút quan trọng này, thì bọn họ không thể gánh vác nổi hậu quả.

Hắn liếc về phía Đinh Mạt Mạt, vẻ mặt bất đắc dĩ, dùng ánh mắt để khấn cầu nàng tha thứ.

Đinh Mạt Mạt miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhưng lại có vẻ hết sức căng thẳng.

Đi nhiên là nàng không nghi ngờ cảm tình giữa mình và Thích Doãn Dương, nhưng, Nhưng,

Hơn ước giữa họ và Hồ Lan Nhi chưa được giải trừ, mà vào lúc này Hồ Lan Nhi lại chỉ có thể dựa vào hắn, hơn nữa ân tình của nghĩa phụ hắn,

Chỉ cần nghĩa muội biết rõ ý định gả cho nàng, như vậy sự có thể cự tuyệt sao?

Tam thời bất kể hắn có ra quyết định như thế nào, thì làm sao nàng có thể nhẫn tâm để hắn vì nàng, mà thành một người vong ân phụ nghĩa đây?

Một chút đau đớn kích thích cũng nặng nề xet qua ngực, giống như có người cầm dao găm bén nhọn đâm vào trái tim của nàng, dâng lên một cảm giác đau đớn khó có thể áp chế được.

Nàng cắn răng cố nén nỗi đau đớn trong lòng, không muốn Thích Doãn Dương cảm thấy khó xử.

"Hai người cử hàn huyên (tâm sự) tiếp đi.... Ta đi.... Ta đi phân phó nha hoàn, chuẩn bị sắc thuốc cho Lan nhi cô nương."

Nàng xoay người vội vàng muốn rời đi, Hồ Lan Nhi

"Mạt Mạt tỷ."

Đinh Mạt Mạt dừng bước lại, cũng quay đầu lại.

"Thế nào? Có việc gì sao?"

"Cảm ơn tỷ đã cứu vị hôn phu của Lan nhi, tương lai sau khi chúng tôi thành thân, thì ta nhất định sẽ báo đáp tỷ."

Hồ Lan Nhi nói.

Vị hôn phu? Thành thân?

Vài chữ này, khiến Đinh Mạt cảm thấy giống như có người đang rắc một xấp muối dày lên vết thương ở trong lòng nàng, đau đến gần như nàng không thể nào chịu nổi nữa.

Nàng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười rất khó coi, nói:

"Ta không cần bất kỳ báo đáp nào, Lan nhi cô nương hãy an tâm ở lại đây điều dưỡng thân thể đi!"

Từ ánh mắt căng cứng của nàng, Thích Doãn Dương có thể cảm nhận được nỗi bi thương của nàng, khiến ngực của hắn cũng dâng lên một cảm giác đau đớn, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng nói gì, nàng đã vội vã xoay người lui ra ngoài.

Hắn không chút do dự muốn chạy ra đuổi theo nàng, nhưng Hồ Lan Nhi lại thút tha thút thít hỏi: “Đoãn Dương ca.... Ta thật sự sợ..... Ta vừa nhắm mắt, sẽ nghĩ tới dáng vẻ hung ác của người nọ.... Huynh có thể tạm thời ở lại đây hay không, cho đến khi ta ngủ mới thôi?”

Hồ Lan Nhi đang thương như vậy, dáng vẻ sợ hãi cùng bất lực, đã cản trở bước chân của Thích Doãn Dương, mặc dù tam hãn đã sớm bay tới bên cạnh của Đinh Mạt Mạt, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời ở lại với Hồ Lan Nhi.

Chương 7

Sau khi rời khỏi sương phòng, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Hồ Lan Nhi, cùng chuyện hôn ước giữa nàng và Thích Doãn Dương vẫn chưa được giải trừ, lòng Đinh Mạt Mạt lập tức cảm thấy rối rắm cùng khó chịu.

Vốn nàng còn tưởng rằng, mình sắp có được hạnh phúc lớn nhất trên cõi đời này rồi, thật không ngờ, đột nhiên lại nổi lên nhiều trắc trở như vậy.

Xem ra, hạnh phúc với nàng mà nói dường như xa đến không thêm chạm tới. Mặc dù nàng tin Thích Doãn Dương thật tâm với nàng, nhưng tình huống trước mặt lại làm người ta cảm thấy rất bất lực.

Muốn bọn họ không để ý tới an nguy của Hồ Lan Nhi cùng bào thai trong bụng nàng, mà vẫn cứ ở chung một chỗ, loại hành động ích kỷ này bọn họ thật sự không thể làm được.

Nhưng mà muốn nàng thành toàn cho Hồ Lan Nhi, thì nàng cần phải lấy tình cảm giữa mình và Thích Doãn Dương ra làm vật hy sinh, như vậy thì nàng sẽ tiếc nuối cả đời nhưng mà bây giờ nên làm gì thì mới phải?

Ngực truyện đến một cảm giác đau đớn kịch liệt, khiến nước mắt của Đinh Mạt Mạt đảo quanh giữa hốc mắt.

Nàng không muốn để bất kỳ kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ đau lòng cùng bất lực này, chỉ muốn bỏ đi thật xa, nhưng cho dù ở dưới tình huống đau lòng như thế, nàng vẫn như cũ chưa từng quên mất Hồ Lan Nhi.

Nàng cắn răng đè nén xuống cảm xúc gần như sắp sụp đổ này, gọi một nha hoàn lạnh lợi tới.

“Tiểu Đào, mấy ngày nay, Hồ cô nương sẽ ở lại trong phủ để điều dưỡng thân thể, người phụ trách chăm sóc nàng, mỗi ngày sắc thuốc y như lời dặn của đại phu, đúng giờ thì lập tức đưa cho nàng, biết chưa?”

“Dạ, nô tỳ biết.”

Sau khi phân phó xong, Đinh Mạt Mạt mới bước nhanh đi tới chuồng ngựa, nhảy lên con ngựa Truy Nguyệt yêu thích, một đường chạy băng băng ra ngoài.

Trên dọc đường, nước mắt sớm đã không nén nổi nữa lập tức tràn ra mi, mặc dù có từng trận cuồng phong đang thổi, cũng không thể thổi hết nước mắt đang không ngừng tuôn ra trên khóe mắt của nàng.

Thì ra, cảm giác đau lòng lại khó chịu như vậy!

Nàng cảm giác tim mình giống như đang bị người ta cố gắng xé rách, lại cảm thấy giống như có người đang cầm con dao găm đỏ rực cùng nồng bỏng, một phát đâm vào lòng của nàng.

Mặc dù cũng không có tạo thành vết thương chân chính, nhưng so với bị trọng thương thì còn đau hơn, hơn nữa nghĩ đến vừa rồi Thích Doãn Dương dịu dàng an ủi Hồ Lan Nhi như vậy, càng khiến lòng của nàng đau đến không chịu nổi.

Nhưng mặc dù như thế, nàng cũng sẽ không trách Thích Doãn Dương, trong lòng nàng không oán trách hấn chút nào.

Dù sao, Hồ Lan Nhi cũng yếu đuối như vậy, cảnh ngộ lại bất hạnh như thế, mà vừa rồi đáng vẻ khóc đến hoa lê đâm mưa kia, ngay cả nàng cũng cảm thấy vô cùng đồng tình, huống chi Thích Doãn Dương còn là nghĩa huynh của nàng(HLN).....

Đôi mắt đầm lệ đầy sương mù, Đinh Mạt Mạt đã không còn nhìn rõ đường ở phía trước, thật may Truy Nguyệt là một con ngựa tốt có thể hiểu tâm lý của chủ tử. Nó chạy một đường nhanh như chớp chở chủ tử tới rừng núi, đi tới bên cạnh gốc cây to lớn che trời kia.

Đinh Mạt Mạt nhảy xuống lưng ngựa, đi tới chỗ cây gỗ to lớn sau đó thì tới khe hở to lớn ở giữa khe núi, không nghĩ tới lúc trước Thích Doãn Dương lại có thể tìm được nơi này, dịu dàng an ủi nàng ở chỗ này, ôm nàng, hôn nàng.....

Những hình ảnh này vẫn hiện ão ràng ở trước mắt, mà khi nhớ lại thời khắc ngọt ngào này càng làm cho nàng đau lòng hơn.

Nàng vẫn cho là mình đủ lạc quan, đủ kiên cường, nhưng vào giờ phút này, nàng chỉ có thể tuyệt vọng và không ngừng khóc như

một tiểu cô nương.

Dù cho trời sinh tính nàng có lạc quan thế nào đi nữa thì cũng vô ích, bởi vì bất kể nàng nghĩ như thế nào, cũng cảm giác được mình không có khả năng sẽ hạnh phúc....

Đinh Mạt Mạt không biết rốt cuộc nàng đã khóc bao lâu, chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân như bị rút sạch, cả người cực kỳ mệt mỏi.

Nàng suy yếu nằm co quắp trên đám cỏ khô, nghĩ nơi này tối tăm như vậy....nếu cứ chết đi như vậy, thì hình như cũng không tồi, nàng sẽ không cần phải tiếp tục chịu đựng nỗi đau đớn ở trong lòng rồi.

Nhưng vào lúc này, thân thể nàng chợt lộn ngược lại, nháy mắt sau đó, nàng bị kéo vào một bộ ngực rộng rãi và ấm áp.

Hơi thở dương cương quen thuộc vây quanh nàng, không chỉ khiến Đinh Mạt Mạt kinh ngạc đến ngơ ngẩn, nước mắt thật vẫn và mờ mờ được nhưng giờ lại chảy xuống má lần nữa.

“Thì ra nàng lại trốn tới nơi này.” Thích Doãn Dương đau lòng thở dài.

Mới vừa rồi, thật vất vả mới chờ được tới khi nghĩa muội ngủ thiếp đi, thì lập tức muốn đi tìm nàng, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Hắn lập tức nghĩ tới nơi này, vừa chạy tới chuồng ngựa nhìn, thì quả nhiên không nhìn thấy con ngựa cưỡi Truy Nguyệt của nàng.

Vừa nghĩ tới chắc chắn là nàng lại trốn tới đây không thút thít tới thương tâm, hắn lập tức đau lòng không dứt, lập tức nhảy lên một con ngựa khác, đuổi theo.

Vừa tới nơi này, quả nhiên chỉ thấy dáng vẻ đáng thương của nàng.

Nhìn thấy đôi mắt khóc đến sưng đỏ của nàng, Thích Doãn Dương không khỏi cảm thấy cực kỳ áy náy. Dù tại hắn không tốt, hại nàng vừa khổ sở lại thương tâm như thế.

Rõ ràng là hắn phải bảo vệ, sủng ái nàng, khiến nàng cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ, kết quả là lại để nàng phải đau khổ. Nếu như có thể, hắn hi vọng có thể thay nàng chịu đựng tất cả đau khổ.

Đôi mắt đầm lệ cùng sương mù của Đinh Mạt Mạt nhìn Thích Doãn Dương, ánh mắt cùng giọng nói của hắn lộ ra sự thương tiếc

và yêu thương với nàng, khiến nàng kiềm chế không được ôm hân thật chặt, không ngừng khóc ở trong ngực hân.

Nghe từng tiếng nức nở của nàng, lòng Thích Doãn Dương như bị véo một cái, ôm nàng càng chặt hơn, thật hận không thể đưa thân thể nhỏ nhắn của nàng về vào trong thân thể của mình.

Hai người cứ như vậy ôm chặt nhau một lúc lâu, cho đến khi Đinh Mạt Mạt bỗng dưng nghĩ tới lòng ngực mà nàng đang ôm vốn không thuộc về nàng, nàng thật sự không thể để mình tiếp tục đắm chìm nữa, nên mới cuống quýt giãy dụa muốn lui ra, nhưng Thích Doãn Dương cũng không có buông tay, vẫn ôm chặt nàng như cũ.

Nàng không thể làm gì khác hơn là cắn môi, ép buộc mình cố gắng đè nén xuống tình cảm cuộn cuộn trong lòng ngực, tự nói với mình là phải lý trí hơn một chút thì mới được.

Nếu lại không có cách nào kiềm chế mà chìm đắm trong đó, sẽ chỉ làm mình bị thương nặng hơn, đau hơn thôi!

“Huynh....Huynh tới đây làm gì?” Nàng nghẹn ngào hỏi.

“Đương nhiên là tới tìm nàng.”

“Huynh nên ở lại bên cạnh Lan nhi cô nương, các người....Giữa các người vẫn còn hôn ước, huynh vốn nên thuộc về nàng.” Đinh Mạt Mạt vừa nói xong, cảm giác đau nhói ở tim kia lại kéo tới lần nữa.

Thích Doãn Dương nâng cằm của nàng lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt ưu thương của nàng.

“Nếu như tất cả y theo kế hoạch đã được định ra từ trước, ta quả thật sẽ thành thân với Lan nhi.”

Nghe hắn nói như vậy, Đinh Mạt Mạt càng muốn giãy ra từ trong ngực hắn, nhưng hắn vẫn không buông tay.

“Nhưng trời cao lại cố tình không an bài như vậy, để chúng ta gặp nhau, mến nhau. Mạt Mạt, chúng ta nhất định phải cùng đi chung với nhau, biết không?”

Lời nói chân thành tha thiết của hắn lần này, khiến Đinh Mạt Mạt cảm động tới

rơi nước mắt, nhưng vẫn không có cách nào có thể quên được hôn ước giữa hân và Hồ Lan Nhi.

Đừ sao, Hồ Lan Nhi rõ ràng muốn thành thân với hân!

Nàng vẫn lo lắng chuyện thân thể Hồ Lan Nhi không thể chịu đựng kịch động, cùng chuyện nghĩa phu hân đã thành lập hôn ước cho bọn họ, nàng cùng hân... Chỉ sợ là hữu duyên vô phận, mặc dù hai người thật lòng yêu nhau, nhưng cũng không có cách nào có thể kết thành phu thê như mong muốn!

"Đừng tuyệt vọng như vậy, Mạt Mạt, nhờ ta từng nói gì không? Đối với muội ấy, cho tới bây giờ ta cũng chỉ có tình huynh muội, mà muội ấy cũng giống như ta."

"Nhưng..."

"Mạt Mạt, ta cùng Lan Nhi không thể nào thành thân. Vẫn ta nghĩ thâm, mặc dù ta không thương muội ấy, nhưng vẫn nguyện ý cười nàng, chăm sóc cho nàng cả đời, nhưng mà hiện tại ta gặp vị cô nương mà mình yêu mến, dưới tình huống này thì làm sao có thể cười nàng đây? Như vậy thì cho dù là với nàng (BMM), hay với muội ấy thì đều không bằng. Huống chi muội ấy cũng không cần thương ta, chẳng lẽ nàng (BMM) không cảm giác, được sao? Chỉ vì muội ấy cảm thấy cô đơn cùng vô dụng, mới muốn tìm một chỗ để dựa vào mà thôi."

Đinh Mạt Mạt đau lòng lắc đầu, từng giọt nước mắt rung động rơi xuống giống như từng hạt đậu.

"Tuy là nói như vậy, nhưng mà.... Cho dù Lan Nhi cô nương có lý do gì, thì nàng cũng muốn gả cho huynh..." Nàng nghẹn ngào nói.

"Ta sẽ nói cho muội ấy hiểu, mặc dù không thành thân, thì nàng vẫn vĩnh viễn là nghĩa muội của ta, mà ta vẫn sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt, bảo vệ nàng, sẽ không để nàng cô đơn. Không có ai dựa vào. Tin rằng sau khi nàng hiểu rõ điểm này, thì sẽ không kiên quyết muốn thành thân với ta nữa."

Nghe giọng nói chắc chắn của hân, đau đớn cùng lo lắng trong lòng của Đinh Mạt Mạt đã giảm đi không ít, rốt cuộc cũng lấy lại được một chút hy vọng.

"Nàng thật sự sẽ giải trừ hôn ước với huynh, thành toàn cho chúng ta sao?"

"Nhất định, cho nên đừng khóc nữa, nàng như vậy khiến ta rất đau lòng." Thích Doãn Dương vươn tay, dịu dàng lau đi nước mắt của nàng, giọng nói nghiêm túc: "Mạt Mạt, người ta yêu chính là nàng, người ta muốn lấy cùng chính là nàng, người mà ta muốn chung sống cả đời cũng chỉ có nàng."

Nghe hân nhấn mạnh lặp nữa, Đinh Mạt Mạt cảm động tới nước mắt tuôn trào.

Nàng tin tưởng là chắc chắn áp lực trong lòng hân không hề nhỏ, vẫn còn hân tâm tới cảm giác của nàng nên mới chạy theo an ủi, phần tình cảm này làm sao nàng có thể không cảm động được?

Chỉ là, từ sau khi quen biết hân, nàng động một chút là lại khóc suốt suốt, hơn nữa còn bị hân nhìn thấy, chuyện này thật sự khiến người ta cảm thấy cực kỳ thẹn thùng.

"Ta chưa bao giờ thích khóc như vậy..."

"Nàng thích khóc cũng được, nàng kiên cường cũng được, ta đều yêu nàng."

Thích Doãn Dương cúi đầu, hôn lên nước mắt của nàng, cuối cùng đặt lên môi của nàng, dùng hành động thực tế để nói cho nàng biết... hân yêu nàng nhiều đến bao nhiêu.

Đinh Mạt Mạt không hề dè dặt tình ý của mình nữa, hai tay mảnh khảnh choàng qua gáy của hân, không do dự chút nào đáp lại nụ hôn của hân.

Theo phản ứng ngạo của nàng, từ ôn tồn trở nên nhiệt tình cũng cuồng dã, thân thể hai người có chút nóng lên, càng khát vọng gần nhau hơn.

Ôm hôn triển miển, hai người bọn họ cùng ngã lăn sóng có khò, môi lưỡi nhiệt tình quấn quít, Thích Doãn Dương đưa bàn tay ra thăm dò thân thể của nàng, cách xiêm y khẽ vuốt ve dao động trên thân thể mềm mại của nàng.

Nàng ra khỏi phòng, môi vẫn xuôn a hân ta, đã

Mặc dù Mặt Mạt cam thay xau ho, nhưng cũng không kháng cự, thậm chí còn lớn mặt bắt chước theo hành động của hắn, tay nhỏ bé dao động trên thân thể to lớn của hắn.

Hành động này của nàng giống như đổ dầu vào lửa, khiến toàn bộ dục hóa trong cơ thể Thích Doãn Dương càng thêm rừng rực, vì vậy lửa dục đã không còn có thể ngăn cản được nữa, áo quần của hai người từng món một được cởi ra, cho đến khi không còn chừa lại.

Ở nơi bí mật thuộc về riêng bọn họ, từ từ quanh quẩn tiếng yên tĩnh cùng thở gấp, hai người thật lòng yên nhau, cùng nhau in ấn kỷ vĩnh hằng lên thể xác lẫn tinh thần....

□□□

Sau khi Hồ Lan Nhi ngủ hơn một canh giờ, từ từ tỉnh lại.

Nha hoàn Tiểu Đào lập tức hầu hạ nàng uống thuốc, mà sau khi uống thuốc xong, không chỉ khí sắc của nàng đã tốt hơn nhiều, mà ngay cả thể lực cũng phục hồi không ít.

"Nghĩa huynh của ta đâu?" Hồ Lan Nhi mở miệng hỏi thăm.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, vẫn chưa nhìn thấy Thích Doãn Dương, nàng cho là hắn vẫn luôn hầu hạ ở bên cạnh nàng.

"Tiểu Đào không có nhìn thấy Thích công tử."

"Vậy....Chú tì của người đâu?"

"Chú tì nhà ta đã ra ngoài rồi." Tiểu Đào thật lòng đáp.

Hồ Lan Nhi nhẹ nhõm thở, đưa tay vé chân lên.

"Ta muốn đứng lên một chút."

"Lan nhi cô nương không muốn nghỉ ngơi thêm một chút sao?" Tiểu Đào hỏi, cũng không quên chú tì đã dặn dò nàng phải chăm sóc thật tốt cho vị cô nương này.

"Không cần, mới vừa ngủ, lại uống thuốc, vào lúc này đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Hồ Lan Nhi xuống giường, định đi tìm Thích Doãn Dương.

nhìn thấy Thích Doãn Dương cùng Đình Mạt Mạt vừa xuống ngựa, sau khi dắt ngựa đi vào chuồng mới đi ra.

Liếc thấy bọn họ không chỉ đi cùng nhau, mà tay của hai người còn đan vào nhau, vẻ mặt thân thiết ngăm nhìn nhau thân mật, nhìn một cái cũng biết bọn họ có tình ý với nhau.

Sắc mặt Hồ Lan Nhi khẽ biến, nhắc chân đi tới.

"Doãn Dương ca"

Vừa nhìn thấy nàng, Đình Mạt Mạt vội vàng giẫy dụa khỏi tay của Thích Doãn Dương, lui một bước qua bên cạnh, chỉ sợ sẽ kích thích đến cảm xúc của Hồ Lan Nhi.

Sơ với thái độ không được tự nhiên của Đình Mạt Mạt, thì Thích Doãn Dương lại có vẻ thản nhiên hơn rất nhiều.

Quan tâm hỏi: "Lan nhi, làm sao không nghỉ ngơi nhiều hơn một chút?"

"Ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều. Doãn Dương ca, khi nào huynh mới dẫn ta trở về?"

"Không phải ta đã nói rồi sao? Trước tiên ta sẽ về sơn trang để khắc phục hậu quả, trước hết muối hãy ở chỗ này tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, dù sao bây giờ muối cũng đang mang thai, phải cẩn thận một chút thì mới được."

Hồ Lan Nhi nghe vậy đưa tay đặt lên bụng mình, vẻ mặt có chút bị thương.

"Doãn Dương ca, huynh vì ghét bỏ đứa bé trong bụng ta, mà chân ghét ta sao?" Nàng lo lắng hỏi.

"Đi nhiên là không, muối đừng suy nghĩ quá nhiều." Thích Doãn Dương trả lời không chậm trễ chút nào.

Nàng gặp phải bất hạnh, coi như là người không quen biết thì cũng phải đồng tình, huống chi còn là nghĩa muội của mình.

"Lan nhi, chỉ cần chờ thân thể của người được điều dưỡng tốt rồi, ta lập tức dẫn người về sơn trang."

"Sau khi trở về sơn trang, Doãn Dương ca sẽ luôn chăm sóc cho ta sao?" Hồ Lan Nhi lại hỏi.

"Đó là đương nhiên."

“Đã như vậy, chờ sau khi ta trở về, chúng ta lập tức thành hôn đi!”

Đinh Mạt Mạt nghe vậy cũng dờ, xoay người muốn rời đi, Thích Doãn Dương lại nắm tay của nàng, không để cho nàng đi.

Hắn cũng không nhân tâm để cho nữ nhân mình yêu thương phải đau lòng rơi lệ, cũng không muốn nghĩa muội ôm một mong muốn mà vĩnh viễn cũng không thể thực hiện được.

Mặc dù vào lúc này còn cần phải kiên dè tình trạng thân thể của Hồ Lan Nhi, nhưng nếu mặc cho Hồ Lan Nhi tiếp tục cho là bọn họ sẽ thành thân, đến lúc đó khi biết được chân tướng của mọi chuyện thì chẳng phải sẽ đau đớn hơn sao?

Melody: =))) Nghệ thuật cắt chương.

Mắt thấy khí sắc của Hồ Lan Nhi đã tốt hơn rất nhiều so với vừa rồi, Thích Doãn Dương lập tức cố gắng lấy giọng điệu ôn hòa nói: “Lan nhi, ta vĩnh viễn sẽ thay thế nghĩa phụ chăm sóc cho muội, bảo vệ muội, nhưng mà ta sẽ không thành thân với muội.”

Nghe lời nói của hắn, mặc dù Hồ Lan Nhi đã có dự cảm ở trong lòng, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khủng hoảng cùng bất lực.

“Tại sao? Không phải Doãn Dương ca nói sẽ chăm sóc cho ta sao? Như vậy thì tại sao lại không thành thân với ta?”

“Bởi vì người ta yêu là Mạt Mạt, mà muội cũng không yêu ta, không phải sao?”

Nghe thấy hắn chính miệng nói rõ tâm ý với Hồ Lan Nhi, hốc mắt Đinh Mạt Mạt lập tức ẩm ướt, nếu như không phải sợ rằng sẽ kích thích Hồ Lan Nhi, nàng thật sự muốn nhào vào trong ngực của Thích Doãn Dương.

“Ta....Nhưng.....Nhưng.....” Hồ Lan Nhi có chút cứng họng.

Nàng quả thật không thương Thích Doãn Dương, từ đầu tới cuối chỉ có sự kính trọng đối với huynh trưởng, cho nên trước kia đối với chuyện phụ thân tự tiện thành lập hôn sự, nàng vẫn luôn cảm thấy có chút bài xích.

Nhưng mà, hiện tại nàng đã yêu sai người rồi, hơn nữa còn mang thai, đã mất đi sự trong sạch, thì làm gì có một tương lai hạnh phúc chứ?

Dưới tình huống này, nàng cũng không còn lựa chọn gì khác hơn là gả cho nghĩa huynh, ít nhất như vậy, thì cả đời của nàng sẽ có người để dựa vào, không cần lo lắng việc sau khi sinh đứa bé ra, thì mẫu tử nàng sẽ không có chỗ nào để nương tựa.

Thích Doãn Dương nhìn thấy sự hốt hoảng cùng bất lực ở trong lòng nàng, mở miệng trấn an nói: “Lan nhi, muội đừng lo lắng, cho dù chúng ta không thành thân, thì ta cũng sẽ thay thế nghĩa phụ chăm sóc cho muội cả đời.”

Nghe lời của hắn, Hồ Lan Nhi đấu tranh dữ dội ở trong lòng.

Nàng biết nghĩ huynh đang suy nghĩ cho mình, sau khi nàng đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, hắn vẫn có thể mở lòng để tha thứ cho nàng, thậm chí là hứa hẹn chăm sóc cho nàng cả đời, thì đã là hết tình hết nghĩa, nàng thật sự không nên có thêm yêu cầu gì, nhưng.....Nhưng mà.....

Nghĩ đến mình gặp phải chuyện bi thảm như vậy, mà nữ nhân khác lại có thể có được hạnh phúc tốt đẹp như vậy, nàng cảm thấy cực kỳ không công bằng.

Tàn sao ông trời lại đối xử với nàng tàn khốc như vậy? Để cả đời của nàng bị một tên nam nhân có lòng lang dạ sói phá hủy như vậy!

Hôm nay, nàng bi thảm như vậy, lại còn muốn giống như người khác, nhìn những người khác yêu nhau nhiều như vậy, hạnh phúc, nàng thật sự cảm thấy có chút không cam lòng.

“Ta.....Ta muốn suy nghĩ một chút.....Ta muốn nghĩ ngơi thêm một lát nữa....”

“Ừ, chuyện quan trọng nhất của mọi bây giờ là phải tịnh dưỡng thân thể thật tốt, nên nghĩ ngơi nhiều thêm một chút đi!”

Hồ Lan Nhi gật đầu một cái, để cho Tiểu Đào đỡ nàng về phòng để nghỉ ngơi.

(^_^ Đồi tiếp xung hô ở đây nha. Cho nó thân mật thêm tí)

Họ vừa mới rời đi, Thích Doãn Dương lập tức dịu dàng ngắm nhìn Đinh Mạt Mạt.

“Này, nàng không cần phải lo lắng nữa rồi!” Hắc mím cười nói.

Đinh Mạt Mạt gật đầu một cái, trong mắt hiện lên một tầng lệ quang(nước mắt).

“Cám ơn chàng.”

Nàng biết trừ việc không muốn để cho Hồ Lan Nhi ôm mong đợi, hẳn lại nói rõ ràng vào lúc này như vậy, có một phần nguyên nhân là vì nàng.

Hắn thật lòng muốn che chở, cưng chiều nàng, không muốn nàng chịu chút uất ức nào. Sao nàng lại may mắn như vậy, có thể có được một nam nhân thật lòng đối xử tốt với mình như thế.

“Ngốc à, nói cảm ơn với ta làm gì? Chỉ cần nàng không cần đau lòng khổ sở nữa là được rồi.”

“Sẽ không, ta sẽ không bao giờ một mình trốn khóc thút thít nữa.” Đinh Mạt Mạt mỉm cười cam kết.

Có hẳn chân thành cùng tha thiết yêu thương như vậy, nàng tin tưởng mình sẽ không đau lòng và rơi lệ nữa.

“Vậy....chàng định khi nào thì về Khiếu Vân Sơn Trang?”
Nàng quan tâm hỏi.

“Ta định lập tức lên đường, chuyện của sơn trang rất cấp bách, thật sự không thể trì hoãn tiếp nữa.”

Đinh Mạt Mạt gật đầu

một cái, biết hẳn đang lo lắng.

"Ta biết rồi, chàng hãy an tâm mà lên đường! Ta sẽ giúp chàng chăm sóc cho Lan nhi cô nương."

"Cảm ơn nàng, thật tốt và chu đáo rồi."

"Đừng nói như vậy, nên nhanh chóng giải quyết xong chuyện này mới là quan trọng." Đinh Mạt Mạt nói, tự đáy lòng hi vọng rằng tất cả sẽ có một kết thúc tốt đẹp.

□□□

Hồ Lan Nhi giống như đang cố gắng muốn trốn tránh vấn đề, vẫn nằm ngoi và nghĩ ngoi ở trên giường, cho đến sáng sớm hôm sau mới thức dậy.

Đứng xong đồ ăn sáng, sau khi Cửu Đào hầu hạ nàng uống thuốc xong, thì lấy cái chén trống không đi.

Hồ Lan Nhi đi ra khỏi phòng, không nhìn thấy Thích Doãn Dương, cũng không nhìn thấy Đinh Mạt Mạt.

Nàng một thân một mình tùy ý đi dạo trong dinh viện, đi tới chuồng ngựa, không khỏi nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua khi mười ngón tay của hai người Thích Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt đan vào nhau.

Một chút tối tăm xẹt qua đáy mắt của Hồ Lan Nhi, nàng nhắc chân đi tới, đưa tay sờ vào con ngựa ở trong chuồng, tâm tình càng thêm bất an.

Trái qua hơn hai khắc, thì Đinh Mạt Mạt đi tới, vừa nhìn thấy Hồ Lan Nhi, cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ lại có thể nhìn thấy nàng ở chỗ này.

"Lan nhi cô nương, hôm nay thân thể có tốt hơn chút nào không?" Đinh Mạt Mạt quan tâm hỏi.

Hồ Lan Nhi giống như bị giọng nói của nàng làm hết hồn, nhanh chóng xoay người. Vừa nhìn thấy Đinh Mạt Mạt, ánh mắt của nàng có chút không tự nhiên.

"Đa tạ Đinh cô nương đã quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều rồi." Giọng Hồ Lan Nhi có chút cứng đờ, đáy mắt ẩn hiện chút ánh sáng phức tạp.

Đối với việc Đinh Mạt Mạt có thể ở cùng với nam nhân mà mình yêu mến, mà người nam nhân kia chính là Doãn Dương ca người vốn nên cưới nàng, nàng lập tức cảm thấy không có chút tự vị. (ý nói là có cảm giác không đúng đại loại là khó chịu hay không được tự nhiên)

Hồ Lan Nhi nhìn nàng, nhất đến lúc tuôn hồ của

Cho dù nàng biết rằng mình cũng không thật sự yêu thích Doãn Dương ca, nhưng nàng vẫn khó có thể quên.

Cả buổi tối, chuyện Doãn Dương ca đã lên tiếng nói rằng hẳn yêu Đinh Mạt Mạt, không muốn cưới nàng, những lời nói đó không ngừng vang vọng trong đầu, khiến nàng trầm trọc.

Nàng biết sau khi nàng làm ra chuyện khó có thể khiến cho Doãn Dương ca tha thứ, nhưng mà hẳn vẫn hứa sẽ chăm sóc cho nàng, thì nàng nên cố lòng cảm kích.

Nhưng mà, nàng lại không nhìn được nghĩ thâm, sau khi Doãn Dương ca cùng Đinh cô nương và sinh con, thì có lẽ sẽ không thể dung nạp "Ngoại nhân" như nàng nữa rồi, vậy thì phải làm sao?

Chuyện này khiến nàng càng nghĩ càng trở nên rối rắm, mặc dù biết Doãn Dương ca hứa cam kết đã là hết tình hết nghĩa rồi, nhưng mà muốn nàng không chút bận tâm mà chúc phúc cho bọn họ, thì thật sự là rất khó...

"Vậy thì tốt rồi, nếu người khác biết tình trạng sức khỏe của người đã chứng minh tốt hơn rất nhiều, thì nhất định sẽ cảm thấy an tâm hơn rồi." Đinh Mạt Mạt mỉm cười nói.

Nghe nàng nhắc tới Thích Doãn Dương, nét mặt Hồ Lan Nhi càng thêm căng thẳng.

"Doãn Dương ca đâu?"

"Hắn trở về Khiếu Vân Sơn Trang rồi." Đinh Mạt Mạt mở miệng đáp, trong lòng không khỏi nhớ tới tình hình của Thích Doãn Dương.

Khoảng cách giữa Khiếu Vân Sơn Trang và Mã trường Đinh gia chỉ có hai ngọn núi, vì chắc là hắn đã về tới Khiếu Vân Sơn Trang từ hôm qua rồi, không biết hiện tại như thế nào?

"Đây. Con ngựa đen độc này là của người sao? Nó thật đẹp."

Hồ Lan Nhi khẽ vuốt ve Truy Nguyệt trong chuồng ngựa, hôm qua khi nàng nhìn thấy bọn họ cười đùa trở về, Đinh Mạt Mạt đã cưỡi con ngựa đen màu trắng này.

"Đúng vậy, nó là ngựa của ta, cũng là người bạn tốt nhất của ta." Đinh Mạt Mạt đáp.

Cho dù nàng biết rằng mình cũng không thật sự yêu thích Doãn Dương ca, nhưng nàng vẫn khó có thể quên.

Thích Đoãn Dương vào hôm qua, nghĩ tới nữ nhân này lại có được hạnh phúc mà nàng không thể có được, trong lòng vừa thật hâm mộ, lại ghen tỵ.

Nàng khẽ thở dài yên ả, mặt tịch mịch nói: "Dinh cô nương thật may mắn, có thể tìm được người thật lòng yêu người..."

Dinh Mạt Mạt hơi căng đờ, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Nàng vội vàng khỏa lấp khẽ an ủi: "Lan nhi cô nương chớ lo lắng, ta thấy chỉ là người thuộc về người còn chưa xuất hiện thôi, đợi thời cơ tới, người nhất định cũng sẽ có hạnh phúc thuộc về mình."

Hồ Lan Nhi lắc đầu một cái, thần sắc âm đạm.

"Không.....Sẽ không... Nếu ta đưa mắt đi trong sạch, có lẽ còn có thể, nhưng mà bây giờ... Còn ai có thể lấy tàn hoa bại liễu (cánh hoa bị vùi dập) như ta đây?" Giọng nói của nàng tràn đầy ảm đạm cùng hối hận.

Mặc dù Dinh Mạt Mạt đồng tình với nàng, cũng rất muốn an ủi nàng, nhưng bây giờ nàng không biết phải làm sao, mới có thể làm cho tâm tình của Hồ Lan Nhi tốt hơn.

Hồ Lan Nhi rũ mi xuống, nói: "Không phải Dinh cô nương muốn đi ra ngoài sao? Chớ trì hoãn chánh sự vì ta, vậy sẽ khiến ta không yên tâm."

Dinh Mạt Mạt chần chờ một chút, đứng là nàng nên đi tuần tra mã trường rồi, nhưng nàng có chút không yên lòng đối với cảm xúc rõ ràng đang suy sụp của Hồ Lan Nhi.

"Đừng lo lắng cho ta.....ta sẽ không có chuyện gì, người cứ lên đường đi!"

Dinh Mạt Mạt liếc thấy Tiểu Đào đã đi tới, nghĩ thầm có Tiểu Đào theo hầu hạ bên cạnh, nàng có thể dùng một canh giờ để đi tuần tra mã trường, chắc cũng sẽ không gặp chuyện gì không may.

"Vậy cũng tốt, ta đi tuần tra mã trường, nếu có gì cần, xin cứ việc phân phó Tiểu Đào."

"Ta biết rồi, Dinh cô nương không phải lo lắng cho ta, mau lên đường đi!" Hồ Lan Nhi lên tiếng thúc giục lần nữa: "Ta thấy chắc Truỵ Nguyệt đã đợi không kịp muốn đi ra ngoài để tàn bọ rồi đó!"

Dinh Mạt Mạt gạt đầu một cái,aat Truỵ Nguyệt từ trong chuồng ngựa ra. Truỵ Nguyệt cái đầu hí một tiếng, dường như cảm xúc có chút nóng nảy.

"Làm sao rồi? Người tốt bị gì vậy?"

Dinh Mạt Mạt sờ nhẹ mặt nó khẽ trấn an, Truỵ Nguyệt không chỉ vền vẹn lắc đầu, mà còn phun khí về phía Dinh Mạt Mạt.

"Được rồi, Truỵ Nguyệt, bé ngoan, chờ câu kinh, ta sẽ dẫn người ra ngoài chạy một chút, người sẽ rất nhanh vui vẻ thôi."

Dinh Mạt Mạt xoay người lên ngựa, một lòng muốn nhanh chóng đi tuần tra mã trường.

Thích Đoãn Dương từng cam kết, chỉ cần giải quyết hết tất cả chuyện trong sơn trang, sẽ lập tức trở về bên cạnh nàng, mà nói không chừng chờ đến khi nàng trở về nhà, thì Thích Đoãn Dương cũng đã về!

Chỉ cần nghĩ tới đây, Dinh Mạt Mạt lập tức đợi không kịp muốn nhanh chóng đi tuần tra hết mã trường, nhanh chóng về nhà để chờ đợi.

"Giá!" Dinh Mạt Mạt nắm chặt dây cương, thét mắng một tiếng, Truỵ Nguyệt lập tức nhấc chân lên, chờ chỉ từ vọt ra khỏi cửa chính của Dinh gia.

"Lan nhi cô nương, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một lát không?" Tiểu Đào cung kính hỏi.

Hồ Lan Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Bỗng nhiên ta muốn uống chút canh nóng, không biết có thể thuận tiện nhờ phòng bếp chuẩn bị dùm ta được không?"

"Đi nhiên có thể." Tiểu Đào gạt đầu một cái: "Nô tỳ sẽ đi vào phòng bếp chuẩn bị cho Hồ Lan Nhi cô nương, trước tiên xin Hồ Lan Nhi cô nương hãy quay về tám phòng đi!"

"Được."

Mặc dù ngoài miệng Hồ Lan Nhi đã cam kết như vậy, thế nhưng sau khi Tiểu Đào rời đi, nàng cũng không trở về gian phòng, mà trái lại còn đi ra cửa chính, ánh mắt không chớp cũng không nháy nhìn chăm chăm vào con Bạch mã đơn độc ở phía xa kia, vẻ mặt lộ ra sự dõng mãnh cùng oán hận không thể nào che giấu được, thật hận người có được hạnh phúc không phải là nàng....

Chương 8

Đinh Mạt Mạt vừa mới rời khỏi Đinh gia không bao lâu, thì không biết tại sao Truy Nguyệt, đột nhiên kích động ngửa mặt lên trời hí.

Nó không chỉ không nghe theo sự điều khiển của nàng để đi về hướng mã trường, mà ngược lại còn bắt đầu nóng nảy nhảy về phía trước, quả thật giống như là đang nổi cơn điên.

“Sao vậy? Truy Nguyệt!” Đinh Mạt Mạt cực kỳ kinh ngạc.

Nàng quán chặt dây cương trong tay, muốn khiến cho Truy Nguyệt ổn định lại, nhưng nó lại càng lúc càng kích động, hoàn toàn không nghe theo sự sai bảo của nàng.

Tình huống khác thường này, khiến Đinh Mạt Mạt vừa kinh ngạc lại vừa sợ.

Nàng ép buộc mình tỉnh táo lại, cố gắng muốn không chế con ngựa đang nóng nảy, nhưng lại tốn công vô ích. Bình thường thì tính tình của Truy Nguyệt rất ôn hòa nhưng giờ lại giống như bị cái gì đó kích thích, cảm xúc nóng nảy đến khác thường.

Sau khi ở tại chỗ nhảy về phía trước, thậm chí Truy Nguyệt còn không ngừng giơ cao chân lên, giống như là muốn hung hăng vút nàng từ trên lưng ngựa xuống vậy.

Dưới tình huống Truy Nguyệt hoàn toàn mất đi sự khống chế, thì Đinh Mạt Mạt cũng chỉ có thể nắm chặt dây cương, cố gắng để cho mình không bị rơi xuống, nhưng dường như Truy Nguyệt rất nóng nảy muốn vút nàng xuống, khiến cho tình huống trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Trong lúc nó đang mạnh mẽ nhảy về phía trước, thì đột nhiên thân thể Truy Nguyệt bị mất ổn định và ngã lật, mà Đinh Mạt Mạt cũng lập tức bị quăng xuống, té ngã trên mặt đất.

Chỉ kém một chút xíu như vậy, nàng cũng bị té ngã xuống đất và vừa vặn đè lên mình Truy Nguyệt.

Vậy mà, mặc dù không bị con ngựa đè lên, nhưng bị té nặng nề như vậy vẫn khiến cho cả người nàng đau đớn đến không chịu nổi, nhưng nàng lại không để ý tới vết thương của mình, nhớ lại tình huống của Truy Nguyệt.

Nó vẫn luôn là con ngựa tốt có tính tình ôn hòa, mà hôm qua khi nàng cưỡi Truy Nguyệt về thì nó vẫn còn rất tốt, làm sao lại mất không chế và nổi điên như vậy?

Chuyện này không đúng lắm, cuối cùng thì nó bị gì vậy?

Lúc Đinh Mạt Mạt cố nhin đầu muốn bò dậy, chợt nghe một tiếng thét vô cùng lo lắng.....

“Mạt Mạt?!”

Nghe giọng nói quen thuộc, nàng vui mừng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Thích Doãn Dương đang phóng ngựa chạy băng băng đến đây, chỉ trong chốc lát sau thì đã đến bên cạnh của nàng.

Thích Doãn Dương cơ hồ không kịp đợi đến khi con ngựa dừng bước lại, lập tức tự mình nhảy xuống ngựa, lòng như lửa đốt chạy tới bên cạnh Đinh Mạt Mạt.

“Mạt Mạt, làm sao nàng lại bị ngã xuống ngựa vậy? Nàng có khỏe không? Có bị thương ở chỗ nào không?” Hắn lo âu hỏi, vẻ mặt và giọng nói cũng lộ ra tràn đầy đau lòng.

Mới vừa rồi khi hắn đang trên đường giục ngựa chạy về, xa xa đã nhìn thấy một con ngựa bị mất khống chế. Hắn kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), lập tức chạy tới.

Khi hắn vừa mới nhận ra người ở trên ngựa là nàng, thì vô cùng sốt ruột, nhưng còn chưa kịp chạy tới bên cạnh nàng, thì nàng đã bị ngã xuống lưng ngựa rồi.

Trơ mắt nhìn nàng rơi xuống, máu cả người hấn như bị đông cứng thành băng!

Thật may là vào lúc này ý thức của nàng vẫn còn tỉnh táo, cũng không có ngoại thương trên người, dường như cũng không quá nghiêm trọng, xem như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Nhưng mà.....Tại sao lại như vậy? Thật không có đạo lý!

Hắn đã từng thấy qua thuật cưỡi ngựa điêu luyện của nàng, huống chi Truy Nguyệt lại là con ngựa yêu thích của nàng, làm sao có thể nổi điên và mất không chế đến mức quăng chủ tử ngã xuống như vậy chứ?

Đinh Mạt Mạt vốn đang bị tình huống Truy Nguyệt mất không chế dọa cho tâm thần bất định, vào lúc này lại nhìn thấy hấn, tâm tình lập tức được yên ả lại không ít.

Nàng thử khê động thân thể của mình, nhưng cả người đau đớn làm cho mi tâm của nàng khê chau lại, nhưng sợ Thích Doãn Dương sẽ lo lắng, lập tức vội vàng nâng lên một nụ cười.

“Chỉ là bị thương một chút thôi, chỉ là thương tích ngoài da, không có gì đáng ngại.”

“Thật sao? Nàng đừng cậy mạnh nữa, bị thương lại không dám nói.” Thích Doãn Dương không quá yên tâm.

“Sẽ không, ta thật sự không có gì đáng ngại, chàng quên ta cũng có chút công phu sao, hơn nữa thân thể còn khỏe mạnh, không nhu nhược như cô nương bình thường.”

Thấy nàng dường như không có gì đáng ngại, rốt cuộc Thích Doãn Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi nàng bị rơi xuống như vậy, lại chỉ bị chút ngoại thương, thì nàng đã rất may mắn rồi.

Chỉ là cho dù như thế, thì chân mày Thích Doãn Dương vẫn nhíu chặt lại.

“Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Làm sao nàng lại bị rơi xuống như vậy?”

“Ta cũng không biết....” Đinh Mạt Mạt tương đối hoang mang, từ lúc chào đời tới giờ đây là lần đầu tiên nàng bị rơi như vậy! “Mới vừa rồi Truy Nguyệt có cái gì đó rất lạ....Ta phải đi xem tình trạng của nó một chút.”

Thích Doãn Dương đỡ nàng, đi tới bên người Truy Nguyệt.

Trải qua sự vài vò và té ngã vừa rồi, Truy Nguyệt cũng bị thương, không nóng nảy cùng mất khống chế nữa, mà suy yếu nằm

trên mặt đất, đáng vẻ con ngựa yêu thích của mình bị thương mê mang khiến nàng cực kỳ đau lòng.

“Truy Nguyệt đáng thương, cuối cùng người bị gì vậy?” Nàng đưa tay ra dịu dàng vuốt ve con ngựa, trong lòng không hề trách nó một chút nào, bởi vì nàng biết chuyện này xảy ra như vậy thì nhất định là có nguyên nhân.

“Cuối cùng thì tình huống vừa rồi như thế nào?” Thích Doãn Dương hỏi.

Đinh Mạt Mạt nhớ lại, nói: “Lúc ở chuồng ngựa thì cảm xúc củ Truy Nguyệt đã có chút nóng nảy, mà sau khi ta lên lưng ngựa, thì tình trạng càng thêm nghiêm trọng, nó giống như đang vội vã muốn vút ta xuống, không ngừng mạnh mẽ nhảy về phía trước.”

Sau khi lên ngựa, thì Truy Nguyệt lập tức vội vã muốn vút nàng xuống? Dưới tình huống thế nào, thì sẽ khiến cho một con ngựa hiền lương có thể hành động như vậy?

Thích Doãn Dương nhìn Truy Nguyệt, căn kẽ suy tư tới lời của nàng....., chợt lóe lên một ý tưởng trong đầu.

Hắn lập tức tiến lên kiểm tra con ngựa, sau khi lục lợi hồi lâu, thì ngón tay bị dính một dống máu nóng tanh.

Quả nhiên không sai!

Tròng mắt đen của Thích Doãn Dương khẽ nhú lại, vừa gởi yên ngựa xuống vừa nhìn, phát hiện ra một cây trâm bị gãy, bén nhọn đâm vào thân thể của Truy Nguyệt, vết thương vẫn còn đang chảy máu.

Bị thương nghiêm trọng như vậy, cũng khó trách Truy Nguyệt có tình tình ôn hòa lại nổi điên đến mất không chế!

“Trời ạ....” Đinh Mạt Mạt hạ thấp giọng điệu, trong lòng nhéo chặt: “Tại sao lại có thể như vậy? Truy Nguyệt thật đáng thương....”

Đinh Mạt Mạt vì Truy Nguyệt mà đau lòng đến rơi nước mắt, nhưng sắc mặt Thích Doãn Dương ở bên cạnh lại tái xanh vẫn nhìn chăm chăm vào đoạn trâm có khắc hoa lan kia.

Hắn biết chủ nhân của cây trâm cài tóc này là ai, chính là nghĩa muội của hắn Hồ Lan Nhi!

Bởi vì trong tên nàng có một chữ “Lan”, vì vậy nên Hồ Lan Nhi cực kỳ yêu thích hoa lan, cơ hồ tất cả đồ trang sức đều có khắc hoa lên ở trên.

Tâm tình của hắn nặng nề khẽ ngẩng đầu thoáng nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy Hồ Lan Nhi đang núp ở cửa chính Đình gia, lặng lẽ

nghe đầu ra nhìn lên chuyện ở nơi này.

Sắc mặt Thích Doãn Dương trầm xuống, mở miệng quát mắng:
“Lan nhi, tới đây!”

Hồ Lan Nhi cứng đờ bên cạnh cửa, chân chờ một lúc lâu, mới nhấc chân đi tới.

“Doãn....Doãn Dương ca....” Nàng ngập ngừng khẽ gọi.

“Là người tấy máy tay chân trên lưng ngựa phải không?” Thích Doãn Dương hất cao giọng hỏi.

Nghe thấy hấn chất vấn, Đinh Mạt Mạt

cực kỳ kinh ngạc, không thể tỉnh được lại là Hồ Lan Nhi giờ trở quý.

Chỉ là suy nghĩ kỹ lại một chút, thì mới vừa rồi lúc nàng tiến về phía chuồng ngựa, không biết Hồ Lan Nhi đã ở chỗ đó được bao lâu, gần như cô cơ hội lặng lẽ tấy máy tay chân ở trên người của Truỵ Nguyệt.

"Ta.... Ta không..... Ta không có...."

Hồ Lan Nhi bị ánh mắt nghiêm nghị của Thích Doãn Dương làm sợ hãi, trong lòng nàng hồi hoảng một hồi, cả lâm phù nhận, nhưng mà về mặt chốt dạ cũng giọng nói đã sớm làm lộ ra chân tướng.

Thích Doãn Dương cắn răng, bị lừa giận cuồng đốt ở trong lòng ngực.

Ban đầu, lúc biết chuyện nghĩa muội cùng Ngụy Thừa Tự muốn mưu hại hắn, hắn cũng không tức giận như vậy, nhưng vừa nghĩ tới nghĩa muội có ý đồ sát hại nữ nhân mà hắn yêu mến, hắn lập tức giận đến không kiềm chế được.

Nếu không phải bản tâm chuyện nàng là nghĩa muội của hắn, sợ rằng hắn đã hung hăng ra tay dạy dỗ nàng một trận rồi!

"Mạt Mạt cùng người không thù không oán, tại sao người lại làm như vậy?" Hắn chỉ rống chất vấn.

Lúc trước, khi nghĩa muội nhếch nhác suy yếu chạy tới, còn ngây đi, trước tiên Mạt Mạt đã cho nàng vào trong phòng, mời đại phu tới chữa trị cho nàng, thân chỉ còn phân phó nha hoàn chăm sóc nàng cẩn thận, có thể nói là ân nhân của nàng.

Mà vào lúc này, thế nhưng nàng không chỉ không muốn báo đáp ân nhân mà còn muốn mưu hại Mạt Mạt, thật sự quá ghê tởm!

"Ta thật không ngờ người lại có thể làm ra chuyện này! Mạt Mạt vô tội! Tại sao người lại muốn thương tổn nàng?" Hắn tức giận thốt hỏi.

Mặc dù Hồ Lan Nhi tự biết hổ thẹn, nhưng lại không chịu nổi hắn nói con thịnh nộ chất vấn, lại nghĩ tới hai người họ hạnh phúc yêu nhau như thế, một chút oán khí lập tức dâng lên trong lòng.

Nàng cắn môi, giọng nói kích động la âm lên: "Làm sao nàng lại vô tội? Nàng đoạt đi Doãn Dương của người vốn nên thuộc về ta!"

"Ta nói rồi..... Ta thật sự..... Thích Doãn Dương chỉ....."

Thích Doãn Dương vừa nghe, càng cảm thấy thất vọng và đau lòng hơn nữa.

"Ban đầu nếu người không đặt bẫy muốn đưa ta đến chỗ chết, thì ta sẽ gặp Mạt Mạt sao? Ta đã tha thứ cho ý đồ mưu hại của người, không ngờ chẳng những người không có tính ngộ, mà hiện tại còn có ý định tổn thương Mạt Mạt! Nếu như nghĩa phụ vẫn còn, nhất định sẽ cảm thấy đau lòng không thôi, bởi vì ngay cả lòng ta cũng cảm thấy cực kỳ nguội lạnh! Người vốn là một cô nương tốt có tính tình thiện lương, làm sao lại biến thành như vậy?"

Lời nói nặng nề cùng nghi ngờ lần này, khiến sắc mặt Hồ Lan Nhi trắng bệch.

Nàng không khỏi hồi tưởng lại việc khi phụ thân còn sống thì rất yêu thương và cưng chiều nàng, trải qua nhiều năm như vậy, nàng ở dưới sự bảo vệ giữa cha và nghĩa huynh, vẫn không buồn không lo, cũng chưa bao giờ muốn sát hại bất cứ kẻ nào.

Nhưng..... Từ khi biết Ngụy Thừa Tự, nàng lại bất tri bất giác thay đổi.

Nàng trở nên ích kỷ, trở nên cố chấp để đạt được mục đích không từ bất cứ thủ đoạn nào, giờ phút này bị nghĩa huynh nói lời nặng nề như thế, lại cắn thân nhờ lại chuyện mấy ngày nay mình đã làm, nàng đột nhiên cảm thấy khuôn mặt của mình thật đáng ghét!

Hồ Lan Nhi che giấu sắc mặt, cảm thấy rất xấu hổ.

Mà lửa giận của Thích Doãn Dương vẫn chưa giảm tiếp tục trách cứ: "Tại người tình tảo lại suy nghĩ một chút, chuyện người đã làm vào mấy ngày nay, không phụ lương tâm của người sao? Người vì lợi ích của bản thân, không tiếc tổn thương người khác, vì vậy mà có biết bao nhiêu người chết, nhưng người lại vô tội! Giống như Tôn bá tổng quản, khi ông ấy còn sống đã đối xử với người rất tốt, quá thật đã yêu thương người giống như nữ nhi của mình!"

Lòng Hồ Lan Nhi níu chặt, trong đầu hiện lên mặt mũi hòa ái của tổng quản, vị trưởng bối hiền lành nhân hậu kia, giống như người thân của nàng, tuy nhiên người đó.... lại....

Tình ngộ cùng ân hận khiến nước mắt nàng ào ào rơi xuống, Hồ Lan Nhi chỉ cảm thấy không đặt dung thân.

Lần này, nàng thật sự đã biết mình phạm phải sai lầm khó tha thứ đến cỡ nào rồi.

Mặc dù Ngụy Thừa Tự âm hiểm hung tàn nhưng về

Thấy tràn đầy nước mắt hối tiếc trên mặt nàng, Đinh Mạt Mạt lại không đành lòng, đưa tay ra khẽ kéo ống tay áo của Thích Doãn Dương, thì thầm cầu xin tha thứ dành cho Hồ Lan Nhi.

"Được rồi, quên đi, dù sao thì ta cũng không có bị thương nặng, nếu chuyện đó qua rồi thì cứ xem như là quá khứ, từng nói nước

Nàng tốt bụng tha thứ, khiến Thích Doãn Dương cảm động không thôi, tức giận trong lòng đã thoáng chốc giảm đi không ít.

Hắn thở ra, lau đi vết nước mắt chưa khô của nàng, nói: "Thật may là nàng không có việc gì, nếu như nàng xảy ra chuyện gì không hay, thì ta tuyệt đối không thể tha thứ cho mình."

Đinh Mạt Mạt không nhịn được, liếc thấy ở cửa chính có mấy tên tôi tớ nghe xao xao nên ghé đầu nhìn quanh, nàng lập tức hỏi: "Nghe nói đầu mau tôi đây! Cảnh Truy Nguyệt vào trong chuồng ngựa, mau nhờ đại phu tôi chữa thương cho nó!"

Chỉ sau chốc lát, năm, sáu tên gia đình chạy ra, cẩn thận vâng lời từng tí cùng nhau gánh Truy Nguyệt vào.

"Đúng rồi." Bỗng nhiên Đinh Mạt Mạt nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, vội vàng mở miệng hỏi: "Chàng ta trở lại, đã giải quyết xong chuyện của sơn trang rồi sao? Tên Ngụy Thừa Tự kia đã bị bắt, đưa tới quan phủ để xử lý rồi sao?"

Mới vừa rồi nàng bị tình trạng của Truy Nguyệt dọa sợ, quên quên hỏi vấn đề quan trọng này.

"Không, không thấy hắn."

"Không thấy?!"

Thích Doãn Dương gật đầu một cái, mày rậm nhíu chặt.

"Theo như lời nói của bọn họ ở trong sơn trang, khi bọn họ đánh nhau với Ngụy Thừa Tự, sau khi thuận lợi tể Lan Nhi chạy thoát, có lẽ tên kia sợ Lan Nhi sẽ đi báo quan, cho nên sau khi đã thương thương mấy tôi tớ, lập tức chạy mất tăm."

trước mặt Ngụy Thừa Tự anh ta ném hàng ăn, nhưng vì công lại không thể xưng là hàng nhất được, chắc chắn hẳn biết nếu như mình bị đông đảo quan binh vây bắt, thì cũng chỉ có thể khoan tay chịu trời, vì vậy mới có tư tưởng sợ hãi muốn chạy trốn!

Vừa biết được chuyện này, hậu nghĩ thầm không chừng Ngụy Thừa Tự đã nghe thấy chuyện ở Mã trường Đinh gia, thậm chí còn đoán được nghĩ muội sẽ đi tìm hắn.

Hắn lo lắng là có thể tên kia sẽ không từ bỏ ý đồ, nói không chừng sẽ dùng âm mưu hiểm ác gì đó, vì vậy đã xin quan phủ phái một số người tới bảo vệ sơn trang, đợi đến khi Ngụy Thừa Tự quay lại, thì hắn sẽ lập tức trở về.

"Chúng ta vào nhà trước đi!" Thích Doãn Dương nói.

"Ừ." Đinh Mạt Mạt gật đầu một cái.

Đang lúc bọn họ định vào trong nhà thì Hồ Lan Nhi lại quý xuống trước mặt họ.

"Doãn Dương ca, Mạt Mạt tỷ.... Thật xin lỗi, muội thật sự.... Muội thật sự đã rất quá đáng, đã làm chuyện rất quá đáng.... Lần này muội thật sự biết sai rồi.... Cầu hai người tha thứ cho muội...."

Nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc kể lể của nàng, Thích Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt cũng cảm nhận được sự sám hối của nàng rồi.

Thích Doãn Dương nắm tay nàng, giọng thờ dài, nói: "Chúng ta có tình nghĩa huynh đệ, chỉ cần muội thật lòng hối cải, đương nhiên ta sẽ tha thứ cho muội, chỉ cần muội đừng làm ra chuyện như vậy nữa là được rồi."

"Không đâu! Tuyệt đối sẽ không! Muội có thể thề với trời, nếu muội lại có chút lòng dạ muốn hại người, nguyện bị thiên lôi đánh, không được chết từ từ!" Giọng Hồ Lan Nhi kích động nói ra lời thề độc.

"Được rồi, chờ quý, nhanh chóng đứng lên đi!" Đinh Mạt Mạt mau chóng kéo nàng đứng dậy, giọng nói dần dần dõng dạc: "Đấy giờ muội còn đang mang thai, phải chú ý tới thân thể."

Cảm nhận được nàng thật lòng quan tâm, Hồ Lan Nhi lệ nóng doanh tràng (nước mắt vui mừng), trong lòng vừa xấu hổ lại cảm động.

"Mạt Mạt tỷ, thật xin lỗi.... Về sau, tỷ chính là tấn tẩu của ta, ta nhất định sẽ tôn kích tỷ như tôn kích Doãn Dương ca vậy."

Một tiếng "Tấn tẩu" được phát ra này, khiến tất cả ăn oán hóa như không trong nháy mắt.

"Được rồi, Chúng ta mau vào nhà đi!"

Dinh Mạt Mạt dắt tay của nàng, cùng Thích Doãn Dương đi vào Dinh gia.

Chính vào lúc bọn họ đang bước vào cửa của Dinh gia, một bóng người chợt hiện ra.

Thích Doãn Dương cẩn thận bảo vệ hai nữ nhân ở sau lưng, nhìn chăm chú phía trước. Tên trước mắt này không phải là Ngụy Thừa Tự sao?

Hồ Lan Nhi cũng nhìn thấy hắn, giận đến chỉ vào mặt hắn mắng to: "Người cái tên điên này, tôi nói này làm gì?"

"Cẩn thận một chút, hai người lui về phía sau một chút, để ta đối phó với người này." Thích Doãn Dương nói với Dinh Mạt Mạt và Hồ Lan Nhi.

Hắn đang hận không thể bắt được Ngụy Thừa Tự, không ngờ người này lại tự đưa tay vào, tiết kiệm đám hắn không ít chuyện.

Hôm nay hẳn là có thể tự tay bắt được tên khốn đã làm nhiều chuyện tội ác tày trời này, giao cho quan phủ!

"Lan nhi, ta sai rồi! Xin nàng tha thứ cho ta!" Ngụy Thừa Tự lộ ra vẻ mặt hối tiếc ta âm lên.

Hành động ngoài dự liệu này, khiến Thích Doãn Dương, Dinh Mạt Mạt cùng Hồ Lan Nhi cực kỳ kinh ngạc.

Hồ Lan Nhi nhìn chăm chú vào hắn, cắn răng nghiến lợi mắng: "Người đường tước mình già mà sa mưa như vậy, thì ta sẽ lập tức đính bẫy! Ta sẽ không hao giờ tin người nữa!"

"Không, Lan nhi, ta thật lòng yêu nàng, chỉ là bị quyền lực cùng già tâm che mờ lý trí, mới có thể làm ra nhiều chuyện mất trí như vậy, Lan nhi, ta yêu nàng! Cũng yêu đứa bé của chúng ta!"

Nghe hẳn nhắc tới đứa bé, vẻ mặt Hồ Lan Nhi cứng đờ, đôi tay không tự chủ được vuốt lưng.

“Lan nhi, chúng ta làm lại từ đầu được không? Lần này, ta bảo đảm sẽ đối xử với nàng thật tốt.” Mặt Ngụy Thừa Tự khẩn cầu nói: “Lan nhi, để ta đền bù cho nàng! Xem như không để ý chuyện ta thật lòng tình ngộ, thì cũng phải thể diện của con chúng ta, chẳng lẽ nàng nhận tâm để cho nó vừa ra đời đã không có phụ thân rồi sao?”

Lời nói này, khiến lòng của Hồ Lan Nhi không khỏi dao động. Nghĩ đến nàng vừa mới hoàn toàn sấm ngộ, nói không chừng giờ phút này Ngụy Thừa Tự cũng thật sự hối tiếc.

Ngụy Thừa Tự đã nhìn ra nàng đang dao động, vội vàng đi tới bên cạnh Hồ Lan Nhi, cầm chặt tay của nàng.

“Trở lại bên cạnh ta, được không? Lan nhi, ta thật lòng yêu nàng mà!”

Đôi mắt với từng tiếng sấm hồi cùng khăn cầu của hấn, thật ra thì Hồ Lan Nhi đã sớm mềm lòng, dù sao thì mình cũng từng thật lòng yêu người nam nhân này!

Nàng chần chờ quay đầu lại, nhìn về phía Thích Doãn Dương.

“Doãn Dương ca....” Nàng khẽ gọi, tuy là không dám mở miệng cầu xin Thích Doãn Dương bỏ qua cho Ngụy Thừa Tự, nhưng vẻ mặt đã lộ ra rõ vẻ khẩn cầu.

Dù Đinh Mạt Mạt ở bên cạnh cũng đồng tình với Hồ Lan nhi, nhưng cũng không có mở miệng nói giúp, bởi vì nàng biết bây giờ tâm tình của Thích Doãn Dương nhất định là đang vật lộn, nàng không muốn gia tăng gánh nặng trong lòng hấn.

Thích Doãn Dương nhíu mày rậm, quả thật tương đối rắc rối.

Tên Ngụy Thừa Tự tội ác tày trời này, mặc dù tạm thời hấn đã không còn ý đồ mưu hại mình, chỉ là chuyện bọn nô bộc vô tội bị giết hại trong sơn trang, khiến Thích Doãn Dương khó có thể tha thứ cho hấn.

Muốn hấn bỏ qua cho người này, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nhưng mà nhìn thấy tình cảnh của nghĩa muội, có lẽ hấn có thể cố gắng cân nhắc lại một chút.

Vẻ mặt Thích Doãn Dương nghiêm túc hỏi: “Người thật lòng hối cải sao?”

“Đúng, ta thật sự biết sai rồi!” Ngụy Thừa Từ gật đầu không chậm trễ chút nào “Ta biết mình làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, thật sự là thiên lý bất dung, tội đáng chết vạn lần, nhưng bây giờ ta thật sự hối cải rồi, vì Lan nhi cùng đứa bé, ta nhất định sẽ sửa sai để làm lại con người mới!”

Thích Doãn Dương vừa nghe, nói tiếp: “Vậy thì tốt rồi, nếu người đã thật lòng hối cải, vậy thì tự mình đi tới quan phủ đầu thú đi! Có lẽ quan phủ sẽ xem xét việc người tự mình tỉnh ngộ, mà cân nhắc việc giảm nhẹ hình phạt.” Hắn có thể cố gắng kiềm chế lại ý tưởng muốn hung hăng đánh người này một trận sau đó tự mình kéo hắn tới quan phủ, mà đây cũng là sự nhượng bộ cuối cùng của hắn rồi.

“Cái gì?!” Ngụy Thừa Từ kinh ngạc giật mình.

“Người phải đi đầu thú.” Thích Doãn Dương nói lại lần nữa: “Người phải tiếp nhận hình phạt cho sự sai lầm của mình, sau đó hãy trở lại bên cạnh Lan nhi.”

Nét mặt Ngụy Thừa Từ cứng ngắt, vẻ mặt không được tự nhiên nói: “Nếu ta cưới Lan nhi, vậy thì chúng ta là người nhà rồi, cần gì phải như vậy? Huống chi....Nếu....Nếu như ta khó thoát khỏi tội chết.....Vậy.....Vậy.....”

“Đó cũng là trách nhiệm mà người phải chịu.” Giọng của Thích Doãn Dương nghiêm túc, biết rõ chuyện này không có đường cứu vãn nữa rồi.

“Không phải ta không muốn chịu trách nhiệm, nhưng.....Người cũng phải suy nghĩ cho đứa bé và Lan nhi....”

“Ta vì suy nghĩ cho nàng, mới đồng ý cho người làm như vậy.” Thích Doãn Dương nói: “Nếu như người thật lòng tỉnh ngộ, thật lòng yêu Lan nhi, như vậy thì ta tin tưởng là Lan nhi sẽ chờ người. Nếu như đến lúc đó người phải lấy mạng để đổi mạng, yên tâm, vậy thì ta sẽ giúp người chăm sóc cho mẫu tử Lan nhi cả đời.”

“Chuyện này....” Ngụy Thừa Tự quay đầu lại nhìn Hồ Lan Nhi, năn nỉ nói: “Lan nhi, nàng hãy giúp ta khuyên nghĩa huynh nàng đi, ta không muốn rời xa nàng!”

Hồ Lan Nhi lắc đầu một cái, nói: “Tất cả lập tức lám theo lời của nghĩa huynh đi!”

Nàng tin tưởng nghĩa huynh đang suy nghĩ cho nàng, cho nên tôn trọng quyết định của nghĩa huynh.

“Cái gì? Nàng.....Nàng thật sự nhẫn tâm muốn ta đi đầu án sao?”

“Người mà ta và đứa bé cần chính là một người dũng cảm biết chịu trách nhiệm để dựa vào, nếu như người thật lòng yêu ta, yêu đứa bé, thì phải đi đầu thú!”

Nàng tin tưởng nếu như hấn thật lòng hối cải, thật lòng yêu nàng, thì sẽ nguyện ý làm như vậy.

Ngụy Thừa Tự cắn răng, đáy mắt xẹt qua một chút hung ác, cũng thừa dụ mọi người không kịp phản ứng, một tay kéo Hồ Lan Nhi vào trong ngực, tiếp theo thì móc một thanh đoản đao từ trong ngực ra, đặt ngang trên cổ nàng.

“Người?!” Hồ Lan Nhi kêu lên.

“Hừ, lão tử vì không muốn vào quan phủ nên mới tới đây, không ngờ các ngươi lại vẫn muốn ta đi đầu án? Phi! Vậy thì ta tới đây làm gì?”

“Đáng chết! Những lời ngươi vừa nói đều là nói dối sao?!” Thích Doãn Dương cắn răng nghiến lợi mắng.

“Hừ! Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu muốn nghĩa muối người sống, thì hãy cho ta một con ngựa, một số bạc lớn, chờ ta thuận lợi rời khỏi, sau khi đến chỗ an toàn, thì tự nhiên sẽ thả nàng rời đi, nếu không....Đừng trách ta vô tình!” Ngụy Thừa Tự nói xong, thì để đoản đao trong tay đến gần cổ của Hồ Lan Nhi hơn để tăng thêm tính chất uy hiếp.

Đinh Mạt Mạt thấy thế, cực kỳ nóng nảy, vội vàng la âm lên:
“Mau thả nàng ra! Nàng đang mang thai con của ngươi, nhưng
ngươi vẫn muốn thương tổn nàng sao?”

“Hừ, thai nhi trong bụng nàng cũng chỉ là con cò trong kế
hoạch mà thôi!” Ngụy Thừa Tự lơ đãng nói, trong lòng

một chút cũng không để ý tới máu mũi ruột thịt của mình.

Thái độ máu lạnh vô tình như vậy, khiến Hồ Lan Nhi bị tổn thương, không chỉ có cô họng bị dao quết rách thủng, vết rách cũng ngã xuống đất.

"Người đừng đứng ở đây, người nghĩa huynh yêu cần bàn không phải là ta, huynh ấy sẽ không đưa cho người ngọc và ngân lượng đâu, không bằng người hãy trực tiếp giết chết ta đi! Chẳng qua ta muốn nói cho người biết, dù ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

"Người nói cái gì? Nữ nhân này..."

"Hỏi đã nào..." Đinh Mạt Mạt gấp gáp la ầm lên: "Người đừng tổn thương nàng, ta bằng lòng trao đổi với nàng, làm con tin của người."

"Mạt Mạt?!" Thich Doãn Dương sốt ruột rống lên một tiếng, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Nhìn ra Thich Doãn Dương lo lắng, Ngụy Thừa Tự cười lạnh một tiếng, lập tức biết được tình cảm trong lòng của Thich Doãn Dương đối với nữ nhân này vượt xa Hồ Lan Nhi.

"Ý kiến hay, người tôi đây cho ta!" Hắn mở miệng ra lệnh.

"Mạt Mạt..."

Thich Doãn Dương muốn ngăn cản, nhưng Đinh Mạt Mạt lại lắc đầu một cái.

"Tình trạng thân thể của Lan nhi quan trọng hơn, không thể có bất kỳ sơ suất nào!" Sau khi nàng nói xong, nhắc chân lên, chậm rãi đi về phía Ngụy Thừa Tự.

Hồ Lan Nhi nhìn thấy tất cả lực chú ý của Ngụy Thừa Tự đều đặt trên người của Thich Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt, nàng cắn răng một cái, chợt quên mình mà lấy hết hơi sức đánh vào Ngụy Thừa Tự!

Ngụy Thừa Tự không ngờ nàng sẽ làm như vậy, cả người bị đánh phải lùi dao mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Thich Doãn Dương mắt thấy cơ hội không thể mất, lập tức bỏ nhào về phía trước, không chỉ cướp đi thanh đao trong tay Ngụy Thừa Tự, còn đánh hắn một chưởng, hắn bị mất thăng bằng ngã xuống đất, nôn ra một miệng máu tươi.

Thich Doãn Dương nahe vào, không thể chờ đợi, mà

Hồ Lan Nhi dùng sức quật mạnh, không chỉ có cổ họng bị dao quết rách thủng, vết rách cũng ngã xuống đất.

Bụng nặng nề đang phải mất đất, đau đến nàng lập tức hôn người đi tới đỡ Hồ Lan Nhi.

Lòng Đinh Mạt Mạt nhéo chặt một cái, lo lắng quát: "Người đâu, nhanh đi mời đại phu!"

Vài tên nghe thấy xông vào, đã sờ sờ nóng này nhìn quanh ở cửa chính, lập tức di chuyển, có người đi mời đại phu, có người đi tới đỡ Hồ Lan Nhi.

Đinh Mạt Mạt nói với Thich Doãn Dương: "Ta sẽ chăm sóc Lan nhi, chàng mau bắt người này tới quan phủ đi!"

Thich Doãn Dương gật đầu một cái, mặc dù lo lắng cho tình huống của nghĩa muội, nhưng cũng phải lập tức trừng trị tên đáng chết này, tránh cho hắn lại gây trò âm hiểm.

"Nhờ nàng chăm sóc cho Lan nhi." Hắn lập tức bắt tên Ngụy Thừa Tự đã mất lực chân kháng đi.

□□□

Sau khi Thich Doãn Dương bắt Ngụy Thừa Tự tới quan phủ, thì lập tức chạy về Đinh gia, mời vào vào cửa, chỉ thấy Đinh Mạt Mạt vừa đưa đại phu đi ra.

Sắc mặt nặng nề của đại phu cùng vẻ mặt u sầu của Đinh Mạt Mạt, khiến lòng Thich Doãn Dương chợt trầm lại, một chút dự cảm xấu dâng lên trong lòng.

"Tình huống như thế nào?" Hắn lo lắng hỏi.

Đinh Mạt Mạt nhìn hắn, lúc thì muốn nói lúc thì không, cuối cùng thì thừa dãi, im lặng nói: "Thai nhi trong bụng nàng.....Đã không còn...."

Thich Doãn Dương đau xót nhắm mắt lại, cảm thấy khó xử cho nghĩa muội.

"Lan nhi đâu? Tình trạng thân thể của muội ấy như thế nào?"

"Rất suy yếu, mặc dù đại phu đã nói thật may là không có nguy hiểm tới tính mạng, nhưng thế cốt lại bị tổn thương nặng nề, sẽ phải điều dưỡng dài lâu, thì mới có thể khôi phục được."

Vào rồi khỏi tám phòng, Đinh Mạt Mạt lau nước mắt.

Dinh Mat Mat cũng nhìn không nổi nữa rồi nước mắt cuống.

hỏi: "Người đáng hận đó, đã đưa cho quan phủ xử trí rồi sao?"

Mặc dù phụ thân của đứa bé kia là tên Ngụy Thừa Tư hết sức ghê tởm, nhưng thái nhi trong bụng thì có tội gì chứ? Đó là một sinh mệnh nhỏ đáng được trân quý!

"Ừ." Nghĩ rồi, tình cảnh vừa rồi, Thích Doãn Dương lập tức nghiêm nghị nói: "Mat Mat, về sau không cho phép nàng làm bất kỳ chuyện mạo hiểm nào như vừa rồi nữa, biết chưa?"

Thấy nàng rơi lệ, Thích Doãn Dương cảm thấy đau lòng, đưa tay lau nước mắt cho nàng, mà Dinh Mat Mat cũng không nhịn nữa đưa đầu vào khóc thút thít trong ngực hắn.

"Nhưng mà, tình huống vừa rồi như vậy, ta thật sự không yên lòng để Lan nhi rơi vào tay tên kia...."

Dinh Mat Mat giải thích tại sao mình lại làm như vậy, nhưng Thích Doãn Dương lại không nghe lọt tai.

Nàng thật sự rất khó xử, vốn hi vọng là tất cả sẽ có một kết thúc tốt đẹp, không ngờ lại....

"Cho dù như thế nào, ta sẽ nghĩ ra cách để giải quyết, về sau không mạo hiểm nữa, biết chưa?" Nếu nàng có việc gì không hay xảy ra, vậy thì hẳn tuyệt đối sẽ không thể tha thứ cho mình.

"Đừng khóc, Mat Mat, mau lau nước mắt đi, chúng ta sẽ trong thâm Lan nhi!"

"Ừ." Dinh Mat Mat gạt đầu một cái, biết vào lúc này Hồ Lan Nhi cần phải chú ý là sự chăm sóc và quan tâm của bọn họ.

Từ vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Dinh Mat Mat cảm thấy sự thâm tình cùng quan tâm của hắn đối với nàng, khiến nàng không thể cãi lại nữa, lập tức gật đầu thuận theo.

Bọn họ cùng đi vào tắm phòng, nhìn thấy mặc dù Hồ Lan Nhi đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt tái nhợt đến khác thường.

"Ta biết rồi, ta sẽ không để cho chàng lo lắng nữa."

"Lan nhi...." Thích Doãn Dương thương tiếc khẽ gọi.

Nàng mở miệng hứa hẹn, cũng chủ động tiến sát vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng thở dài: "Tất cả phiền toái nguy nan, thật sự đã kết thúc rồi sao?"

Hồ Lan Nhi suy yếu lại bình tĩnh nói: "Chờ vì muội nà khó xử.... Muội thấy.... Đây là sự an bài của trời cao thôi.... Đứa nhỏ này không nên tồn tại trên đời, cho nên ông trời mới mang nó đi. Trời thật tốt, nếu như nó thật sự ra đời.... Chỉ sợ rằng sẽ phải khổ cả đời...."

Nhớ lại mấy ngày nay, thật đúng là có nhiều biến cố bất ngờ, chỉ là vì những khó khăn này, mà bọn họ trở nên kiên định và hiểu tâm ý của nhau hơn.

Nghe lời của nàng.... Thích Doãn Dương và Dinh Mat Mat không khỏi đau lòng vì nàng, nhưng mà tâm tình của Hồ Lan Nhi cũng rất thoải mái, ngay cả nàng cũng không ngờ tới sự bình tĩnh của mình.

"Đều đã kết thúc, sẽ không còn khó khăn nữa." Thích Doãn Dương thu hẹp cánh tay, ôm chặt người yếu.

"Muội thấy... Là do muội và đứa nhỏ này không có tuyền phân.... Không sao.... Thật sự.... không sao, chờ khó xử vì muội.... Vậy thì muội sẽ không yên tâm...."

"Vậy thì thật tốt quá, về sau chúng ta nhất định phải biết quý trọng lẫn nhau, quý trọng mỗi ngày chúng ta ở cùng nhau." Nàng cảm thán nói.

Hồ Lan Nhi cố gắng căng khòe miệng lên, nâng lên một nụ cười nhợt nhạt, rồi vì thân thể suy yếu quá mức, rất nhanh lại ngã mê mang.

"Coi đời này thật sự có quá nhiều chuyện không thể ngờ tới, ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ? Chuyện duy nhất mà bọn họ có thể làm, cũng chỉ có thể nắm thật chặt tay nhau và yêu thương nhau, những ngày gần nhau."

Nhìn dáng vẻ này của nàng, nước mắt Dinh Mat Mat lại dóa quanh hốc mắt lần nữa. Thích Doãn Dương ôm nhẹ nàng xoay người rồi đi, để cho Hồ Lan Nhi nghỉ ngơi thật tốt.

"Chuyện đó còn cần phải nói sao? Ta nhất định sẽ quý trọng nàng cả đời, thương yêu nàng."

Khi được hắn thâm tình ôm vào trong lòng, những cảm giác thống khổ và bi thương của Dinh Mat Mat đã được tán đi, thay vào đó là một cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Nàng nghĩ, coi như về sau lại có khó khăn gì đó, thì nàng cũng không sợ, bởi vì nàng tin tưởng bọn họ nhất định sẽ nắm tay nhau vượt qua tất cả!

Hồi kết

Ba tháng sau, một cơn gió nhẹ thổi qua vào một buổi chiều, Tưởng Kiệt Vũ lại tụ tập với mấy tên xấu kia, vừa ăn đào, vừa nói chuyện phiếm.

“Nữ nhân kia đâu, đã thành thân rồi mà vẫn còn giống như nam nhân, cả ngày chạy tới mã trường, ta thấy không được bao lâu, nàng cũng sẽ bị bỏ rơi thôi!”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên! Loại nữ nhân

như vậy thì ai chịu được? Chắc chắn tên họ Thích kia vì muốn báo đáp ân cứu mạng của nàng, nếu không thì đã không chơi trò chơi ngu ngốc như vậy rồi, nếu đổi lại là ta...."

Tướng Kiệt Vũ cười gật đầu xong, một mũi tên chợt bay liên quan đến chàng! Máy người kia cứ mãi nói chút tới, bắn trúng vào quả đào trong tay hắn, nước của quả đào phun ra còn vương vào trên mặt hắn.

Hắn ngạc nhiên trừng mắt lên, còn chưa kịp phản ứng, một mũi tên khác lại bay tới, lại bắn ngay vào giữa hạt đào, khiến nước của quả đào lại bắn tung tóe vào mặt hắn.

Không cần đoán, hắn cũng biết là ai làm!

Tướng Kiệt Vũ quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Thích Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt.

"Các người... Các người quá thất...."

Hắn còn chưa có cơ hội mắng ra miệng, Thích Doãn Dương và Đinh Mạt Mạt lại cùng lúc bắn tên, hai mũi tên nhọn cùng nhau bay tới.

Sắc mặt Tướng Vũ Kiệt đại biến, còn chưa kịp vứt bỏ quả đào trong tay, thì hai mũi tên kia đã bắn trúng mục tiêu, mà hạt đào kia lại không giống "hình hạt đào" nữa, khiến cho hắn sợ đến nỗi lập tức ném quả đào đi.

Đinh Mạt Mạt thấy thế khẽ cười một tiếng, tên vô dụng này, chỉ biết nói nhảm sau lưng người ta, trên thực tế còn không can đảm bằng tên thư khố cát!

Thích Doãn Dương tiến lên, lạnh lùng nói: "Về sau nếu như để cho ta nghe thấy các người còn nói xấu ngược lại ta, thì lần tới ta cũng nhắm ngay những mà lại không phải là trái cây trong tay người."

Mặc dù hắn không nói rõ không nhắm ngay trái cây thì nhắm ở đâu, nhưng mà vẻ mặt kia đã tràn đầy cảnh cáo, khiến Tướng Kiệt Vũ sợ tới sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù hắn không phục trong lòng, nhưng biết công phu của mình không bằng hắn (T.B.B), rất sợ ngộ nhớ về sau, bị dạy dỗ thậm chí chỗ này, đây chẳng phải sẽ mất thể diện hơn sao?

Vì không để cho mình chật vật đến không chịu nổi, Tướng Kiệt Vũ cũng đành sờ mũi một cái cùng rồi khỏi với các bằng hữu của mình.

Sau khi như người đó rời khỏi, Thích Doãn Dương nhìn Đinh Mạt Mạt, trừng mắt đen toát ra chút bất đắc dĩ

cùng thương tiếc.

"Để cho nàng chịu một ít rồi."

Đinh Mạt Mạt cười lắc đầu, nói: "Chuyện này không chuyên xấu nhằm chân, để lời nói của bọn họ vào trong lòng, đó là tự làm khó dễ chính mình."

Nụ cười của nàng rực rỡ, dĩ nhiên không để ý tới lời ra tiếng vào của đám người Tướng Kiệt Vũ, khiến Thích Doãn Dương rất yên tâm.

"Chúng ta đã đi tuôn mưa suốt rồi, nên đến xem Khiếu Vân Sơn Trang một chút!"

"Ừ." Đinh Mạt Mạt gật đầu một cái: "Càng đã mấy ngày rồi không thấy Lan nhi!"

Kể từ sau khi bắt Ngụy Thừa Tự đến quan phủ, Hò Lan Nhi tình duyên ở Đinh gia, mà một tháng sau bọn họ lại tái duyên thành thân.

Sau khi thành thân, nàng không thể bỏ lại mã trường mà phụ thân đã để lại, Thích Doãn Dương ở lại Đinh gia, về phần Khiếu Vân Sơn Trang, hắn định giao toàn bộ lại cho nghĩa muội, dù sao đó cũng là tâm huyết cả đời của nghĩa phụ, giao cho nghĩa muội là quá thích hợp rồi.

Năm tháng trước, thân thể của nghĩa muội đã phục hồi lại bình thường, lập tức trở về Khiếu Vân Sơn Trang, mà Thích Doãn Dương cũng bắt đầu dạy cho nàng cách mua bán, cũng phải vài người làm thuê ở bên cạnh giúp đỡ.

Đương như Hò Lan Nhi cảm thấy rất có hứng thú với chuyện này, vừa học nhanh lại vừa thích.

"Lan nhi đã phản bội lại rồi! Chết là tốt!" Đinh Mạt Mạt nói từ trong thâm tâm.

Kể từ sau khi hóa giải nỗi lòng với Hò Lan Nhi, nàng thật lòng dối đãi Hò Lan Nhi như muội muội của mình, mấy ngày nay không gặp, nàng cũng không thể chờ đợi nữa muốn lập tức gặp Hò Lan Nhi!

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Đinh Mạt Mạt, để nghĩ: "Không bằng chúng ta hãy tỷ thí đi, xem thử ai tài Khiếu Vân Sơn Trang trước!"

Thời gian trước, nàng chọn cho hắn một con ngựa có ngàn dặm cước trình giống như Trư Nguyệt, vì vậy nếu như hắn nghiêm túc, còn không biết ai sẽ chết trong tay ai!

“Tốt, Nếu như nàng thua...” Thích Doãn Dương tới gần bên tai nàng nói nhỏ: “Nàng thua, thì buổi tối phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường mặc cho ta định đoạt, nàng thấy thế nào?”

Lần này rõ ràng là lời nói đùa, chọc cho gương mặt Đinh Mạt Mạt nóng lên.

Mặt nàng đỏ lên, nhưng lại cố ý bắt cảm, nói: “Đây là chàng tự nói đó, nếu chàng thua thì không được phép đổi ý đấy!”

Thích Doãn Dương nghe vậy không khỏi hást giọng cười to, trong đầu âm thầm suy tính xem có nên có ý thua nàng hay không, để nàng có thể muốn làm gì thì làm, dù sao... Như vậy còn có thể khiến cho người ta mong đợi hơn nha.

“Một lời đã định, bắt đầu đi!” Thích Doãn Dương cười nói.

Dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời, hai con tuấn mã lần lượt chạy đi, nhất thời còn chưa biết ai sẽ thắng, nhưng dù cho kết quả cuối cùng như thế nào, vẫn có thể chắc chắn rằng, thì bọn họ đều muốn có một buổi tối kiều diễm mắt hờn, để mỗi buổi của quá khứ và tương lai đều như nhau....

_____ Toàn văn hoàn _____

Table of Contents

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Hội kết](#)